

2024
TED OKULLARI ARASI
MASAL YAZMA YARIŞMASI

MASALLAR KİTABI

Yarışma Seçim Kurulu: **Doç. Dr. Ayşe ATEŞ**
Türkçe Eğitimi Ana Bilim Dalı

Arzu ÇİFTÇİ
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Abdullah YÜKSEL
Türkçe Öğretmeni

Dil Uzmanı: **Doç. Dr. Niyet BAHŞİ**
Türkçe Öğretmeni

Grafik ve Kapak Tasarım: **Canan SARIOĞLU AKBULUT**
Görsel Sanatlar Öğretmeni

Tüm hakları saklıdır ve TED Malatya Kolejine aittir.

Değerli Öğrencilerimiz,

Yazmak, insanoğlunun en önemli becerilerinden birisidir. Duygu, düşünce ve hayallerinizi yazarak anlatmanızın birçok faydası vardır. Yazma becerinizi geliştirince düşünce hızınız artar, kelime hazineniz gelişir, odaklanmanız kolaylaşır, stresiniz azalır. Bunun sonucunda öğrenmeniz kolaylaşır.

TED Malatya Koleji, yazmanın bu sihirli etkisinin farkındalığıyla bir masal yazma yarışması düzenledi. Sizler de bu yarışmaya yoğun ilgi göstererek masallar yazıp gönderdiniz. Ortaya birbirinden güzel masallar çıktı. Biz de sizlerin bu güzel masallarını kitaplaştırmak istedik.

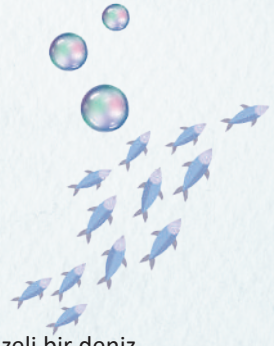
Sevgili Gençler,

Masallarda her zaman iyiler kazanır, kötüler hiçbir zaman kazanamaz. Ne mutlu ki sizler, **TED okullarında** öncelikle “**iyi insan**” olarak yetiştiriliyorsunuz. Toplumumuzda iyi insanların sayısı arttıkça gerçek hayatta da her zaman iyiler kazanacaktır, kazanmalıdır.

Yarışmamızın düzenlenmesinde emeği geçen çalışma arkadaşlarıma ve yarışmaya yoğun ilgi gösteren **TED** öğrencilerine teşekkür ederim. Sağlıkla, iyilikle ve sevgiyle kalın.

Mustafa Kemal TANER

TED Malatya Koleji Genel Koordinatörü

Bir varmış, bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde, uzak bir krallıkta güzeller güzeli bir deniz-kızı yaşarmış. Bu denizkızının küçüklüğünden beri hayalini kurduğu bir şey varmış. Büyüdüğünde krallığının kraliçesi olmak istiyormuş. Ama bunun için ilk önce yapması gereken çok önemli bir şey varmış. Krallığının bir kuralı olan, belli bir yaşa gelen her deniz krallığı vatandaşının denizdeki diğer krallıkları gezmesi ve tanıması... Bu sayede denizdeki krallıklar arası birlik ve beraberlik sağlanırmış. Yolculuğun beş kişilik gruplarla yapılması zorunluymuş. Ama denizkızı bu zorunluluktan hiç memnun değilmiş. Çünkü asıl amacı diğer krallıkları gezmek değil denizin derinliklerinde saklanan sihirli yüzüğü bulmakmış. Bu yüzüğü takan herkesin dilekleri anında gerçek olurmuş. Bu sayede denizkızı kolaylıkla kraliçe olabilecekmış. Fakat bu zorunluluk bütün planını suya düşürmüştü. Denizkızı yüzüğü diğer arkadaşlarıyla paylaşmak istemediğinden başa bir plan yapması gerekiyormuş. Ve sonunda yolculuk yapma zamanı gelmiş. Yolculuğun başlarından beri arkadaşlarına belli etmeden kaçmanın yolunu arayıp durmuş.

Uzun bir yolculuğun ardından ziyaret edecekleri ilk krallığa varmışlar. İlk olarak kral ve kraliçenin huzuruna çıkmışlar. Ardından da krallığın içlerinde dolaşmaya başlamışlar. O sırada denizkızının aklına harika bir fikir gelmiş. Arkadaşlarına kral ve kraliçenin odasında tarağını düşürdüğünü bahane ederek onlardan olabileceğince hızlı bir şekilde uzaklaşmış. Artık tek başına ve özgürmüş. Dilediğince sihirli yüzüğü arayacaktı. Ancak krallığın sınırları dışına çıktığında kafasında bir sürü soru işareti oluşmuş: “İlk nereden bakmaya başlayacağım?”, “Yüzük nerede ve nasıl saklandı?”...

Bütün bu soruları kafasından uzaklaştırarak ilk arama yapacağı yeri seçmiş: “Ganimetler Diyarı”. Burası tarih boyunca denizde kaybolan tüm eşyaların, batan tüm deniz araçlarının akıntıları sayesinde eninde sonunda geldikleri yermiş. Denizkızı buranın yüzüğü aramaya başlamak için en uygun yer olduğunu düşünmüştü ama içinde çok büyük bir korku varmış. Çünkü bir efsaneye göre buraya giden hiçbir araştırmacıdan bir daha haber alınamazmış. Buna rağmen denizkızı buraya gitmek için bütün cesaretini toplamış ve efsanenin sadece bir uydurma olduğunu düşünerek kendini rahatlatmaya çalışmış. Kısa bir yolculuğun sonucunda Ganimetler Diyarı’na ulaşmış. Ama bir de ne görsün, geçmesi gereken kapının önünde bekleyen kocaman bir köpekbalığı ona doğru bakıyormuş! Ne yapacağını şaşırılmış. Buranın tek girişi o köpekbalığının beklediği yerdeymiş. Şansını denemesi lazımmış, belki de köpekbalığı düşündüğünden daha yardımsever biri çıkabilirmiş. Tabi bunun tam tersi de olabilirmiş ama bunu pek düşünmemeye çalışarak kapının yakınına doğru gitmiş ve sormuş: Merhaba, acaba bu kapıdan geçmeme izin verebilir misiniz? Köpekbalığı gözleriyle denizkızını tartarak şöyle demiş: Buradan geçmek bir daha hiç dönüşü olmayan bir yola girmektir. Son seçim senin. Benim tek görevim bunu sana hatırlatarak yaşanabilecek bütün sonuçları kendi sorumluluğun altına almanı istemektir. Bunu kabul edersen geçmene izin vereceğim, demiş. Denizkızı, bunun tehlikeli olabileceğini önceden biliyormuş ancak bunları başka birinin ağzından duymak her şeyi daha ürpertici yapıyormuş. Ama bu düşünceleri kafasından kovalayarak bütün sonuçların kendi sorumluluğu olduğunu kabul etmiş ve kapıdan geçmiş. Ganimetler Diyarı düşündüğünden de göz kamaştırıcıymış. Denizin yüzeyine kadar ulaşabilecek uzunlukta bir batık gemi yığını, girer girmez gözüne çarpmış. Diğer taraflara baktığında gözünün alamayacağı uzaklıklara ulaşan diğer yığınları görmüş. Denizkızı, her tarafından yüzyıllar hatta bin-yıllar öncesine ait süs eşyaları, heykeller, gemi parçaları ve anlamlandıramadığı birçok şeyle çevrelendiğinin farkına vardığında artık çok geçmiş.

Ne buradan çıkmasının ne de yüzüğü bulmasını imkansız olduğunu anlamış. Sessizce bir köşeye oturup düşünmeye başlamış. Arkadaşlarına haber vermeden gittiği için çok pişman olmuş. Ama artık yapacak hiçbir şey yokmuş aynı köpekbalığına da dediği gibi bütün yaptıklarının sorumluluğunu üstlenecekti. Özellikle de sihirli yüzüğü paylaşmamak için yaptığı bencilliğin sorumluluğunu...

Oturduğu yerde gözlerinden yaşlar süzülürken birden bir ses duymuş. Birkaç kişinin bağırılarıymış bunlar. Bu sesler yakınlaştıkça anlam kazanmaya başlamış. Evet, bunlar arkadaşlarının sesleriymiş, onun adını bağıryorlar ve onu arıyorlarmış. Kendisini hem umutlu hem de pişman hissetmiş. Arkadaşlarına karşı bencilliğine rağmen arkadaşları ondan vazgeçmemiş ve sonunda içlerinden biri denizkızını görmüş. Dördü de köpekbalığının koruduğu kapıya yaklaşmış. Denizkızı da onların karşısına geçmiş. Olan biten her şeyi anlatmış. Yaptığı bu bencilliğin sonucunu üstlenmeye hazır olduğunu bu işe onarın karışmasını istemediğini söylemiş. Bütün cezayı tek başına çekmek istiyormuş. Ama arkadaşları denizkızından vazgeçmemişler, onlar da köpekbalığına bütün sorumlulukları kendi üstlerine aldıklarını söyleyerek kapıdan içeri girmişler. Denizkızı: Neden içeri girdiniz ki şimdi her birimiz burada sonsuza kadar kalmaya mahkumuz, demiş. Ama içlerinden birisi: Sen değil miydin yüzüğü takan kişinin her isteğinin kabul olduğunu söyleyen? Eğer birlik ve beraberlik içinde çalışırsak yüzüğü bulabilir ve de buradan çıkabiliriz, demiş. Diğerleri de bunu onayladığını belirtecek şekilde başlarını sallamaya ve hep birlikte sihirli yüzüğü aramaya koyulmuşlar.

Uzun bir arayıştan sonra içlerinden birinin sesi duyulmuş, sihirli yüzüğü bulduğunu herkese ilan etmiş. Hepsinin giriş kapısının önünde bir yuvarlak oluşturarak oturmuş ve yüzüğü ortalarına koymuşlar. Şimdi sırada sihirli yüzüğü kimin takacağına karar vermek varmış. Denizkızı: Bence yüzüğü bulan taksın bu herkes için daha adil olur, demiş. Ama diğerleri denizkızının bu fikrine karşı çıkmış. Denizkızına yüzüğü en başından beri onun istediğini ve yüzüğü bulmak için kendisini nasıl tehlikelere attığını ona hatırlatmışlar. Fakat denizkızı kararlıymış. Elbet bu bencilliğinin bir sonucu olması gerekiyormuş bu yüzden kendine bir söz vermiş. Bu yüzüğü asla ama asla kendi çıkarları için kullanmayacaktı. Arkadaşlarına bunu açıklamış. Sonra ortak bir karara varmışlar. Denizkızı, sihirli yüzüğü ilk ve son kez takarak arkadaşlarını ve kendisini oradan kurtarmış. Ardından da yüzüğü onu bulana teslim etmiş.

Aylar yılları kovalamış. Denizkızı geçen bu süre zarfında azimle çalışıp emek vererek hayalini gerçekleştirmiş. Artık o krallığın kraliçesiydi. Kendine ve diğer herkese sihirli bir yüzük olmadan da istenilen her şeyin başarılabilceğini kanıtlamış. Denizkızının kraliçe olmasının ardından krallık en görkemli senelerini geçirmiş ve gökten üç elma düşmüş biri denizkızına, biri bu masalı okuyana, biri de dinleyenin başına.

Berfu KURTÇA
TED Samsun Koleji

Bir varmış, bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken, ben annemin beşiğini tıngır mıngır salları iken uzak diyarların birinde bir kraliyet ailesi yaşamış. Bu ailenin üç oğlu üç de kızı varmış. Günlerini zenginlik içinde geçirir, hiç halkı umursamazlarmış. Kral halkla dalga geçer, aldığı vergilerle onları fakirliğe sürüklermiş. Ülkenin üstünde şimşekler çakarken şatonun bahçelerinde kelekler uçuşur, krallıklarının üstüne hiç yağmur yağmazmış. Ama bir gün kral, komşu krallıkla bir anlaşmazlık yaşamış. Her zaman daha çok zenginlik isteyen komşu kralın gözü dönmüş ve savaş kapıyı çalmış. Kraliyet ailesi uzaklara kaçmış ve halkı düşmanla etrafı sarılı halde bırakmış. Halk; yıllarca kadın, çocuk demeden savaşa bile başlarında ne bir lider ne de yeterli cephanesi ve yiyecekleri varmış. Sonunda her şeyini kaybeden halkın başındaki tahta düşman oturmuş.

Yıllar sonra ortanca prenses ülkesine geri dönmüş. Altın sarısı saçlarını geceler kadar siyah bir başlık ile gizlese de prensesin döndüğü haberi yayılmış. İnsanlar fısıldaşmış ve rüzgâr bu fısıltıları almış düşmanın kulağına kadar götürmüştü. Kral prensesi yakalamak için elinden geleni yapmış. Sınırlara şövalyeler dikmiş, duvarlara 'aranıyor' posterleri asılmış. Prensese hayırseverlerin yardımlarıyla geçiniyor ve gölgelerde saklanıyordu. Saçları eski parlaklığını yitirmiş, gözlerinin ferisi sönmüş. Her gece halkın durumuna sessizce ağlıyor ve bir çıkış yolu düşünüyordu. Günlerini harabelerin arasında, derin düşünceler içinde geçiriyordu. Geçmiş onun peşini bırakmıyor, nereye giderse onu gölgesi gibi takip ediyordu. Artık prensese hayatın anlamını ve amacını çözemiyor, bunlar bir an önce bitsin istiyordu.

Gel zaman git zaman pişmanlıkları çok ağır gelmiş ve bu yükü tek başına kaldıramayacağını düşünüp var gücüyle denize koşmuş. Nihayetinde denize ulaşmış. Sahile vardığında bir kayanın içi büyük bir gürültüyle ve elmas kadar parlak ışıltılarla ikiye yarılmış. Kayanın içinden gri bir kedi çıkmış. Kedinin kürkü bulutlar kadar yumuşak, gözleri bir yakut kadar parlamış. Bir bakışında evren yeniden doğuyordu. Kedi delici bakışlarını kıza dikmiş ve bu zorlu mücadelede onu takip etmesini istemiş. Kız takılmış kedinin peşine. Yeri gelmiş savaşırken sırt sırta vermişler, yeri gelmiş sarılarak soğuklarda hayatta kalmaya çalışmışlar. Yolculukları kırk gün kırk gece sürmüştü. Sonunda bu serüvenin sonuna gelmişler. Yemyeşil ormanlarla çevrili, rengârenk evlerle döşeli bir diyara varmışlar. Sokaklarda oturan insanların elinde kitaplar yüzlerinde bilge bakışlar varmış. Kız her yeri gezmiş ancak bir şato bulamamış. Kafası allak bullak olan kız: 'Ama nasıl olur? diye mırıldanmış. Kedi, kızın bakışlarının kendine kaydığını fark etmiş ve lafa girerek şöyle demiş: Geçmişin hayaletinin sana dadandığını biliyorum. Her şeyi bitirme düşüncesiyle sahile gittiğin o gün senin bir şansın daha hak ettiğini anladım. Pişmanlıklarının ağırlığı altında eziliyor ancak bir çözüm yolu olup olmadığını bilmiyordun. Fakat artık biliyorsun. Vermen gereken bir karar var. Gözlerini tekrar açtığında her şeyi değiştirmek senin elinde olacak. Unutma ki gün doğmadan neler doğar.

Böylece ülkesine dönen prensesin gözleri umut doluymuş. Artık gelecek gözleri kadar puslu değil, gülüşü kadar parlamış. Halkı, prensesin kararlılığı ve inancının gücüyle peşine takılmış ve şatonun kapısına dayanmışlar. Göğüsleri cesaret, akılları yeni umutlarla dolu halk, zekâları kadar keskin kılıçlarını ellerine almış ve prensesin işaretini beklemiş, işaret gelince de hücumla geçmişler. Düşman savunmaya etkili başlamış ancak zırhlara yansıyan kararlı çehreler onların güvenini yıkmış.

Askerinin savaşmayı bıraktığını gören kral sonunda boyun eğmek zorunda kalmış. Kralın zorbalığından kurtulan halk prensesleriyle birlikte daha adil ve huzurlu bir ülke yaratmışlar. Prenses ve halkı bu zaferi aylarca süren bir ziyafetle kutlamış. Yıkılan şatonun yerini huzurla gezip kitap okudukları çiçek bahçeleri almış. Kanlı savaş meydanının ortasında heybetli atının üstünde gözleri parlayan prensesin azmi asla unutulmamış. Gökten üç elma düşmüş; biri kahramana, biri anlatana, biri de dinleyenlere.

Nil CANTÜRK
TED Eskişehir Koleji

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde. Develer top oynarken eski hamam içinde. Horozlar tellal iken, pireler hamamda iken, ben anamın beşiğini tıngır mıngır salları iken. Uzak diyarların birinde, Kaf Dağı'nın arkasında bir ülke varmış. Bu ülkenin bir de krallığı varmış. Bir kraliçe ve bir kral tarafından yönetilmekteymiş bu ülke. Ülkenin halkı mutlu ve huzurlu bir şekilde yaşayıp giderlermiş. Bu ülkenin tek derdi kral ve kraliçenin bir çocuğu olmamasıymış.

Bir gece kral büyüleyici bir rüya görmüş. Rüyasında biri kız, biri oğlan iki bebek bir nehrin kıyısında kundakta uyuyorlarmış. Ardından bir ışık huzmesi iki bebeği de içine alıp ilerlemeye başlamış. Kral bebeklerin güzelliklerinden o kadar etkilenmiş ki dereyi çabucak geçip ışığı takip etmeye başlamış. Dağları aşmış, tepeleri aşmış. En sonunda ışık huzmesi ülkenin sınırındaki derme çatma bir eve girip kaybolmuş.

Kral kan ter içinde uyanmış. Gördüğü rüyadan çok etkilenmiş. Kraliçeyi uyandırıp hala etkisinde olduğu rüyayı anlatmış. İkisi de rüyasında bebek görmeye alıştıkları için fazla anlam yüklemeyen tekrar uyumuşlar. Bu sefer kraliçe bir rüya görmüş. Fırtınalı bir günde bir dağın tepesindeymiş. Her tarafta tozlar uçuştığı için kraliçe önünü bile rahat göremezken dağın yamacında kundakta biri kız biri oğlan güzel mi güzel iki bebek görmüş. Yanlarına gitmeye çalışırken bir ışık huzmesi bebekleri içine alıp uzaklaşmaya başlamış. Kraliçe de onları takip etmiş. Dağları, tepeleri aşmış ve en sonunda ışık huzmesi ülkenin tam sınırındaki eski bir eve girip kaybolmuş.

Kraliçe kan ter içinde uyanıp hemen kralı uyandırmış. Aynı rüyanın çok benzerini gördüğünü söyleyerek rüyasını anlatmaya başlamış. Bu sırada sabah olmuş. Ne kralın ne kraliçenin bu rüyanın peşini bırakmak gibi bir amacı yokmuş. Atlarını hazırlamışlar ve yanlarında korumalarla sabahın o saatinde ülke sınırına gitmişler. Rastladıkları çocuklara o evi soruyorlarmış. Hiçbiri öyle bir ev görmemiş. Bir tanesi dışında. Okul çağındaki bir çocuk o evde yaşadığını ve isterlerse onlara yolu gösterebileceklerini söylemiş. Kral onu atına almış ve aceleyle yola koyulmuşlar. Bir süre sonra derme çatma bir eve gelmişler. İçerde biri şişman biri zayıf olmak üzere yaşlıca iki kadın oturuyorlarmış. Kral ve kraliçeyi görünce hemen ayaklanıp selam verip yer vermişler. Kral da kraliçe de sırayla dün gece gördükleri rüyayı anlatmışlar.

Kadınlar ikisini de dinledikten sonra şişmanca olan: Sizi buraya getiren benim oğlum, bu da kız kardeşim. Benim ve rahmetli kocamın da uzun yıllar çocuğu olmadı. Ben de bir oğlan çocuğunun ışık huzmesine kapılıp bir eve gittiğini görmüştüm. Evi bulduğumda orda yaşlı bir büyücü yaşıyordu. Benim için bir iksir hazırladı ve bana yedi gün yedi gece boyunca o iksire çocuk sevgimi katmamı söyledi. Yedi gün yedi gece boyunca o iksiri ellerimle sarıp dualar ettim, hayaller kurdum, dilekler diledim. İksiri içtikten tam yedi gün yedi gece sonunda hamile olduğumu öğrendim, demiş.

Kral ve kraliçe şaşkınlık içerisindeydiler. Büyücünün yerini sorduklarında yine aynı kadın: Teşekkür etmek için büyücünün yanına gittiğimde bana iksirin tarifini verdi. Sizin için hazırlayabilirim.

İksir için eksik malzemelerin tamamlanması ve hazırlanması gece yarısını buldu. Kral ve kraliçe iksiri alıp saraylarına geri döndüler. Şişmanca kadının yaptığı gibi iksiri elleriyle sarıp bir hafta boyunca dualar ettiler ve yedi gün yedi gece sonunda kraliçe iksiri içti. Arada hala ikisi de bebeklerin olduğu rüyalar görüyorlardı. Yedi gün yedi gece daha geçti ve beklenen haber tüm ülkede yankılandı, şenliklerle kutlandı: **KRALİÇE İKİZLERE HAMİLEYDİ!**

Aradan aylar geçmiş, kraliçe güzel mi güzel biri kız biri oğlan çocuk doğurmuş. Tüm ülke sevinç içerisindeymiş. Biri dışında: ülkenin kötü kalpli cadısı. Bu cadı herkesin mutluluğunu kıskandığı için herkesi mutsuz edecek büyüler yaparmış. Cadı o gece bebekleri büyülemeye karar vermiş. Bir karışım hazırlayıp sarayın bahçesinden havaya karıştırmış. Havaya karışan iksir ikizlerin odasına girince cadı ertesi sabah kötü bir haberle uyanacağını bilerek evine dönmüş.

Ancak işler planladığı gibi gitmemiş. Herkes gayet mutluymuş. Tekrar bir iksir yapıp o gece de ikizlerin odasına yollamış. Ertesi sabah yine bir şey olmamış. Cadı bunu kırk gün kırk gece tekrarlamış. Kırk birinci gün muhafızlardan biri onu yakalayıp kral ve kraliçenin huzuruna çıkarmış. Cadı korkudan neler yaptığını hemen anlatmış. Kral ve kraliçe bu duruma çok sinirlenmiş ama aynı zamanda bebeklerini neyin koruduğunu da merak etmişler. Cadıya odada onları koruyanın ne olduğunu bulmasını emretmişler. Cadı, kral ve kraliçe mışıl mışıl uyuyan bebeklerin odasına gitmişler. Cadı koruma kalkanı büyüsü yaparak odadaki kalkanları açığa çıkarmış.

Kral ve kraliçenin göğsünden çıkan kırmızı görünmez bir toz ikizlerin etrafını sarmış, adeta bir kalkan görevi görüyormuş. Her şey o an açığa çıkmış. Kralın ve kraliçenin bebeklerine besledikleri sevgi onları her şeyden koruyormuş. Camdan dışarı baktıklarında her bir evde kırmızı tozların uçtuğunu görmüşler. Her annenin ve babanın çocuklarına karşı olan karşılıksız sevgi onları her şeyden koruyormuş meğerse.

Süeda AYDIN
TED Kocaeli Koleji

Bir varmış, bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde, pireler berber, develer tellal iken, ben anamın beşiğini tıngır mıngır salları iken... Çok eski zamanlarda uzak diyarlarda bir Sevgi Ülkesi varmış. Bu Sevgi Ülkesi'ni çok iyi kalpli, herkese sevgiyle yaklaşan bir padişah yönetirmiş. Öyle ki bu ülkede yaşayan herkes çok mutlu ve iyiliksevermiş. O yüzden bu ülkeye Sevgi Ülkesi denirmiş. Bu ülkenin padişahı memleketin her bir köşesine sevgi çeşmeleri yaptırmış. Bu çeşmelerin birinden yağ, birinden bal, birinden de süt akarmış. İhtiyacı olan herkes bu çeşmelerden yağını, sütünü, balını almış. Ülke halkı bolluk, bereket içinde yaşamış. Birbirlerine yardım eder, zorda olanın imdadına yetişir barış ve huzur içinde yaşarlarmış. Bu Sevgi Ülkesi mutlu, mesut bir arada yaşarken uzak diyarların bilinmeyen bir yerinde mutsuz, yoksulluk içinde yaşayan, sürekli birbiriyle kavga eden insanların yaşadığı başka bir ülke varmış. Bu ülkede üzüntü keder o kadar çokmuş ki halk adeta birbirine küsmüş. Bu ülkenin adı da Mutsuzluk Ülkesi"ymiş, Mutsuzluk Ülkesi'nin padişahı o kadar mutsuzmuş ki ülkesine hep karamsarlık, umutsuzluk verirmiş. İçinde hep kötülük barındırdığı için halkını düşünmez, onların ihtiyaçlarını gidermezmiş. Mutsuzluğa ve yoksulluğa alışmış olan halk buna itiraz etmez, kaderlerine razı gelirmiş.

Masal bu ya günler günleri kovalamış, aylar ayları.....

Gel zaman git zaman bu mutsuzluk ülkesinde çok zeki ve çalışkan bir genç etrafındaki mutsuzluktan sıkılmış, bir çare bulmak için yollara düşmüş. Az gitmiş uz gitmiş dere tepe düz gitmiş. Dağları, denizleri aşmış. Nihayet güneşin pırlı pırlı aydınlattığı bir diyara varmış. Burası Sevgi Ülkesi'ymiş. Gülen oynayan çocuklar, birbirine selam veren insanlar, güzel ötüşen kuşlar bu delikanlıyı adeta şaşkına çevirmiş. Mutsuzluğun içinde büyüyen genç, bu insanları neden bu kadar mutlu olduğuna bir türlü anlam verememiş. Kendi ülkesinde olmayıp da burada olan şeyin ne olduğunu anlamak için bu diyarın en bilge kişisine danışmaya karar vermiş. Sormuş sormuş, nihayet bu bilge adamın yanına varmış. Karşısında al yanaklı, ak sakallı tertemiz yüzlü bir dede varmış. Dedeye kim olduğunu, nerede yaşadığını, geldiği ülkenin insanların mutsuz ve yokluk içinde yaşadığını başlarından geçen her şeyi bir bir anlatmış. Buradaki insanların neden bu kadar mutlu ve huzurlu olduklarını, bu bollukla bereketin nereden geldiğini öğrenmek istediğini yaşlı bilgeye söylemiş.

Yaşlı bilge delikanlıya gülümseyerek onu yanına çağırılmış. Bak evlat, burası sevgiyle yönetilen bir ülkedir. Burada herkes birbirine sevgiyle yaklaşır, sevginin olduğu her yerde ise mutluluk vardır, bolluk vardır, demiş. Sevginin olmadığı yerde ise mutsuzluk ve hüzn olur. Kulaklarını iyi aç da beni dinle. Sana altın değerinde bir öğüt vereceğim. Bu öğüdüm yaşamın boyunca kulağına küpe olsun:

— Unutma, sevgi her şeyi iyileştirir. Şimdi bu öğüdü al da yoluna git, demiş.

Delikanlı yaşlı bilgenin anlattıklarını biri bir ezber etmiş ve kendi diyarına gitmek için yola koyulmuş. Yine günler, aylar süren yolculuğun sonunda ülkesine varmış. Padişahın huzuruna çıkmış. Yaşlı bilgeden öğrendiği her şeyi padişaha anlatmış. Kendi ülkelerinde mutsuzluğun ve yoksulluğun sebebinin sevgi eksikliği olduğunu, sevgiyle yönetilen bir ülkede herkesin mutlu olacağını, bolluk ve bereketin yayılacağını anlatmış. Delikanlının anlattığı her şeyi uzun uzun düşünen padişah delikanlıya hak vermiş.

O günden sonra içi sevgiyle dolan padişah ülkesini sevgiyle yönetmiş. Bu sevgi seli ülkenin dört bir yanını sarmış. Herkes birbirini sevgiyle kucaklamış. Sevginin gücüyle ülkede her gün bayram havasında yaşanmış. Mutlu olan halk, işine gücüne dört elle sarılmış böylece ülkenin her yerinden de bolluk ve bereket fıskırmış. Herkes mutlu mesut bir şekilde yaşamaya başlamış.

Gökten üç elma düşmüş. Biri anlatanın başına, biri dinleyen güzel çocukların başına, biri de sevginin gücüne inanan insanların başına...

Serra POLAT
TED Ege Koleji

BÜYÜLÜ KÜTÜPHANE

Bir zamanlar, uzaklardaki bir köyün yanında bir orman varmış. Bu ormanın tam kalbinde gizlenmiş sihirli bir kütüphane olduğu ve bu kütüphaneyi sadece gerçek kitapseverlerin bulabileceği söylenirmiş. Masal ise bu köyde yaşayan küçük bir kızmış. Masal; köyündeki küçük, sevimli bir okula gidirmiş. Onu yaşlılarından ayıran özelliği, öğrenmeyi çok sevmesiymiş. Bir gün, Masal normal bir okul gününden sonra eve dönüyormuş. Her zaman döndüğü köşeden dönmüş. Fakat tanıdık evler görememiş. Paniğe kapılmış, dönmüş dönmüş, dolaşmış. En sonunda kendini ormanın içindeki patikada bulmuş. Üşümeye başlayınca da artık iyice korkmaya başlamış. Korkuyla birkaç adım daha atıp sola dönünce o beyaz, heybetli yapıyı görmüş. Kütüphane!

— Aaa ama bu nasıl olur? demiş afallayarak.

Ama artık o kadar üşümüş ki sığınacak bir yere ihtiyacı varmış. İstemeye istemeye de olsa kütüphaneden içeri girmiş. İçeri girince fark ettiği ilk şey keskin kâğıt kokusu ve rahatlatıcı sıcaklık olmuş. İlk gördüğü kapıdan içeri girmiş ve odadakileri gördüğünde neredeyse şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı. Konuşan hayvanlar, cüceler, prensesler, periler, şövalyeler, canlı eşyalar... Geniş oda son derece dağınık ve gürültülüymüş. Yaratıklar kargaşa hâlindeymiş. Derken kanlı canlı, aksakalları olan bir kitap çıkagelmiş:

— Masal, sakın korkma! demiş kitap.

— Ne, nee, nasıl? diye kekelemiş Masal.

— Burada bana Bilge Kitap derler, senin buraya gelmeni ben sağladım, demiş Bilge Kitap.

— Ne, buraya gelmeni sen mi sağladın?

— Açıklayacak zaman yok, yardımına ihtiyacımız var. Bu kütüphaneye sihrini veren hikâye kayboldu. Masallar âlemine gitmeli ve onu bulmalısın.

— Sihir mi?

— Evet, ama sen Kayıp Hikâye'yi bulamazsan sihir bozulacak.

Masal, şok olmuş ama merakı ona bunu yapmasını söylüyormuş.

— Tamam, yapacağım.

— Mükemmel, şimdi senden yüzünü bu kitaba bastırmanı istiyorum.

Masal, yüzünü kitaba bastırmış. Bir anda kendini bir çöl şehrinde bulmuş ancak etraftaki ıssız taş yapılarda ondan başka kimse yokmuş. Bir ses duyunca irkilip arkasına bakmış. Bir deve ve devenin üstünde bir kadın görmüş. Kadın aşağı inip:

— Buralarda bir çocuk görmeyeli uzun zaman oldu. Ben Havva. Gezgin Havva. Adın nedir?

Elini Masal'a uzatmış. Masal, Havva'nın elini sıkmış.

— Masal. Memnun oldum.

— Ee, senin gibi bir çocuk burada ne arıyor?

— Ben, Kayıp Hikâye'yi arıyorum.

Havva'nın gözleri düşünür gibi yukarıya kaymış.

— Masal, Şu anda sihirli kütüphanedeki bir kitaptayız. Ben de bir kitap kahramanıyım. Kayıp Hikâye bu kitabın içinde bir yere gizlendi. Onu buraya doğru düşerken gördüm. Bilge Kitap da onu gördüğü için seni bu kitaba getirdi, diye fısıldamış Havva.

—Peki, onu nasıl bulacağız? diye sormuş Masal.

—Ben kendi kitabımda bu terk edilmiş köye, bir yeraltı odası keşfederek ve içindeki sihirli taşı bularak hayat veriyorum. Bu sefer o odada taş olmasa da bir Şey var: Kayıp Hikâye. Odanın girişi ise tam Şurada. (Eliyle tozlu bir evin yanındaki bir hendeği göstermiş.) Ama benim elimden gelen bu kadar. Biz masal karakterleri için Kayıp Hikâye'nin sihiri son derece tehlikelidir. Çünkü Kayıp Hikâye daha önce hiçbir masalda olmadığı kadar hayal gücü barındırır. Onu senin bulman gerekecek. Çünkü senin hayal gücün o hikâyeden çok daha fazla.

Göz kırpmış ve bir anda kaybolmuş. Masal cesurca yürüyüp bir giriş bulmaya çalışmış. Kumu yoklarken eli soğuk metale değmiş ve metal bir anda bir bilmece sormuş: Tarlası beyaz tohumu siyah, elle ekersin dille biçersin.

Masal biraz düşünmüş:

—Dille biçersin, ha? Hmmm... Bir dakika! Kitap! Kitap! Kitap!

Metal kapı açılmış ve Kayıp Hikâye heybetli bir Şekilde orada duruyormuş. Masal ona değdiği anda kütüphaneye geri dönmüş. Bütün yaratıklar kitaptan korkuyor gibiymiş, Bilge Kitap hariç. Bilge Kitap konuşmak için ağzını açtığında Kayıp Hikâye'deki bütün sihir, bütün hayal gücü kütüphaneye hayat vermiş. Tıpkı Havva'nın köye hayat verdiği gibi. Bütün yaratıklar minnettarlıkla Masal'ı kütüphaneden çıkarken uğurlamış. Bilge Kitap:

—İstediğin hangi kitap varsa al. Masal ve bizi yine ziyaret et, olur mu?

—Edeceğim, hem de çok yakın zamanda.

Masal gülümseyerek elinde tek bir kitapla kütüphaneden çıkmış: Gezgin Havva ve Eski Köy.

Ali Sancar ÇIĞŐAR
TED Adana Koleji

HAYALLER GERÇEK OLUR

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer top oynarken eski hamam içinde, horozlar tellal iken pireler hamal iken ben anamın beşiğini tıngır mıngır salları iken... Küçük bir kasabada incecik, narin bir kız yaşarmış ailesiyle. Kızın adı Risi'ymiş, kız yokluk ve imkânsızlıklar içinde bir yaşam sürüyormuş. Risi; kitap okumaktan, şarkı söylemekten ve resim çizmekten çok hoşlanıyormuş. En büyük hayali ise ünlü bir ressam olmak ve herkesçe tanınmaktır. Kız, nazik bir dille ressam olmak istediğini fırsat buldukça babasına ifade ediyormuş ancak babası bu hayali anlamsız buluyor ve bir çöp gibi görüyormuş. Çünkü babasına göre Risi çalışıp eve para getirmeliymiş, çalışarak eve destek olmalıymiş. Bunları bilen Risi'nin kalbi her seferinde kırılıyor ancak hevesi hiç kırılmıyor, hayallerinden hiçbir şekilde vazgeçmiyormuş. Yine bir gün çalışmak için evden çıkan küçük kız yolda yürürken kralın yardımcısının kasaba meydanında bir şeyler duyurduğunu görmüş.

Çığırkan: Dikkat dikkat pes etmeden çalışan, gayretli, istekli tüm çocuklarımıza kralımızca duyurulur. Kralın onayıyla seçilen ilk yüz kişinin resim başarısı ölçülecek ve içlerinden resimde yetenekli çocuklar seçilerek kralın özel üniversitelerinden istediğinde kralın desteğiyle okuyabilecektir, demiş.

Kız çok mutluymuş çığırkanı dikkatlice dinlemiş, tüm söylediklerini zihnine yazmış ve yola devam etmiş bundan da ailesine bahsetmemiş. Sınav günü gelmiş çatmış, kız babasına çalışmaya gittiğini söyleyerek evden çıkmış. O gün ilk elemelere katılmış, sonuçlar bir ay sonra açıklanacaktı.

Risi; aynı zamanda evlere temizliğe gider, işini çok iyi yapar, herkes tarafından beğenilirmiş. Bir gün kral, çok çalışkan olduğunu duymuş ve hemen ona iş teklif etmiş; kız da belki sınavda işime yarar diye düşünüp kabul etmiş. Gel zaman git zaman küçük kız sarayda çalışmaya başlamış ve krala güzelce hizmet etmiş. Bir yandan da en yakın arkadaşı olmuş çünkü onu en çok gören kişi Risi'ymiş. Kralla çok iyi anlaşılan Risi, bir gün onunla sohbet ederken içini garip bir his kaplamış, krala doğruları söylemediğini düşünüyor ve suçluluk hissediyormuş. O gün kralla hiç konuşmamış; eve gitmiş, hemen yatağına uzanmış, yorganı üzerine çekip ne yapacağını düşünmüş. Bir hafta kralla hiç konuşmadan sadece ona hizmet etmiş, selam bile vermemiş böylece o hissin biteceğini düşünmüş. Ancak his giderek büyüyor ve onu içten içe kemiriyormuş. Kral, Risi'nin bu hallerine hiç alışık değilmiş ve şaşırıyormuş. Risi'yi odasına çağırarak iki elinden tutup ona sıkıntının ne olduğunu sormuş. Kız, kıpkırmızı kesilmiş ama yanıt verememiş boğazı düğümlenmiş adeta kral durumu anlamış.

Günler günleri, haftalar haftaları kovalamış... Sonunda sınavın açıklanacağı gün gelmiş. Risi, ilk yirmiyeye kaldığını duyunca çok sevinmiş fakat yirmi kişinin arasından kralın sadece beş kişi seçeceği aklına gelmiş. Aradan bir hafta geçmiş ve Risi, her şeyi krala dürüstlikle anlatmaya karar vermiş. Kral'a aslında yanında çalışırsa sınavda kralın Risi'yi tercih edeceğini düşündüğünü ve bu sınavı kazanmayı, resim yapmayı çok sevdiğini söylemiş. Kral, Risi'nin dürüstlüğü için onu kutlamış ve son elemelere kadar gelebilirse tamamen kendi gayretiyle olduğunu söyleyerek yine tamamen kendi çalışmalarıyla son elemeyi de geçebileceğini söylemiş.

Büyük gün gelmiş çatmış. Yirmi kişi kralın karşısına geçmiş ve tüm yeteneklerini sergilemiş. İlk dört kişi seçilmiş ancak Risi'nin adı henüz ilan edilmemiş. Son kişiden önce bütün değerlendirmeler okunmuş ve son isim Risi'ymiş. Kral elemeyi geçen beş çocuğu son kez ilan ettiğinde şunları söylemiş: Kıymetli çocuklarım, hayallerinizden hiçbir zaman vazgeçmeyin, hayalleriniz uğrunda çabalayın. Dürüstlükten şaşmayın dürüst insanlar er ya da geç mutlaka kazanır, demiş. Gökten üç elma düşmüş bu elmaların biri hayalleri uğruna mücadele eden insanlara, biri dürüst insanlara biri de size...

Arya TOKSÖZ
TED Adana Koleji

ARKADAŞLIK ORMANI

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, bir şehirde bir kız yaşarmış. Adı Deren’miş. Deren’in en yakın arkadaşı olan Elif, Deren’e bir gün ormana gitmeyi teklif etmiş. Deren aslında istememiş ama Elif’i kırmamak için “olur” demiş. Ormanda oyun oynamışlar ve çok yoruldukları için bir ağacın altına oturmuşlar. Fakat uyuyakalmışlar. Uyandıklarında gece olmuş ve çok korkmuşlar. Deren geldikleri yolu hatırlamaya çalışırken uzaktan bir ses ona “Sağ!” diye fısıldamış. Deren çok sevinmiş ama korkmuş da. Eve varmışlar. Deren uyu-mak istiyormuş fakat ödevi varmış. Yine aynı ses ona “Sen uyu, ben yaparım.” demiş. Deren uyumuş ve sa-bah kalktığında ödevi yapılmış şekilde masadaymış. Deren bunun yanlış olduğunu düşünmüş, öğretmenine “Öğretmenim gece uyuyakalmışım. O yüzden ödevimi yapamadım.” demiş. Aynı ses ona “Aferin sana!” demiş ve Deren çok mutlu olmuş. Sonra bir gün Deren, Elif ile konuşuyormuş ve Elif’e “Elif ben böyle sesler duyuyorum. Çok garip!” diye anlatmış. Elif gülümseyerek “Onlar ormanda yaşayan periler. İnsan arkadaş-larını bekliyorlar/koruyorlar.” demiş. Deren şaşır-mış ve sevinmiş. Bundan sonraki her gün Deren, perisiyle konuşmuş ve adını “Winnie” koymuş. Winnie ve Deren çok eğleniyorlarmış. Winnie’nin ormandaki en ya-kın arkadaşı Max, hala insan arkadaşını bulamamış ve aradan beş ay geçmiş. Max, Deren’in kuzeni Derin ile arkadaş olmuş. Yani aslında Deren’in Elif’i dinleyip ormana gitmesi ona bir dost kazandırmış.

Derin SARIASLAN
TED Adana Koleji

GÜLBAHAR VE BAMBİ

Evvel zaman içinde, kalbur zaman içinde, develer tellal pireler berber iken başlar bizim masalımız. Bir zamanlar dağların derinlerinde bir aile yaşarmış. Bu ailenin Gülbahar adında güzel mi güzel bir kızları varmış. Gülbahar'ın olağanüstü güçlere sahip hayali bir arkadaşı varmış. Bu arkadaşının adı Bambi imiş. Gülbahar ve Bambi her gün kırlarda koşup oynarlarmış. Gülbahar'ın ailesi Bambi'nin varlığından haberdarmış ve kızlarına arkadaşlık ettiği için Bambi'yi çok severlermiş. Günün birinde Gülbahar'ın annesi ve babasının erzakları azalmış, yiyecek pek bir şeyleri kalmamış şehre gitmeye karar vermişler. Ancak geri dönerken yolda büyük bir kaza geçirmişler. Bahar'ın anne ve babası bu kazada ağır yaralanmışlar. Gülbahar bu duruma günlerce, aylarca, yıllarca çareler aramış düşünmekten bitap düşmüş biraz dinleneyim derken derin bir uykuya dalmış. Bambi'nin o sırada rüyasında bir cin belirivermiş ve şöyle demiş: Merhaba benim adım Alaaddin ben bir masal ciniyim insanların dileklerini gerçekleştiririm. Yalnız tek dilek hakkın var senin için ne yapabilirim? demiş cin. Gülbahar ailesi için dilekte bulunmuş. Bunu atlatmanın tek bir yolu var: Dominik adasında yaşayan Anna adındaki büyücüyü bulup ondan "Kırmızı Panzehir"i alabilirsen işte o zaman aileni iyileştirebilirim demiş cin.

Gülbahar düşünmüş taşınmış ailesini kurtarmak için bunu yapmak zorundaymış. Bambi ile Gülbahar Dominik Adasına doğru yola çıkmaya karar vermişler. Apar topar hazırlanmışlar çıkarken aklına Bambi'nin arkadaşı olan Ejderha Büke'yi de çağırıp kendilerini götürmelerini istemişler. Az gittik uz gittik, altı ay bir güz gittik derken yolculukları çok heyecanlı ve biraz da korkulu geçmiş. Sonunda gidecekleri yere varmışlar. Vardıklarında saat yedi civarlarında olduğu için dinlenmek için bir yere varmışlar. Vardıklarında dinlenmek için odasına giren Gülbahar rüyasında kapkaranlık bir odada yapayalnız olduğunu ailesini kaybettiğini görmüş. Gülbahar onlara ne kadar yaklaşırsa da ailesi de o kadar uzaklaşıyormuş. Gülbahar sabah terler içinde uyanmış ve ailesini kaybetme korkusu içine girmiş. Bu yüzden hemen Anna'yı aramak için yola çıkmış. Dominik'te bulunduğu, gördüğü herkese Anna'yı tanıyıp tanımadıklarını sormuş. En sonunda bir ihtiyaç onu tanıdığını ve yerini bildiğini söylemiş. Ama söylemesi için Dominik'teki en yüksek dağdan bir yeşil kristal istemiş. Bunu nasıl yapacaklarını düşünen Bambi ve Gülbahar'ın aklına Büke'yi çağırarak gelmiş. Bambi, Büke'yi çağırırken Gülbahar taşın neye benzediğini araştırmış. Büke gelince hemen yola koyulmuşlar. Dağa ulaştıklarında her yeri aramışlar ve sonunda Gülbahar taşı bulmuş. İhtiyarın yanına gitmek için yola çıkmışlar. Adamın yanına varmışlar. Adam biranda kendisinin Anna olduğunu söyleyince çok şaşırılmışlar. Taşı Anna'ya vermişler ve panzehri almışlar.

Hemen kendi ülkelerine doğru yola çıkmışlar. Bambi tekrar uykuya dalmış cin tekrar belirmiş. Cine panzehri getirdiğini söylemiş. Cin de elini şıklatınca her şey düzelmiş. Bambi uyanmış ve ailesi karşısında duruyormuş, üstelik eskisi gibi sağlıklıymışlar da. Cin Bambi'ye bir de taşı bırakmış ve bu taş kendilerinde olduğu sürece hiç kıtlık çekmeyeceklermiş. Artık ne bir dert ne bir mihnet... Devlet üstüne devlet sürüp, mürüvvet üstüne mürüvvet görmüşler; yemiş, içmiş muratlarına ermişler ve mutlu yaşamışlar.

Feyza KISA
TED Alanya Koleji

AY KRİSTALİ'NİN PEŞİNDE

Güneş o sabah heyecanla uyanmış, kabarık turuncu saçlarını mavi gözlerinin önünde çekmiş ve yavaşça yatağından kalkmış. Pofuduk terliklerini ayaklarına geçirmiş ve derin bir oh çekmiş. Sonunda yaz tatiline girmiş, koşa koşa banyoya gitmiş ve yüzünü yıkamış. Banyodan çıkmış ve üstünü giymek için odasına geri dönmüş, yarım saatin ardından sonunda hazırmış. Tam evden çıkacakken ablası uyanmış. Güneş'i giyinik ve evden çıkmaya hazırlanırken görmüş ve çok şaşırılmış ve Güneş'e sormuş " Sabah sabah nereye küçük hanım. Arkadaşların uyanık değildir şimdi." Güneş üzülerek " Tamam ben de beklerim " demiş. Ablası Güneş'i neşelendirmek için "Madem uyanıksın krep yapmaya ne dersin?" diye sormuş. Güneş bu teklifi duyunca bütün üzüntüsünü unutup " Evettt " diye bağırılmış. Hemen mutfağa koşup dans etmeye başlamış. Ablası "Bu ne heyecan Güneş! Krep kelimesini duyunca bütün üzüntüyü unuttun değil mi?" diye kakhaha atmış. O sırada güneş etrafta koşuşturuyor krep malzemelerini arıyormuş. Ama sonunda eli ayağına dolanmış ve yere düşmüş. Ayağa kalktıktan sonra Güneş ve ablası önlüklerini giymişler ve krep yapmaya başlamışlar. Krep yaparken çok eğlenmişler ama her yeri kirletmişler. İşleri bittikten sonra ablası ve Güneş birlikte etraftı toplamışlar. Ardından Güneş'in bütün sabah beklediği an gelmiş sonunda arkadaşlarıyla bahçeye çıkabilecekmiş çok heyecanlıymış Hemen evden çıkmış ve arkadaşlarının evlerinin kapısını tıkladı. Arkadaşları: Mina, Aslan, Tuğba, Emir ve Emre'yle bahçeye çıkmışlar. Bahçede akıllarına gelen bütün oyunları oynamışlar: Saklambaç, körebe, ebelemece ve yağ satarım bal satarım oynamışlar. Oynamaktan yorulan çocuklar çimlere uzanıp sohbet etmeye başlamışlar. Kısa bir süre sonra çocuklar sıkılmışlar ve eve gitmeye karar vermişler. Tam gidecekleri anda Güneş çalılıkların arasından bir ses duymuş ve demiş ki "Durun burada bir ses duyuyorum." Herkes arkasını döndüğünde şoka uğramış. Arkalarında beyaz tenli beyaz saçlı çok güzel bir kadın onlara bakıyormuş. Güneş "Sen kimsin?" diye sormuş. Kadın "Benim adım Ayperi, ben Ay tanrıçasıyım ve sizden yardım istiyorum, Ay Dünyası yok oluyor. Çünkü Ay kristali çalındı ve bulunamıyor ve siz seçilmiş altı çocuk, size Ay kristalini bulma görevi verildi, iyi şanslar." demiş. Herkes duydukları şeylerden dolayı şoka uğramış ve yerlerinden kıpırdayamamış. Aslan " Az önce ne oldu böyle?" diyerek titremiş. Mina "Seçilmiş altı çocuk derken ne demek istedi?" diye sormuş. Tuğba "Bu bir rüya olmalı, herkes kendini çimdiklesinn!" diye bağırılmış. Fakat değişen hiçbir şey olmamış. Güneş demiş ki "Seçilen altı çocuk biz isek ay kristalini aramaya şimdiden başlamalıyız, Ay tanrıçasının söylediklerini duydunuz, krallığı yok oluyormuş, oldukça ciddi görünüyordu." Aslan "Ben şurada parıldayan bir taş gördüm, burada da parıldayan bir taş gördüm, hangisi ay kristali?" diye bağırılmış. Emre "Dur bakalım Aslan Bey! Bunların hepsi parlayan taşlar, bulmamız asırlar sürebilir. O yüzden bence Ay tanrıçasına soralım, bize ipucu versin, çok zeki görünüyordu." demiş. Emir gülererek "Ha ha ha! Emre bence sen aşık olmuşsun, o kadar da zeki görünmüyordu." Diyerek dirseğiyle Emre'yi dürtmüş Sonra Mina heyecanla " Bakın bakın yerde bir not var" herkes yere bakmış notta "İlk ipucunuz bulunduğunuz sitenin en yüksek bölgesinde" yazıyormuş. Güneş heyecanla " Bulduğumuz sitenin en yüksek bölgesi kuzey tepesi" demiş. Herkes heyecanla kuzey tepesini çıkmış. Mina "Çok korkuyorum Güneş ya başımıza kötü bir şey gelirse ne yaparız?" diye sormuş fakat çok geçmiş, sonunda kuzey tepesinin zirvesine gelmişler. Bir anda karınlarında tuhaf bir bulantı hissetmişler ve bayılmışlar. Uyandıklarında kendilerini Güneş'in içinde bir labirentte bulmuşlar. Bedenleri hala dünyada olmasına rağmen zihinleri Güneş'in içindeki labirentteymiş. Güneş, "Neredeyiz biz?" demiş ama yanında sadece Aslan varmış. Aslan, "Bilmiyorum." demiş. Güneş "Diğerleri nerede?" diye bağırılmış. Çok sert ve kalın bir ses "Şuanda zihinleriniz Güneş'in içinde. Ay kristalini aramaya geldiğinizi biliyorum. Hadi bir oyun oynayalım. Ay kristalini bulmak için 24 saatiniz var. Birazdan o süre başlayacak.

Ay kristalini bu sürede bulamazsanız yok olursunuz. Sizi ikili 3 gruba ayırdım, Aslan ve Güneş, Mina ve Emir, Tuğba ile Emre. Süreniz başladı” demiş. Tuğba ardından bir çığlık patlatmaz mı! Hepsinin ödü kopmuş. Sesin nereden geldiğini anlamaya çalışmışlar. Mina “Hemen başlamalıyız!” diye bağırmış. Aslan “Tamam ama önce birbirimizi bulmalıyız.” Herkes rastgele bir yöne gitsin” demiş ve herkes istediği yöne gitmeye başlamış, 2 saat sonra hepsi tekrar birbirlerini bulmuşlar. Sadece 22 saatimiz kaldı, demiş Mina. Bir anda parlıtlı bir kadın silueti ortaya çıkmış. Bu Ay tanrıçası Ayperi imiş. Ayperi “Ay Kristalini bulmanıza bir ipucu kaldı” demiş. Size altın yıldız veriyorum, bu altın yıldız Ay kristalini bulmanıza yardım edecek” demiş ve uzun bir süre boyunca altın yıldız takip etmişler. Sonra etrafına ışık saçan bir cisim görmüşler. Sonunda Ay kristalini bulmuşlar ama hiçbiri ona dokunamıyormuş çünkü Ay kristalini koruyan bir bariyer varmış. Güneş sonunda cesurca öne atılarak “Ben yaparım” demiş ve Ay kristaline dokunmayı başarmış. Biranda saçları beyazlamış, üstünde görkemli bir elbise belirmiş ve başında kocaman bir taç ortaya çıkmış. Ardından Güneş tanrısı ortaya çıkmış ve Güneş’i yenmeye çalışmış. Fakat Güneş, Ay’ın gücüyle onu yenmiş ve Ay tanrıçası Ayperi ortaya çıkmış “Tebrikler Güneş, sen Ay Krallığı’nın koruyucu varisiydin. Gücünün ortaya çıkacağını her zaman biliyordum. Arkadaşların da kalan gezegenlerin koruyucusu olacaklar. Mina; Merkür’ün koruyucusu, Tuğba; Venüs’ün koruyucusu, Aslan; Jüpiter’in koruyucusu, Emir; Satürn’ün koruyucusu, Emre; Uranüs’ün koruyucusu. Evet, çocuklar artık öğrendiğiniz gibi her şey görüldüğü gibi olmayabilir. İyiler iyi gibi görünmez, kötüler ise kötüler gibi görünmez. Bence aileleriniz sizi çok özlemiştir. Hadi dünyanıza dönün” demiş ve parmağını şıklatmış. Biranda Kuzey tepeciğinin zirvesinde uyanmışlar. Epeydir onları arayan aileleri, koşup çocuklarına sarılmışlar ve hep birlikte sonsuza dek mutlu yaşamışlar.

Gökçen ERDEDE
TED Ankara Koleji

HOGWAY KASABASI

Bir varmış, bir yokmuş... Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler kasabada turlar iken, ben evde annemin üzümlü kekini yer iken... Hogway Kasabası'nda yine aynı olaylar oluyormuş: kavga, dövüş, patırtı, yıkıntı, dedikodu... Derken kasabanın her bir yeri kötülük barındırır ve besler olmuş. Hogway Kasabası'nda kalbi iyilik için atan bir tek Manolya Hanım varmış. O, karşılıksız iyilik yapmaya ve bunu yaymaya çalışan yaşlı, tombul tombul yanaklı ve her sabah güneşin merhametli kollarına uzanan penceresinde oturup sıcak kahvesini içen biriymiş.

Yapılan kötülükler aldırılamamaya çalışır, kötülük yapan kişileri de hüznle ve duyguları yıkıla yıkıla izlermiş. Bir gün Manolya Hanım'ın tarçın kokan evinin kapısı çalvermiş. Manolya Hanım, neşeyle yönelmiş kapıya. Yürümüş, yürümüş, yürümüş... Tam kapısını açacaktı ki öfke ve memnuniyetsizce bir homurtuyla "Fatura!" diye bağırarak Hogway

Kasabası müdürünün sesi gelmiş. Manolya Hanım niyet etmiş "Hoş geldiniz." demeye ama Hogway Müdür'ü fatura tutarını uzatır uzatmaz yüzündeki siyah nefretle geri çevirmiş onu. Manolya Hanım Hogway Müdürü'nün arkasından bakalmış. Herkes için normal olan bu veda Manolya Hanım'ın yüreğini parçalamış. Kapıyı yavaşça örtüp, pencere kenarındaki koltuğuna yönelmiş. Bitmek üzere olan örgüsünü turuncu ipi mor iple değiştirerek tamamlamak istemiş ama mor ipin olmadığını görünce hem üzülmüş hem de sevinmiş.

Kapısına yönelmiş, yanına birkaç bozuk para almış ve Yün Evi'nin yolunu tutmuş. Yolda tanıdığı kimsecikler yokmuş çünkü Manolya Hanım ne zaman tanışmak istese ya da selamlaşsa herkes onu terslermiş. Yine de o gördüğü herkesle ellerinde poşetler olsa bile selamlaşmak etmem gerekirse poşetleri yere koyar, el sallarmış ama bütün çabası kalbini acıtır, yanıtız kalırmış. Yün Evi'nin önüne gelince onu karşılayan sadece yüncünün kedisi Tekir olurmuş. İçeri girince Manolya Hanım'ı bir kötülük sarmış. Dükkanın havasızlığı ve karanlığı insanı perişan edermiş. Yüncüye isteğini söyleyip vermesini beklemiş. Manolya Hanım cebinde birkaç kuru üzüm olduğunu görünce ikram etmek istemiş Yüncüye. Yüncü ilk başta sıcak karşılamamış onu ama hem aç olduğu için hem de parasız bir yiyecek olduğu için kabul etmiş. Yüncünün kuru üzümü yemesiyle Yün Evi ve yüncünün kalbinin aydınlanması bir olmuş. Yüncü Manolya Hanım'a birden sarılmış. Manolya Hanım'ın içi o kadar ısınmış ki üstünden alevler çıkmış. Yüncü kasabanın göbeğine koşup "Mutluluğun kaynağını buldum!" diye bağırarak.

Bütün Hogway Kasaba sakinleri mutluluk kelimesini para diye anlayıp bir hücumla buldukları yerlerden ve işlerinden ayrılıp Yün Evi'ne koşmuşlar. Manolya Hanım ilk başta üzüm yemek istediklerini sanmış ama dertleri paraymış hepsinin, yüncü hariç. Yüncü hemen anlamış kasaba sakinlerinin derdini çünkü o da Manolya Hanım'a sarılmadan ve o üzümü yemeden önce aynı şeyi düşünüyormuş. Yüncü yine bağırarak ama şefkatle Manolya Hanım'a bakarak konuşmuş "Ben para değil, ondan daha değerli olan küçüklerime duyduğum sevgiyi, büyüklerime duyduğum saygıyı ilk başta olacak şekilde insanlığı buldum!

Bizim ihtiyacımız para değil sevmek, saymaktır. Ben paradan da değerlisini, mutluluğu yaymayı, kötülük dolu bir kafeste yapan meleği yani Manolya Hanım'ı buldum." deyince sesler kesilmiş. Hogway Kasabası hiç olmadığı kadar sessizmiş o an. Manolya Hanım görmeye değilecek kadar güzel bakıyormuş Yüncüye. Hogway Kasaba sakinleri Manolya Hanım'a teker teker, ilk başta çocuklar olmak üzere, sarılmış sonra da kasabaya düşmanlık yerine sevgiyi, saygıyı, huzuru, mutluluğu ve neşeyi yaymışlar. Hogway Kasabası artık yaşanabilecek kalplerin bir arada olduğu bir kasabaymış. Günler ayları, aylar yılları kovalamış. Artık sadece Manolya Hanım'ın günü güzel değilmiş, Hogway Kasabası'nın ikinci adı da Mutluluk Kasabası olarak yaşatılmış. Manolya Hanım'ın ise her gün evindeki dostça sohbetlere çaylar, kahveler, tatlılar karışmış, günler gün edilmiş.

Kasabanın aklında ise tek bir soru kalacaktı o da "Biz niye bu güzelliği, dostluğu, kardeşliği, barışı daha önce bulamadık?" düşüncesiymiş. Aslında bunun cevabı da çok basitmiş. Tek kelimeyle Manolya Hanım'ın melek kalbiymiş.

Aradan yıllar geçmiş ve Hogway Kasabası'nda bir turnuva düzenlenmiş. Bu turnuvaya çocuk, yaşlı, genç demeden herkes katılacaktı. Önceki turnuvalarda Hogway Kasabası Müdürü izin vermezmiş çocukların, gençlerin ve yaşlıların katılmasına. Sadece ona gerekli miktardan fazla para verenlere izin verir, önemli kişileri almış turnuvalara ama yüncünün konuşması kasabaya umut vermiş. Bu turnuva aslında Hogway Kasabası'nın birliğini gösterecekti.

Bir gün Manolya Hanım'ın tarçın kokulu evinin kapısı çalmış. Kapıyı açan yüncünün annesi Pembe Hanım'ı. Manolya Hanım, Pembe Hanım'ı ayakta bekletmeden evine almış. Birlikte sohbet etmişler; çaylarını, tatlılarını bitirmişler ve Manolya Hanım atlamış lafa hemen. Pembe Hanım'ın ellerini tutarak onun ne kadar güzel bir evlat yetiştirdiğinden söz etmiş. Pembe Hanım'ın o olaydan haberi yokmuş çünkü kadınlar arası çarşı turuna çıkmışlar. Pembe Hanım'ın gözleri dolmuş, gururdan. Hemen sonra Pembe Hanım gelme sebebini açıklamış. Bu yılki kasaba turnuvasına Hogway Kasabası Müdürü onu da davet etmiş. Manolya Hanım şaşırmış şaşırmasına da Pembe Hanım'ın gözlerindeki isteği görünce geri çevirememiş bu isteğini. Kabul etmiş daveti. Pembe Hanım'ı eve yollayıp yarınki turnuvaya hazırlanmış.

Ertesi sabah kasabada herkeste bir hazırlık telaşı olmuş. Manolya Hanım erkenden düşmüş yollara, yolda yürürken tanıdığı ve sevdiği bir sürü iyi yürekli insanla selamlaşmış. Turnuva bölgesine geldiğinde, aslında bütün Hogway Kasabası halkının onun için sürpriz yapacağını bilemezmiş. Manolya Hanım ona ayrılan yere oturup beklemeye başlamış. Orada kimsenin olmadığını görünce biraz tedirgin olmuş. Tam yanlış yere mi geldim, diye yerinden kalkacaktı ki ona özel hazırlanan orkestra başlamış müzik çalmaya. Yüncü yönelmiş Manolya Hanım'a. Yüncünün üzerindeki mavi takım elbisesi ile uzanmış Manolya Hanım'a elini vermiş. Manolya Hanım ilk başta neler olduğunu anlamamış ama sonrasında onu dansa kaldırdığını anlamış. Merdivenlerden el ele inmişler. Hogway Kasabası'ndaki herkes şarkıya uygun bir ritimle alkışlamış. Manolya Hanım çok mutluymuş. Biraz dans ettiklerinden sonra bütün Hogway Kasabası çiftleri, çocukları ve tüm sevenler kalkmış ve eşlik etmişler Yüncü ve Manolya Hanım'a. O gün ilk defa bütün kasaba halkı mutlu ve özgürmüş.

Gökten üç elma düşmüş, birisi Manolya Hanım'ın iyilik dolu kalbine, diğeri Hogway Kasabası'nın kardeşliğine ve barışına, diğeri elma ise Yüncünün centilmenliğine...

Serra Şükran ELMAS
TED Ankara Koleji

KİTAPTAN GİZLİ BİR HEDİYE

Bir varmış, bir yokmuş. Güzel bir şehirde Merve diye bir kız yaşarmış. Derslerinde çok başarılıymış, tüm ödevlerini yaparmış ve dersin her saniyesini dinlermiş. Fakat kitapları hiç ama hiç sevmemiş. Sınıfındaki tüm arkadaşları kitapları çok severmiş. Merve'ye hep neden kitapları sevmediğini sorarlarmış.

Bir gün öğretmenleri Gizem, tatilden 10 kitap okumuş olarak gelmelerini istemiş. Merve ağlamaya başlamış. Öğretmeni ona ne olduğunu sorunca Merve'nin cevabı "Ben kitap okumayı hiç sevmem ve hiç kitabım yok." şeklinde olmuş. Öğretmeni "Bence sen kitaplara bir şans verirsen onları seveceksin. Hem senin için çok özel kitabım var." diyerek göz kırpmış. Merve'nin yüzünde bir gülümseme oluşmuş, öğretmenin bu sözleriyle bile kitapları şimdiden sevmeye başlamış.

Öğretmeni kitabı Merve'ye verdiği sırada ona "Kitabı çok seveceksin ama unutma, bu kitap gizemli." demiş. Merve "Nasıl yani?" dediğinde öğretmeni onu "Bu kitabın sonunda gizli bir hazine var, bu gizli bir bilgi. Bu arada tatilde seni büyük maceralar bekliyor." diyerek yanıtlamış. Merve, eve gittiğinde kitaba merakla göz atmış, kitabın başlığı "Kitaptan Sana Gizemli Bir Hediye"ymiş. Demek Gizem Öğretmen doğru söylüyormuş, diye düşünmüş. Hemen kitabın sonuna gelmek istese de kitap epey uzunmuş.

Merve'nin yakın arkadaşı Gökçe, Merve'yi o gün eve davet ettiğinde, Merve'nin kitap okuyacağı yanıtını almış. Gökçe çok şaşırılmış hatta ilk başta yalan söylediğini düşünmüş ancak Merve'nin asla yalan söylemeyeceğini biliyormuş. Dayanamamış ve Merve'nin yanına gitmiş, kitabı birlikte okumaya başlamışlar.

Kitabın içinde anlatılanları ilgiyle okudukları sırada konu, kitaptaki gizemli hediye ne olduğuna gelmiş. Tam o anda birden kitapta ormanlardan bahsedilmeye başlamış. Bu konu da çok keyifliymiş. Günler, aylar boyunca keyifle kitabı okumuşlar ama kitap bittiğinde gizli bir hazine olmayınca çok üzülmüşler. O sırada, bir anda, kitapta yeni sayfalar oluşmaya başlamış! Kara Orman diye bir yerden bahsediliyormuş bu yeni sayfalarda. Ne yapacaklarını tam olarak anlamamışlar ama içlerinden bir ses oraya gitmeleri gerektiğini söylüyormuş. Gökçe annesine durumu, gizemli kitabı anlatmış ve onları oraya götürüp götüremeyeceğini sormuş. Annesi "Güzel bir kitapmış hem kitapları sevmeye başlamışsın, elbette gidebiliriz." demiş.

Kitapta anlatılanlardan hareketle "Kara Orman"ı bulmuşlar. Orada sadece kara bir göl, çöplerle dolu bir alan varmış ve havası soğukmuş. Çok tuhafmış aynı zamanda tam ortada bir kapı görmüşler. Kapıyı açmaya çalışmışlar ama çok zormuş hatta imkansız olduğunu düşünmüşler. Birisi onlara "Yardım edebilir miyim?" diye seslenmiş, bir bakmışlar ki konuşan bir çiçek! Ona nasıl konuştuğunu sormuşlar.

Çiçek, “Normalde konuşmayız fakat siz seçilmiş kişilersiniz. Bu kitap size verilmiş. Kitap okudunuz değil mi? Ormanla ilgili olan kısmı?” demiş. “Evet.” dercesine kafalarını sallamış Gökçe ve Merve. Çiçek “Harika!” demiş ve “Burada kapıyı açmanız için bir düğme var.” demiş.

Merve düğmeye basınca bir anda göl masmavi olmuş, ormandaki bütün çöpler yok olmuş. Her yer çeşit çeşit hayvanlarla dolmuş, sonunda yıllardır çok kötü bir hâlde olan ormanın çok güzel hâle gelmesine çok mutlu olmuşlar. Onlara verilen hediyein orman olduğunu anlamışlar. Merve artık kitapları çok seviyormuş ve her gün kitap okuyormuş. Merve, okul açıldığında Gizem öğretmene koşup teşekkür edip sarılmış ve bütün sınıfa başından geçen olayları anlatmış. Çiçek ise hâlâ Merve ve Gökçe ile birlikteymiş çünkü onlarla olmayı istemiş. Bu çiçek gerçekten sihirliymiş, kökleri yerine ayakları varmış ve Merve ile her yere gidiyormuş.

Merve hayatı boyunca bu kitabı unutamayacaktı. Eğer siz de böyle bir kitap görürseniz bu masalı hatırlayın ve o kitabın sihirli olduğunu bilin...

Defne IŞIKER
TED Ankara Koleji

MASUM BİR OYUN

Sonbaharın sesi... Bütün endişelerimi alıp dipsiz bir kuyunun içine atarak beni dertlerimden kurtarıyordu. Dışarının soğuşu ,çamları rüzgarlarıyla savurur iken, küçük kuşum Ceviz kafesinin içinde kanat çırpıyordu. "Kader" kelimesini duymuşsunuzdur. Akan bir dere gibi hiç durmadan kendini yenileyen, bir ağaç gibi farklı sonlara doğru dallanıp budaklanan o sözcük... Benim masalım işte o zaman başladı. Tam olarak kader ile tanıştığım zaman. Ağabeyim bana hikâyeler anlatırdı yatmadan önce, ben beşğimde tıngır, mıngır sallanır iken. Haydi, biz de başlayalım masalımıza!

Bir varmış, bir yokmuş, dünyada güzellikler bolmuş ama tabii bir kötü gelmiş bütün düzeni bozmuş. Bu durumdan en çok rahatsız olan kişi daha on yaşında bir çocukmuş. Masal. Masal adı gibi masallar yazmaya da okumaya da bayılmış fakat o ne kadar mutlu ve iyimser olsa da haberlere çıkan suçlular, savaş ilanları herkesi derinden, içten içe paramparça etmez mi? Masal bir çözüm bulamamış bu yürek yakan sorunlara. Neden mi? Eee, ne yapsın çocuk o ne kadar denediye de kimse onu dinlememiş ki! Masal hep içinden "Ahh... Keşke gerçek dünya da masallardaki gibi herkesin iyi kalpli olduğu, sihirlerin insanları birleştirdiği, etrafta perilerin uçtuğu bir dünya olsa... Ne güzel olur!" diye yutkunmuş. Bu arada merak ediyorsanız kötü karakterimizi de tanıyım sizlere. Damla. Damla ve iyilik... Duymamış olayım! Damla'dan kötüsü yokmuş tüm dünyada. Hani belki kalbinde minicik bir iyilik parçası... Neredeee... Hep yalan söyleyip insanların arkasından konuşarak, bizlere merhametin ne anlama geldiğini untturan birinden ne bekliyordunuz ki? Bir gün Masal, parkta dolaşmaya çıkmış. Bir de ne görsün? Damla kaydırağın köşesinde oturmuş ağlıyor! Masal da ne yapsın? Gitmiş hemen yanına, sormuş hayretler içerisinde "Damla! Ne oldu, neden ağlıyorsun?" Bu sefer Damla daha çok şaşırılmış, biri niye onu umursuyormuş ki? Zar zor cevap vermiş. "B-ben herkes tarafından dışlanıyorum ,n-neden ... Ben bunu niye çekmek z-zorundayım?" Masal resmen ona acımış, Damla'ya onun için ne yapabileceğini sormuş. Damla ise çok beklenmedik bir cevap vermiş. "Benimle istediğim oyunu oynar mısın?" Masal oyun oynamayı çok severmiş o yüzden hemen kabul edip Damla'dan oyunu ve kurallarını anlatmasını istemiş. Uzun bir konuşmanın ardından oyuna başlamışlar. İlk önce Masal'ın birden ona kadar bir sayı seçmesi gerekiyormuş ve hızlıca sekizi seçmiş. Damla nedensiz bir yere mutlu olmuş, sanki Masal'ın bu rakamı seçmesini bekler gibiymiş. Mutluluğunu çok uzatmadan, elindeki kağıtlardan "Sekiz" yazanı alıp açtıktan sonra yüksek sesle okumuş. "Alice'in hikâyesinde bir gün geçir." Masal çok şaşkınmış, bir yazı bütünlüğünün içinde bir gün geçirmesi mümkün değilmiş ki! O bunları düşünürken, Damla ellerini kalp yapmış ve Masal'a doğru uzatmış. Masal, Damla'nın ellerine bakar bakmaz bir iskambil kartına dönüşmüş.

Kalp şeklinden dolayı bir "KUPA ASI" olmuş ve bir yere ışınlanmış. Gözlerini açtığı anda elinde saatle sürekli, "Geç kaldım! Geç kaldım!" diye bağırarak bir tavşan ile karşılaşmış, gözünü tekrar kırptığında ise zamanın biraz ileri atladığını fark etmiş çünkü bu sefer kendini "Kupa Kraliçesi"nin sarayında bulmuş. Daha ne olduğunu anlayamadan Kupa Kraliçesi, Masal'ı eline almış ve büyük bir sehpanın ortasına bırakmış. Korku içinde etrafına bakan Masal, kraliçenin kart oyununda kendisini kullandığını anlamış ve ses etmemiş çünkü o da biraz da olsa neler yaşanacağını çok merak ediyormuş. Evet, hiç konuşmamış fakat gözünü kırpmadan uzun süre bekleyemediği için kendini tutamayıp yeniden zamanın ilerlemesine sebep olmuş. Çevresinde insanların panikle koştuğu bir meydanın tam ortasında bulmuş kendini Masal.

Merakla etrafına bakınmış, daha demin çıt çıkmayan meydan bir anda can havliyle koşuşturan insanların bulunduğu bir sirke dönmüş resmen. Anlaşılan o ki kraliçe oyunu kaybetmiş ve çok öfkelenmiş. Masal bu yerden kurtulabilmek için gözlerini sımsıkı kapatarak zamanın ilerlemesini beklemiş. Sonunda gerçek dünyaya geri dönmüş. Hayretler içerisinde Damla'ya "Neden bana bu korkuyu yaşattın?" diye sormuş. Damla sakince cevap vermiş: Ben sadece senin benimle empati kurmanı istedim. Hatırlıyor musun? Ben de sana demiştim ki dışlanmak zorunda mıyım? Buradan öğrenmeni istediğim şey, masallardaki kötü karakterleri yok edip onlardan kurtulmadan önce onların da neler yaşadıklarını ve neden kötü olduklarını düşünmendir. Bu anıyı masum bir oyun olarak hatırla lütfen." demiş. Masal çok etkilenmiş, Damla'nın konuşması ona umut vermiş. Sarılıp sonsuza dek mutlu yaşamışlar.

Aden DURAN
TED Ankara Koleji

ÇEVREYİ KORUYAN ÇOCUK

Bir varmış, bir yokmuş. Uzun süre önce her koşulda çevreyi koruyan bir çocuk varmış. Ayrıca insanları çevreyi korumaya ikna etmeye çalışmış. Bir gün kötü bir adam gelip çocuğa zorbalık yapmış. Kendisine çevreyi korumazsak hiçbir şey olmayacağını söylemiş. Olaylar bu noktada başlamış.

Çocuk aksini iddia etse de zorba adam çocuğun düşüncesine karşı çıkmış. Zorba adam denizlere çöp atmaya, yılanlardan botlar yapmaya, hayvanları denek olarak kullanmaya başlamış. Çevrenin kirlendiğini fark etmemiş bile. Çocuk zorba adam gibi insanlara karşı ne yapabileceğini düşünmüş ve insanlara sunumlar yapmaya karar vermiş.

Bu yöntem etkili olmamış, aslında insanların bunu deneyerek görebileceğine ve kendisinin uzaya kaçıp oraya yerleşebileceğini düşünmüş. Günler ayları, aylar yılları kovalamış. İnsanlar çevre kirliliğinin sonuçlarını görmeye başlamış. Çocuğu aramışlar ancak bulamamışlar. Çevrenin yok olmasını çaresizce izlemişler. Çocuk o sırada uzaya çoktan yerleşmiş. İnsanların çaresizliğini izlemek pek hoşuna gitmemiş. Bir anda çevre tanrısı Pilo yanı başında belirivermiş. Onun bir görevi olduğunu ve eğer Dünya'ya geri dönüp çevreyi kurtarırsa onların kahramanı olacağını söylemiş.

Çocuk geri geldiğinde bu sefer çevreyi temizleyen ayrıca hayvanları koruyan makineler yapmış ve onu dinlemediği için çok pişman olduğunu belirtmiş.

O günden sonra çocuk tüm dünyada kahraman ilan edilmiş ve herkes güzel bir çevre içerisinde mutlu bir şekilde yaşamış.

Kaan AY
TED Ankara Koleji

MUTLULUK İKSİRİ

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde. Develer tellal iken, pireler berber iken. Ben annemin beşiğini tıngır mıngır salları iken iki tane krallık varmış. Biri hep mutlu olurken, diğeri hep mutsuz oluyormuş. Adları da buradan geliyormuş. Mutlu olan “Mutlulella” mutsuz olan da “Mutsuzella”ymış. Efsaneye göre bu krallıkları kuranlar kardeşmiş. Biri hep mutsuz olduğu için mutlu olanla geçinemez, diğeri hep mutlu olduğu için mutsuz olanla geçinemezmiş. Artık dayanamayıp birbirlerinden ayrılmışlar. Mutlulella gülünce o kıkırdamalar Mutsuzella’ya kadar gelirmiş. Aralarında hep bir anlaşmazlık olurmuş. Bir gün Mutsuzella halkı artık dayanamamış. Toplantı odalarında toplanmışlar. Mutsuzella’nın Kralı:

– Ey, Mutsuzella halkı. Artık dayanamıyoruz, bir çare bulmalıyız buna. Bilge, sen ne düşünüyorsun, demiş.

Bilge:

– Kralım, bu iyi bir fikir değil ama... Oraya halktan birini gönderebiliriz. Bildiğiniz üzere, Mutsuzella’dan biri oraya gidip çiçeklere dokunursa Mutlulella mutsuzla döner. Hiç bizi rahatsız etmezler, demiş.

Planı beğenmişler. Halktan tatlı görünen ama içi mutsuzluğa bürünmüş bir çocuk göndermişler. Çocuk mutlu gibi göründükçe Mutlulella halkı onu daha çok seviyormuş. Bunun üzerine çocuk da daha mutlu olmaya çalışıyormuş. Çocuk artık mutsuzluğu unutmuş. Kıkır kıkır gülmeye, gülümsemeye ve her şeye olumlu yönünden bakmaya başlamış. Tabii bizim Mutsuzella halkı durur mu, Mutlulella’ya gitmez mi? Tabii ki durmaz ve giderlermiş. Mutlulella’ya gittiklerinde oraya ayaklarını basar basmaz güneş alan rengarenk krallıkta kendilerini kaybedip mutlu olmaya başlamışlar.

Mutsuzluğu unutmuşlar. Bir daha asla boş yere mutsuz olmamışlar.

Pırlı MÖREL
TED Ankara Koleji

PIRILLATA

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken, ben babamın beşiğini tıngır mıngır salları iken, bir varmış bir yokmuş, Pırillata adında dünyanın, galaksinin en güzel ülkesi varmış. Bu ülkede mutlu olanlara dünyanın parası verilir, mutsuz olanları ise hapse atarlarmış. Mutlu olanlar, mutsuz olanlarla, mutsuz olanlar da mutlu olanlarla geçinememiş. Bunun üzerine Pırillata ülkesi ikiye ayrılmış. Kuzey Pırillata ve Güney Pırillata diye. Kuzey mutsuz, güney ise mutluymuş. Günlerden birinde Kuzey Pırillata'da dünyanın en mutlu kızı dünyaya gelmiş. Kızın adı Linda'ymış ama herkes ona Duygu diyormuş. Duygu'yu ailesi krallıktan korumuş. Duygu büyüyene kadar evden çıkmamış. Büyüdüğünde Güney Pırillata'ya gitmeyi planlıyormuş. Gitmiş de... Orada Kralın oğlu Peter ile tanışmış. İki birbire aşık olmuşlar ve kızları olmuş. Kızlarının adı Pırıl'mış. Pırillata'ya layık bir admış.

Karanlık bir gece Pırıl'ın annesi ortadan kaybolmuş. Küçük prenses uyandığında annesini göremeyince korkudan bayılmış. Babası koşarak yanına gitmiş ve üzüntüyle ağlamaya başlamış. Prenses kendine gelince ant içmiş ve babası izin verdiği zaman şatodan çıkıp annesini bulacaktı. Cadı kadın Pırıl'ın dadısı, onun üvey annesi olmuş. Aradan yıllar geçmiş, Pırıl 13 yaşına gelmiş ve babasının izniyle Kuzey Pırillata'ya gitmiş. Orada Matteo adında biriyle tanışmış. Matteo, mutsuz bir ailenin tek çocuğuymuş. Onların aksine çok mutluymuş. Pırıl'ı dinledikten sonra ona bir sır vermiş:

— Yıllar önce kuzenim Sebastian'ı kaybettik sanmıştık. Bir hafta sonra Sebastian'ı dayım bulmuştu. Sebastian dedi ki Pırillatalılar kaçırılırsa ya da kaybolursa Saklı Ada adındaki adaya gidiyormuş. Pırıl düşündükten sonra Matteoyla beraber gitmişler. Tabii gitmek kolay olmamış. Köpekbalkılarıyla yüzleşmişler, fırtınalardan geçmişler. Sonra varmışlar. Pırıl aklından "Gerçekten saklıymış" diye geçirmiş. Orada bir patırtı olmuş. Bir anda karşlarına bir cüce çıkıvermiş. Pırıl hemen cüceye:

- Bize yardım edebilir misin lütfen? Annem Linda'yı kaybettim yıllar önce, onu bulmak için geldik.
- Linda mı? O dünyanın en mutlu çocuğuydu. Herkese neşe saçardı. Yıllar önce bir cadı onu buraya getirdi.
- Yardım edecek misiniz ihtiyar cüce?
- Evet, ama bir şartım var. Bilmece soracağım, siz de bileceksiniz. Üç bilmeceyi bilerseniz annenin nerede olduğunu söylerim. Soruyorum:

1. Yaşımı bilin bakalım.

- 75
- 101
- 1000
- Doğru yanıtı açıklıyorum 1000! 2. sini soruyorum...

2. Tay tay gider, üstüne de yeller eser. Yağı takılırsa, seni yerlerde sürükler. Bilin bakalım ben neyim?

- At!

- Doğru bildin küçük prenses. Sonuncu ve en zoru. Hazır mısınız?
- Evet!!!

3. Benzerim bir topa ama tadını unutma. Yazın çalarım kapını, tatlandırırım ağzını.

- Bir dakika...
- Kavun mu?
- Evet, kavun! Hepsini bildiniz, annen şu ağaç evde uyuyor.
- Teşekkürler ihtiyar cüce. Kooos!

Hemen Pırl ağaca tırmanmış, kapı kilitliymiş. İçeride bir cadı varmış. O cadı kim miymiş? Bizim cadı, üvey anne... Cadı bunları görünce annesine zarar vermeye kalkmış ama Matteo ağaç kütüğüyle kapıyı kırıp, cadıyı yakalamış. Cadı:

- Pı..pırl beben babanana ço..çok a..şışık olduğum için böböyle yaptım, demiş.

Neyse bizim dünyanın en mutlu kişileri hemen birbirlerine sarılıp ağlamışlar ve şatoya dönmüşler. Şenlik düzenleyip kutlamışlar bunu.

Yıllar sonra Matteo ve Pırl evlenmiş ve üçüzleri olmuş. Selen, Ebru ve Luna. Mutlu yaşarken Pırl'ın yaşam hikayesi dilden dile dolaşmış, değiştirilmiş ve herkes kıskançlık ve mutsuzluk dünyayı nasıl değiştiriyor anlamış. Pırlata yine birleşmiş. Herkes mutlu mutlu yaşamış.

Pırl MÖREL
TED Ankara Koleji

İYİLİK HER ZAMAN KAZANIR

Bir varmış, bir yokmuş. Bu ülkenin canlısı çokmuş. Dağlara çıktıkça canlıların azaldığı, bitkilerin azaldığı yerlerde özel kuşlar yaşarmış. Bu kuşlar bildiğiniz gibi solucan yemez, cik cik diye ötmezlermiş. Bu kuşlar diğer canlıları yerlermiş. Aşağıya dalıp tek kaldıkları anda diğer canlıları kaçırmışlar. Daha sağ salim oradan çıkan yokmuş. Bildikleri tek şey, bu kuşlar kuş değilmiş, birer canavarmış. Aslında dışarıdan bakınca, masmavi tüylerin içinde dünyanın en güzel kuşları gibi gözükürlermiş. Sesleri ise bir aslandan daha gürmüş. Hep kendilerini üstün görüyorlarmış ama bir gerçek varmış ki o da, eskiden bu kuşların diğer canlılarla arkadaş olmasımı. Ta ki bir kaplumbağa onların liderini öldürene dek. Kaplumbağa dediğime bakmayın. Hayvanların ilk ve tek askerleri kaplumbağalardan en güçlüsüdür. Neden hiç kimse bilmiyor? Tek bilinen gerçek kaplumbağalardan vazgeçmeyecekleri... Kuşlar zaten kaplumbağalar yerine diğer hayvanları yakalıyor, sonra da yiyormuş.

Günlerden bir gün, Fred adında yeni doğmuş kuş yavrusu, balkonundan dışarı bakarken, yere yuvarlanmış ve kuşların hiç ama hiç sevmedikleri düşmanlarının ormanına düşmüş. Annesi Lily o kadar korkmuş ki daha tehlikeli atlsa ona bir şey olabilirdi diye düşünmüş. Fred'i gören kaplumbağa George, hemen otların arkasına saklanıp onu gözetlemiş. Tam ateş edecekken orman halkının hiç sevmediği yaratık onu korumuş ve değişik bir ses çıkarıp uçarak onu evine götürmüş. Fred şaşkınmış, bir bakmış o kuş Fred'in tıpatıp aynısıymış. Kuşun tek farkı dağlarda değil, ormanda yaşamasıymış. Kuş Fred'in bebek olduğunu bilmesine rağmen şöyle demiş:

– Adım Zoe. Biliyorum, çok şaşkınsın. Seni kurtardım. Orman halkıyla yaşıyorum. Beni bir ahaba kadar kendini beğenmiş bulmadıkları için buraya bıraktılar. Ahaba bizim türümüz. Akşam olmadan seni dağa çıkaracağım. Kaplumbağa bizi görmezse ne mutlu bana. Kaplumbağa hariç herkes beni sever, demiş.

Fred annesini göremediği için neredeyse ağlayacakmış. Zoe onu hiç zorluk çekmeden götürüyormuş ki kaplumbağanın evinin önünden geçmişler. Dağa uçarlarken kaplumbağa Zoe'ye ateş etmiş. Zoe hemen bebeği bırakmış. Yere yuvarlanmaya başlamış ve gözünden yaralanmış. Lily bunu görünce, onu aralarına alsalardı böyle olmazdı, diye düşünmüş, onu yukarı çıkarmış. Zoe'nin gözü yaralıymış ama iyiymiş. Lily eğer diğer hayvanlara da kötü davranırsak daha kötü şeyler olur diye artık hiç kimseye kötü davranmamış. Zoe iyileşince onları kaplumbağadan korumuş, mutlu mutlu yaşamışlar.

Pırıl MÖREL
TED Ankara Koleji

TARÇINLI KURABIYE

Bir zamanlar Lafa birda adında yaşlı bir kadın varmış. Bu yaşlı kadın, her zaman iyilikten yanaymış fakat yaşadığı ülke öyle değilmiş. Herkes mutsuzluk ve üzüntü ile gününü geçiriyormuş. Lafabida teyze mutsuz insanlarla konuşmayı çok kere denemiş fakat etkisini görememiş. O mutsuz olduğu zamanlarda hemen aile tarifi tarçınli kurabiyesinden yaparmış. Bir gün ekmek almak için evine en yakın olan markete doğru yola koyulmuş. Yoldan geçerken sürekli üzgün olan insanları görmek onu daha da üzmüş. Hemencecik ekmeğini alıp evine gitmiş ve hızlıca mutluluk dolu tarçınli kurabiyesini yapmaya koyulmuş.

Kurabiyesini öyle güzel yapmış ki evin içi mis gibi tarçınli kurabiye kokmuş. Bu müthiş kurabiyeden tam bir ısırık alacağı sırada kapının zili çalmış, kapının önünde küçücük bir fanus olduğunu görmüş. Merakla fanusa yaklaşmış ve dokunmuş. Birden kendini dinazorlar devrinde buluvermiş! Ne yapacağını şaşırılmış hâlde dinozorlardan kaçmaya başlamış. Karşısına çıkan ilk mağaraya sığınmış. Birden aklına cam fanusun içine girmek gelmiş ve ona dokunduğu an... Kendini ıssız bir adada, elleri bağlı bir şekilde bulmuş. Ada halkı Lafabida teyzeyle bir şeyler söylüyormuş fakat onların dilini anlamadığı için ne dediklerini bir türlü anlayamıyormuş. Birden yere düşen fanusunu görmüş ve ona doğru ilerlemeye başlamış. Fanusa yaklaşmış, yaklaşmış, elleri bağlı olduğu için ayağıyla dokunmuş. Bu sefer dünyanın bambaşka bir yerine ışınlanmış. Burası okyanusun tam ortasıymış! Lafabida teyze yüzme bildiğinden köpek balıklarından ve balinalardan kaçabiliyormuş fakat artık buna daha fazla dayanamayacağını düşünüp fanusu bulmuş ve ona dokunmuş. Gözlerini açtığı anda içinden büyük bir "Oh!" çekmiş çünkü tahmin ettiğiniz gibi doğduğu ülkeye geri dönmeyi başarmış fakat Lafabida teyzeyi en çok şaşırtan şey pencereden dışarı baktığında gördüğü şehirlilerin yüzündeki gülümsemeymiş. Bunun sebebini merak etmiş ve olanları evinin yakınındaki market çalışanına sormuş:

- Merhaba, size bir şey soracağım. Buradaki insanlar çok mutsuzdu. Nasıl herkes böyle mutlu oldu?
- Caddedeki pembe evden tarçınli kurabiyelerin kokusunu alan herkes o eve girdi ve oradan mutlu çıktı. Biz de çok şanslıyız.
- Anladım, demekle yetinmiş Lafabida teyze. Aslında pembe ev Lafabida teyzenin eviymiş ve o bütün ülkenin yeniden mutlu olmasına çok sevinmiş. Kurabiyelerin bu duruma katkısı ise çok hoşuna gitmiş, yaşadığı maceraların bir anlamı olduğuna sevinmiş ancak ne yazık ki bu kurabiyelerin tarifini hiç kimse öğrenememiş...

Farah FAKRADEN
TED Ankara Koleji

PADIŞAHIN GÜZEL KIZI

Evvel zaman iken, deve tellal iken, saksığan berber iken, ben anamın beşiğini tıngır mıngır sallar iken. İp koptu, beşik devrildi. Anam kaptı maşayı, babam kaptı meşeyi, döndürdüler dört köşeyi. Zor attım kendimi dışarı... Kaç kaçmaz mısın? Vardım bir pazara. Bir at aldım, dorudur diye. Bineyim dedim, at bir tekme salladı bana geri dur diye. Padişahın topları ateşe başladı. Topladım gülleleri cebime koydum darıdır diye. Tozu dumana kattım, Edirne'ye yettim. Selimiye minarelerini belime soktum borudur diye. Yakaladılar beni tımarhaneye attılar delidir diye. Babamdan haber geldi, onun eski huyudur diye. Bereket inandılar, tutup beni saldılar. Neyse uzatmayalım, masala başlayalım.

Geçmiş zamanların birinde büyülü bir ülke varmış. Bu ülkeye "Hayaller Ülkesi", bu ülkenin padişahına da "Hayaller Padişahı" denirmiş. Hayaller Padişahı çok iyi yürekli biriymiş. Öyle ki herkes onun ne kadar iyi bir insan olduğundan bahseder dururmuş.

Bu padişahın güzeller güzeli bir kızı varmış. Padişahın kızı o kadar güzelmiş ki onu bakan tekrar dönüp onun ay yüzünü görmek istermiş. Padişahın kızı güzelmiş güzel olmasına ama mutsuzmuş da aynı zamanda. O denli mutsuzmuş ki her iki gözünden durmadan yaş akıyor, geçtiği yerler göle dönüyormuş. Hizmetkârları ona mendil yetiştiremiyormuş. Padişahın kızı baktığı her yerde, gördüğü her şeyde onu hüzne boğacak bir şey buluyormuş.

Padişah, kızının bu mutsuz halini gördükçe içi yanıyormuş. Kızını mutlu edebilmek için her türlü yolu denemiş. Saraya şaklaban getirtmiş, olmamış; kızına en güzel elbiseleri getirtmiş, kızı yine gülmemiş; en güzel ayakkabıları, takıları, tokaları getirtmiş, yine de kızını sevindirememiş. Kızına yaptığı bunca şeyin bile onu mutlu edemediğini görünce başka bir çözüm yolu aramaya başlamış padişah. Düşünmüş de düşünmüş. Padişahın bu düşünceli halini gören veziri padişaha sormuş: Bağışlayın Sultanım, ama bu düşünceli halinize bir çare bulabilmek isterim. Nedir Sultanımı bu denli düşündüren, bu denli sürükleyen şey? "Padişah bir bakmış vezire sonra bir de bakmış kızına. Anlatmaya karar vermiş meramını vezire. Başlamış anlatmaya. Dakikalar saat olmuş, saatler gün, günler gece. Tam üç gün üç gece durmadan kızının halini anlatmış vezire. Gözünü kırpmadan dinlemiş vezir padişahı tam üç gün üç gece. Padişah anlatmayı bitirince "Kızınız için endişelenmenize gerek yok sultanım, saray meclisi kızınızın durumunda bir çare bulacaktır. Dilerseniz hemen bildireyim sultanım, endişenizin sebebini." demiş veziri. Padişah bu fikri mantıklı bulmuş ve vezirin söylediğini kabul etmiş.

Padişahın kızının bu durumunu duyan meclis hemen toplanmış. Düşünmüşler, konuşmuşlar, danışmışlar ve en sonunda bir karara varmışlar. Bu kararı açıklaması için veziri görevlendirmişler. Aldıkları kararı vezire en ince detayına kadar anlatmışlar. Vezir onları dinlemiş ve kararı aklında tutmuş. Ama vezir çok kötü birisiymiş. Padişahın kızının durumuna hiç mi hiç üzülüyormuş.

Çünkü vezir kendi kızının padişahın kızıdan çok daha güzel olduğunu düşünüyormuş. Kızının da eğer padişahın kızı kadar tanırırsa dünya güzeli olarak bilineceğini söylüyormuş. Padişahın kızı üzölmeye ve ağlamaya devam ederse hatta onu çirkinleşecek bir sebep olursa ve çirkinleşirse gitgide herkesin dilinden düşürmediğı o güzelliğı kaybolacak diye düşünüyormuş kendince. İşte o zaman kendi kızının güzelliğı ön plana çıkacakmış. Bu yüzden padişahın yanına gidince ona danışma meclisinin anlattığını değil farklı bir şey anlatacakmış.

Padişahın yanına gittiğı zaman ona meclistekilerin padişahın güzel kızı için endişelenmemesini zira kızının üzöntüsünün bir çaresi olduğunu ve eğer bunları yaparsa padişahın kızının sonsuz bir mutluluğına ulaşacağını anlattığını padişaha söylemiş. Padişah hemen atılmış: “Nedir benim dünyalar güzeli kızımı bu üzöntüsünden kurtaracak olan? Söyle sana dünyaları vereyim: Altın mı istiyorsun, toprak mı, ev mi? Yeter ki benim kızımı bu illetten kurtar.” demiş. Vezir bıyık altından gülmüş. Hem padişahın kızını iyileştirmeyecek hem de padişah tarafından ödüllendirilecekmiş. Padişaha cevap vermiş: “Sağlığınızdaki başka dileğim yok sultanım. Danışmanlar kızınızın Neşe Nehri’nde yıkanmasını sonra üç gün üç gece oradaki ormanda kalmasını söylediler. Bu üç gün boyunca kimse onu görmeyecek ve üç gün sonra kızınızı muhafızları alacaklar. Kızınız üç gün sonunda yüzünüzde gülücüklerle yanınızda olacaktır, sultanım.” demiş. Padişah bu fikri pek beğenmiş ve vezire onu ödüllendireceğini söylemiş. Beğenmiş ama aklına takılan bir nokta varmış bu fikirde. Kızını ormandaki tehlikelerden kim koruyacakmış? Bunu vezire sorduğunda vezir şöyle cevap vermiş: “Burası Hayaller Ülkesi sultanım, bu ülkeyi koruyan hayaller kızınızı da koruyacaktır.”

Bu cevaptan tatmin olan padişah derhal hizmetkârları çağırılmış. “Vezirin dediklerini eksiksiz olarak kızıma iletin.” demiş. Vezir padişahın anlattıklarını aynen hizmetkârlara anlatmış. Ama Neşe Nehri yerine Çirkinlik Nehri’nin yerini tarif etmiş. Hizmetkârlardan biri vezirin tarif ettiği yerin çirkinlik nehri olduğunu biliyormuş ancak bunu belli etmemiş. Ama vezirin bu yaptığından kuşkulandı. Hizmetkârlar bu söylenenleri padişahın kızına iletmişler. Padişahın kızı son çare kabul etmiş bu teklifi. Hazırlanmış tüm saray halkı onu uğurlamak için tam üç gün üç gece. Ormanda hangi durumlarda ne yapması gerektiğı padişahın kızına iyice anlatılmış.

Üç gün üç gece sonra sonunda hazır olan kızını uğurlamaya gelen padişah, bir kızına bakmış bir etrafındakilere. Kızının yüzü asık, gözleri bulutlu, sesi titrek, yüzü güzelmiş. Bu halini gören padişahın da gözünden iki damlacık yaş düşmüş. Sağ salim geri dönmesi için kızına nasihatlerde bulunmuş ve sonunda kızı saraydan ayrılmış.

Padişahın kızı peşinde muhafızlarla tam üç gün üç gece seyahat etmiş. Üç gün üç gece sonunda nehre varmışlar. Padişahın kızını orada bırakan muhafızlar geri gitmişler. Muhafızlar gözden kaybolunca padişahın kızı nehre girmiş. Yıkanmış ve çıkmış nehirde. Giyinince yüzünü yıkamak için nehre eğilmiş. Bir de ne görsün, suyun yansımasında ona bakan o değilmiş. Gördüğü çok çirkin bir kızmış. Buna inanmamış en başta. Eliyle yüzüne dokunmuş, yansımaya bakmış. Evet, bu oymuş. Ama çirkinleşmişmiş. Bir ağacın altında ağlamaya başlamış.

Sonra bir ses duymuş. Ses sanki ona doğru geliyormuş ve şöyle demiş: Padişahımızın güzeller güzeli kızının güzelliğı ondan vaz mı geçmiş? Bu sebepsiz olmamalı. Padişahımızın kızı Çirkinlik Nehri’nin sularında yıkanmak istememiştir şüphesiz. Peki, onu yönlendiren kim?” Ses gittikçe yaklaşıyormuş. En sonunda yanında bir insan belirmiş. Padişahın kızı ona bakmış ve hayretler içine düşmüş. Bu saraydaki hizmetkârmiş. “Padişahımızın kızının bu halinin tek suçlusu vezirdir. Hain vezir, padişahımızın kızının güzelliğine göz koymuştur.”

Padişahın kızı gözlerinde yaşlarla hizmetkâra bakıyormuş. “Peki, ben eski güzelliğime nasıl kavuşacağım? Ayrıca ben bu ormandayken beni kimsenin görmemesi gerekiyordu.” Hizmetkâr padişahın kızına yaklaşmış ve elini onun alnına koymuş. Gözlerini kapatmış ve bir şeyler mırıldanmış. Birkaç dakika sonra onu bırakmış ve yansımasına bakmasını söylemiş. Padişahın kızı nehirde yansımasına bakmış.

Nehirden ona bakan kişi tekrar kendisiymiş. Ayrıca ağlamıyormuş da artık. Mutlulukla hizmetkâra dönmüş: “Nasıl yapabildin bunu?”. “Ben aslında “Büyü Ülkesi”nin padişahının oğluyum. Bir gün yolum bu ülkeye düştü ve ben de size daha yakın olabilmek için Padişahımızın hizmetkârı oldum.”

Padişahın kızı buna çok sevinmiş ve saraya dönmek istediğini söylemiş. At üstünde üç gün üç gece yol almışlar. Saraya vardıklarında padişah kızını büyük bir şaşkınlıkla karşılamış. Çünkü kızı olması gerekenden daha erken gelmiş ve ağlamıyormuş. Aynı şaşkınlık vezirde de varmış. Padişahın kızı babasına olanları anlatmış ve vezirin çok kötü biri olduğunu söylemiş. Bunları duyan padişah hışımla vezire dönmüş. Vezirin yüz ifadesinden bunların doğru olduğunu anlayan padişah, veziri zindana attırmış. Büyü ülkesinin padişahının oğlu ile kızını evlendirmiş. Buna iki genç de çok sevinmiş. Sarayda tam kırk gün kırk gece dillere destan bir düğün yapılmış. Büyü ülkesinin padişahının oğlu ile hayaller ülkesinin padişahının kızı sonsuza dek mutlu yaşamışlar.

Gökten üç elma düşmüş. Biri bu masalı okuyanın, biri bu masalı dinleyenin, biri de bu masalı anlayanın başına.

Hiranur SAYGIN
TED Batman Koleji

ŞİL NEHİRİ'NİN GİZEMİ

Bir varmış, bir yokmuş evvel zaman içinde kalbur saman içinde. Lina adlı bir kız ailesiyle bir köyde yaşıyormuş. Geçimlerini toprağa meyve, sebze ekip satmakla sağlıyorlarmış. Lina'nın köyüne yakın bir nehir varmış. Bu nehrin adı Şil Nehriymiş. Bu nehrin çok gizemli bir efsanesi varmış. Bir gün Lina ve babası tarlaya gitmişler. Lina babasına ısrarla Şil Nehri'nin Efsanesi'ni anlatmasını istemiş. Babası bu ısrara dayanamayıp tamam demiş. Hem dinleniriz hem de sana efsaneyi anlatayım demiş.

Çok eski zamanlarda Şil Nehri'nde bir ejderhanın yaşadığını ve bu ejderhanın halk arasında Şil Ejderi olarak biliniyormuş. Sil Ejderi'nin bir görevi varmış: yağmurun nereye yağıp yağmayacağını karar veriyormuş. Günlerden bir gün çok yağmur yağmaya başlamış o kadar çok yağmış ki her yer su içinde kalmış ve sel olmuş. Köy halkı da keşke artık yağmur dursa, güneş açsa demişler. Bunu duyan Şil Ejderi çok sinirlenmiş ve artık yağmuru yağdırmayacağını söylemiş. Yağmur yağmadığı için de bütün topraklar kurumuş ve artık içecek suları azalmaya başlamış. Sil Ejderi'nin Pika, Luka, Dura adlı üç çocuğu varmış. Sil Ejderi çocuklarını alıp gökyüzüne çıkmaya karar vermiş. Gökyüzünde Şil Ejderi'nin çocukları insanların bu durumuna çok üzölmüşler. Annelerin yanına gidip biz, tekrar Şil Nehri'ne inmek istiyoruz lütfen anne demişler ve bu ısrarlara dayanamayan Şil Ejderi tamam demiş ve tekrardan Şil Nehri'ne inmişler ve tekrardan yağmur yağmaya başlamış ve köy halkı buna çok sevinmiş. Lina çok dikkatli bir şekilde babasını dinliyormuş. Evet, güzel kızım çok merak ettiğin efsane bu şekilde demiş. Lina, babasının yanından koşarak ayrılmış. Şil Nehri'nin kenarına gelmiş çok yüksek sesle çok teşekkür ederim ejderha dostlarım. Siz olmasaydınız belki şimdi biz burada olmayacaktık demiş ve oradan ayrılıp babasının yanına gitmiş.

Rozerin BARIŞ
TED Batman Koleji

BAHÇEDEKİ KUŞ

Bir gün bir kral varmış. Kralın bahçesinde pek çok meyve ağacı varmış. Portakaldan limona limondan elmaya... Mükemmel bir bahçesi varmış kralın. Bu kralın hüküm sürdüğü ülkede yaşayan ve bu mükemmel bahçeden haberdar olan bir kuş sürekli bu bahçeye gidermiş. Kuş, bu bahçede yetişen meyvelerden yemekte ise de az miktarda yediğinden kuşun meyve yediğinden kimsenin haberi olmazmış. Bu kuş yavruladıktan sonra yavrularını beslemek için daha çok besine ihtiyaç duymuş bu nedenle bahçeye daha sık gider olmuş ve bahçedeki meyvelerden daha çok yemeye başlamış. Kuşun bahçeye yavrularına yem götürmek için gittiği bir gün, yere düşen bir elmayı gagalamaktayken gururla bahçesinde dolaşmakta olan ülkenin kralının dikkatini çekmiş. Bin bir zahmet ile mükemmelleştirdiği bahçesinde biten meyvelerin bir kuş tarafından yenildiğini gören kral: Aman Allah'ım kuş benim leziz elmamı kemiriyor, diyerek yerden aldığı bir taşı kuşa fırlatmış. Zavallı kuş can havliyle bahçeden uçup yuvasına dönmüş. Yuvasında yavrularının aç bir biçimde kendisini beklemekte olduğunu görünce onları besleyebilmek için yine bahçeye gitmek zorunda kalmış. Gündüz giderse kralın kendisini görüp kendisine zarar vereceğini düşündüğü için gece gidip yavrularını beslemek için meyve yemeğe karar vermiş. Akşam olunca kuş bahçeye varmış, bu sırada kral yatmaya hazırlanıyordu. Saraydaki son mum söndüğünde kuş hemen işe koyulmuş. Kuş başlamış meyveleri kemirmeye. Kuş aynı zamanda kral onu kovduğu için intikam almak istiyormuş. Kuşun bahçede işi bittiğine göre, yuvasına geri dönmüş. Sabah olduğunda kral bahçeye çayını içmek için geldiğinde, bir de ne görsün, bütün meyveleri delik deşik. Kral bunun üzerine askerlerine haber vermiş. Kral bu olayı askerlerine anlatmış. Kral: Bundan sonra benim bahçemin üstünden bir kuş bile geçmeyecek demiş. Bunu duyan kuş kafasında plan yapmış: Ben en iyisi kuş arkadaşlarımı çağırayım. Hep birlikte bu bahçeyi alt üst edelim ki bir daha bize karışmasınlar. Kralın yarın için büyük planları varmış kuş bahçeye geldiğinde kuşu bahçeden seve seve atacakmış. Bunu duyan kuş çok sinirlenmiş ve kuş arkadaşlarını çağırması hep birlikte bahçeye hücum etmişler. Kral bunun baş kaldırılamaz olduğunu anlayınca bu olayı vezire anlatmış: Vezirim biz bu kuşlarla nasıl baş edeceğiz. En iyi askerlerim bile baş edemediler bunun üzerine vezir: Kralım biz bu kuşlarla asla baş edemeyiz. En iyisi biz bu kuşlarla anlaşma yapalım. Meyvelerimizden birazını onlara verelim, yoksa bahçemize musallat olmaya devam edecekler. Kral: Hayır asla leziz meyvelerimi kimseye vermem, demiş vezir: Ama kralım eğer vermezseniz bu kuşlar bize musallat olacaktır. Bunun üzerine kral tamam demiş ve yarın kuş geldiğinde bir askerini yuvasına kadar takip etmesini istemiş. Asker başlamış kuşu takip etmeye. Kuşu yakalayıp bir kafese koymuş asker. Kuşu saraya getirdikten sonra kralın huzuruna çıkarmış. Kral kuşla konuşamazmış. Bu yüzden kral nazikçe kuş için hazırladığı meyve sepetini vermiş. Kuş ilk başta kralın bu hareketini anlayamamış. Kuş sonra bu ince hareketi kendisi için yapıldığını anlayınca krala güzel sesiyle ötmüş. Asker kuşu yuvasına götürmüş. Bundan sonra kral huzurla uyanıyordu. Kuş her sabah bahçede ötüyor. Artık bahçede bir huzursuzluk yerine huzur varmış. Bu olaydan sonra kralla kuş çok iyi arkadaş olup anlaşmışlar. Yakın zamanda kralın bir kızı olmuş kızı bahçede koşup oyunlar oynuyormuş. Kuşun da yavruları büyümüş yavruları da kralın kızıyla çok iyi anlaşmışlar. Aradan birkaç sene geçmiş kralın kızı büyümüş genç kız olmuş. Ama kraliçe çok hastaymış. Krala: Hayatım ben artık eskisi gibi ne güzel ne zayıf ne de gencim ben artık yaşlandığımı hissediyorum. Kral: kesinlikle hayır sen her halinle güzelsin, demiş. Sonra kralın kızı annesinin yanına gelmiş annesine destek olmuş. Aradan birkaç gün geçmiş kuş bahçeye geri gelmiş. Kral bahçede oturuyormuş, üzgünmüş. Kuş kralın omuzuna konup ötmüş. Sonra bir mucize olmuş kraliçe ayağa kalkıp eşinin yanına gelmiş. Kral çok mutlu olmuş. Sonra kralın kızı yanında bir erkekle babasının yanına gelmiş ve erkeğin ona evlilik teklif ettiğini söylemiş. Kral izin vermiş. Yakın zamanda düğün olmuş ve herkes mutlu mesut yaşamışlar.

Benay YILMAZ
TED Diyarbakır Koleji

KIZ KARDEŞLER

Bir varmış, bir yokmuş... Bir zamanlar hem yetim hem de öksüz bir aile varmış. Üç kız kardeşlermiş. Büyük kardeş evin geçimini peçete satarak geçindiriyormuş. Günlerden bir gün büyük kardeş yine peçete satmaya gitmiş. Aradan zaman geçtikten sonar kötü bir adam kapılarını çalmış, onlara demiş ki:

— Ablanız kaza geçirdi, size onun yanına götürmeliyim demiş. Kardeşleri çok endişelenmiş, hemen hazırlanıp dışarı çıkmışlar. Ama adam onları kandırmış ve bilmedikleri bir yere götürmüştü. Onları bir odaya kilitlemiş böylece hiçbir yerden haber alamayacaklarmış. Telefonları da yokmuş. Eve gelen parayla anca yemek alabiliyorlarmış, yoksulluk içinde yaşıyorlarmış. Bağırırsalar ne yazar ki adam onları uçsuz bucaksız bir yere hapsedmiş. Onlarda çaresizce orada kalmışlar. Bir süre sonra büyük kardeş eve dönmüş ama kardeşlerini evde bulamamış. Her yere bakmış ama kardeşleri yokmuş. Komşularına sormuş ama komşuları da görmemiş kardeşlerini. Çocukçağınızda ne yapsın, yardım isteyecekleri ne akrabaları varmış ne de arkadaşları. Sonra adam küçük kardeşlere:

— Artık size ben bakacağım, zaten ablanızda size istemiyordu, benim iyiliğime karşılık dilencilik yapmak zorundasınız yoksa sokaklarda aç kalırsınız, dedi.

Küçük kardeşler de sessizce çaresizce “tamam” dediler. Adam onlara satsınlar diye de birkaç şişe su verdi. Büyük kardeş kardeşleri için her gün ağladı. Ağlamaktan gözleri her gün şişiyordu. Büyük kardeş hem çalıştı hem de kardeşlerini aradı. Bazen üzüntüden yabancıları bile kendi kardeşleri sanıyordu.

Yıllar sonra büyük kardeş artık kardeşlerini bulamayacağını düşünmeye başladı, umudu tükenmişti. Artık kendine yeni bir sayfa açmaya karar verdi. Büyük kardeş biriyle evlendi ve kırk gün kırk gece düğün yaptılar. Hâlâ kardeşlerini unutamamıştı ama yokluklarına alışmaya çalışmıştı. Bir yıl sonar büyük kardeş eşiyile beraber gezirken iki dilenci gördü. İkisi de kaybolan kardeşlerine benziyordu. Sonra aklına kardeşlerine verdiği bileklikler geldi. Evet, bilekliklerin aynısı iki dilenci kızın elindeydi. Çok sevindi ve ne zamandır kardeşlerini arıyordu. Eşine:

— İşte bunlar benim kardeşlerim, yıllardır onları arıyordum, sonunda buldum, dedi. Eşi o büyük acıyı atlattı ve yanıldığını ve yanıldığını düşündü. Dedi ki:

— Emin misin kardeşlerin olduğuna belki benzetiyorsundur, dedi. Eşi:

— Hayır, onlar benim kardeşlerim, yıllar önce bir bileklik vermiştim, bu bileklikler onların aynısı, dedi. Sonra hemen onlara sarıldı ama onlar:

— Sen de kimsin? dediler. Büyük kardeş onlara:

— Ben sizin ablanızım tanımadınız mı beni? dedi. Onlar:

— Bizim ablamız değilsin, zaten bizi istemiyormuşsun, sana yük olduğumuzu bize söyleyebilirdin. Sonra ablası onlara dedi ki: kim size bunları söyledi, neden buradasınız? dedi. Onlarda her şeyi anlattı. Ablası onlara bunu söyleyen kişiye beni götürür müsünüz? dedi. Ablası adamı görünce para teklif etti kardeşlerini bırakması için. Adamda paragöz olduğu için kâbul etti ama bir şartla “Eğer beni polise şikayet etmezsen kardeşlerini veririm. Eğer edersen yine kardeşlerini bulur kaçırırım ve para versen de kâbul etmem” dedi. O da kâbul etti ve ondan sonra kardeşleri ile mutlu mesut yaşadılar.

Zeynep Hatun BAL
TED Diyarbakır Koleji

AÇGÖZLÜ KRAL

Bir varmış, bir yokmuş çok fakir bir adam varmış. Bir gün artık fakirliğine dayanamayıp daha da zengin olmak için evinden gidip gezmeye başlamış. Bir kasabaya gelmiş kasaba küçükmüş ama tatlıymış çok şirin evleri varmış. Ama insanları çok kabaymış adamlarla konuşmayı bile istememişler. Sonra adam yoluna devam etmiş çok güzel bir saraya gelmiş. Saray çok büyükmüş ancak bir kapısı varmış. O anda adam bir dev görmüş, dev “Burası benim sarayım, buraya girmeye ne cüret edersin!” demiş. Adam arkasına bile bakmadan kaçmaya başlamış. Sonunda bir krallığa gelmiş. Krallık çok güzelmiş. İnsanları da çok nazıkmış, birisinde olan bir şey değil onları mutsuz etmek aksine çok mutlu edermiş. Daha yeni tanıdıkları insanları bile evlerine davet edip onlara pastalar, kurabiyeler, kekler ikram ederlermiş. Ama oranın kralı o kadar nazık değilmiş çok inatçı ve kabaymış. İnsanlarla nazık konuşmak pek ona göre değilmiş.

Ayrıca açgözlüymüş hep onda olanın daha fazlasını istermiş. Gözü aldığında değil almadığındaymış. Fakir adam bir gün krallıkta gezmeye gitmiş çok güzel bir pastane varmış poğaçalar, kurabiyeler pastalar, satıyormuş. O zaman o kadar canı çekmiş ki ama parası yanında yokmuş. Daha doğrusu parası yokmuş. Adam çok fakirmiş evine zar zor bir ekmeğe ve peynir götürüyormuş, çok nadir bir zamanda evine birkaç tane zeytin götürebiliyormuş. Ama adam hayatında hiç portakal suyunun, limonatanın, kahvenin bile tadına bakmamış. Çok fakirmiş ve onları alacak parası yokmuş. Salatalık bile yiyemezmiş. Adam bu güzel yiyecekleri görünce hele bir de birçoğunun ne olduğunu bilmeyince bir an önce para kazanmak istemiş. Ama nasıl kazanacaktı. Bir işe girmesi gerekiyormuş ama çok uzun bir süre boyunca para biriktirmek zorunda kalırmış. Oysaki o hemencecik para kazanıp bir şeyler almak istiyormuş.

Sonra adamın aklına bir şey gelmiş. Adam hemen pastaneye girmiş ve bir çikolatalı, bir çilekli, bir de muzlu pasta almış. Yanına iki kutu kurabiye ve simitler almış. Kadın bunları nasıl ödeyeceğini sorunca adam çok büyük bir hazine bulduğunu ve hazineyi evine getirdiğinde paranın hepsini oradaki elmaslar, gümüşler ve altınlarla ödeyeceğini söylemiş. Kadın hemen adama tüm yemekleri vermiş. Tabii adam gerçekten bir hazine bulmamış ve bunların parasını ödemecekti. Bu yaptığı yalan söylemekmiş ama adam çok açmış. Fakir adam aldıklarını yiyerek oradan çıkmış. O sırada kralın çok yakın bir arkadaşı hemen saraya doğru gitmiş ve krala o adamın bir hazine bulduğunu ve o hazineyi kendileri de bulurlarsa kralın servetine servet katacağını çok zengin bir adam olacağını söylemiş. Açgözlü kral bunu duyduğu gibi hemen mutluluk dansları yapmaya başlamış ve arkadaşına o hazinenin yerini öğrenip hazineyi buraya getirmesini istemiş. Adam hemen saraydan çıkmış ve fakir adamı bulmaya gitmiş, adamı bir sokağın kenarında yemeklerini yerken görmüş içinden ayıp değil mi o kadar yemek aldı ve burada yerde yiyor diye düşünmüş. Adamın yanına gidip o hazinenin nerede olduğunu söylemesini istemiş. Adam aslında hazinenin olmadığını sadece çok fakir olduğunu ve aç olduğundan o yemekleri almak için öyle bir şey söylediğini söyleyince adam çok sinirlenmiş ve krala bir hazine olduğunu söylediğini söylemiş. Fakir adam bir hazine varmış gibi davranabileceklerini söylemiş ve ona bir harita göstermiş buraya gelirken yolda gördüğünü ve belki bir işine yarayacağı için aldığını söylemiş. Adam bu haritayı alıp krala götürmüştü. Kral haritayı gördüğünde çok sevinmiş ve adama işini kendi halledeceğini söyleyip saraydan dans ederek ayrılmış. Birkaç ay sonra kral hala saraya dönmemiş, adam endişelenmeye başlamış. Belki de onun yüzünden kral tehlikeye girmiş ama hala hazineyi arıyor da olabilmemiş. Tabii olmayan bir hazineyi.

Fakir adam haritayı neredeyse ezberlediğini söylemiş ve kralı aramaya gitmişler. İlk başta karşlarına bir dağ çıkmış dağ çok yüksekmiş dağı atlattıktan sonra karşlarına bir nehir çıkmış nehrin suyu çok parlakmış. Fakir adam bu nehri bildiğini ve bu suya dokunurlarsa zehirleneceklerini söylemiş. Nehrin üstünden atlayarak nehri de geçmişler ve karşlarına bir mağara çıkmış mağara çok büyükmüş ama çok karanlıkmış ilk başta oradan geçmeye tereddüt etmişler ama tek şansları varmış geri dönemeyecek kadar uzaktalmış. Mağaradan geçtiklerinde çok güzel çiçekler görmüşler. Kralın arkadaşı bu çiçeklerin büyük ihtimalle kaşındıran olanlardan olduğunu söylemiş ve dokunmamalarını söylemiş. Çiçeklere dokunmamışlar ve bir düzlüğe gelmişler yürümüşler de yürümüşler, az gitmişler uz gitmişler dere tepe düz gitmişler böyle 5-10 gün boyunca yürümüşler sonra ne görsünler bir portakal ağacının altında bizim kral Newton'un başına elma düşmesini bekler gibi bekliyor. Orası o kadar güzel bir yermiş ki şeftali ağaçlarından tut elma ağaçlarına elma ağaçlarından tut portakal ağaçlarına... Renk renk çiçekler, mavi, pembe, mor, turuncu, kırmızı hatta daha adını bilmediğimiz renkler bile. Ama artık krallığa dönemezlermiş çünkü çok uzaklaşmışlar kral da hazinesini bulmanın üzüntüsüyle 1-2 gün boyunca ağlamış sonunda orada bir ev yapmışlar artık orada yaşamaya devam etmişler. Kral artık açgözlü olmamış, fakir adam söylediği yalanı espiye çevirmiş, fakirin hazinesi kalptedir demiş, kralın arkadaşı da krallığa geri dönmeyi kafasına koymuş ve oradan gitmiş ama bir daha geri dönmemiş.

Sarya EKİNCİ
TED Diyarbakır Koleji

DENİZDE KAYBOLMAK

Bir varmış, bir yokmuş soğuk bir kış günü Deniz adlı tatlı bir kız varmış okula gitmek için uyanmış ancak önünde bir peri görmüş bir rüya olduğunu anlayıp tadını çıkarmaya başlamış. Küçük kız Deniz “Yine su perisi, diğer periler niye hiç gelmiyor, demiş sırtarak.” Su perisi ise “Sadece ben seni seviyorum da onandır Deniz.” demiş pişkin pişkin. Deniz “Of hadi uzatma lütfen, bugün ki macera neyse gidelim artık!” demiş peri tam cevap vereceksen lafı kesilmiş “Deniz haydi kızım okula geç kalacaksın, kahvaltı hazır çabuk gel” diye kapıdan ses gelmiş, annesinin sesiymiş bu. Su perisi bunu normal karşılarken Deniz rüya mı gerçek mi olduğunu ayırt etmek için kendine sert bir tokat atmış ama ne yazık ki acısını da çekmiş. Deniz öncelikle anlam veremeyip annesine seslenmiş ama annesi ona cevap verince: Hayır bu gerçek olamaz, demiş peri ise “Normalde ben gerçek değil miydim? diye söylenmeye başlamış. Deniz’in annesi bir anda içeri girmiş “Kızım haydi ne yapıyorsun çabuk gel de kahvaltını yap!” demiş. Deniz tam su perisine bakacakken perinin olmadığını fark etmiş, “Ne, ben halüsinasyon falan mı görüyorum, bana neler oluyor!” demiş sessizce.

Annesi ise dediklerine anlam veremeyip “Kızım hadi beni yorma kahvaltını yap lütfen!” demiş. Deniz ise aklındaki cevapsız sorularla kahvaltısını yapıp evden çıkmış. Okula giderken peşine bir kedi takılmış, onunla okula kadar gelmiş ama kedi orada beklemiş. Deniz tam okula gireceken, arkasından “Seni burada bekliyorum okulun çıkışında yanıma gel” diye tiz, güzel ve tanıdık bir ses gelmiş. Deniz okula girdiğinde hiç kimse yokmuş, Deniz’inde bu sayede aklına gelmiş bugün okulun olmadığı, okula girdiği gibi çıkmış. Okuldan çıkarken gözleriyle kediyi aramış ama bulamamış, zaten o da umursamamış. Sonunda eve gitmiş ve olayları annesine anlatmak ile anlatmamak arasında kalmış ama anlatmamayı seçmişti. Ardından aklına iyi bir fikir geldi uyuyacaktı, rüyasında su perisini görecekti ve ona olanları soracaktı. Hemen uyumaya çalıştı ama bir türlü uyuyamadı, aklındaki sorular yüzünden. Gerçekten anlayamamıştı Deniz düşünüyordu, yoksa hala rüyanın içinde miydi? Ayırt edemiyordu artık gerçekle rüyayı. Deniz uyumaya çalışırken saatler geçmişti artık yemek vakti olmuştu annesi yine Deniz’i çağırıyordu. Deniz de acıktığını annesi çağırınca fark etmişti yemeğini güzelce yiyip odasına gitmişti. Oyalanarak ödevini yapmıştı ve ardından annesi gelmişti, annesi de fark etmişti garip davrandığını.

Deniz anlatmamak için direnmişti ve anlatmamıştı ama Deniz’in morali çok bozulmuştu. Çok yorulmuştu aklındaki sorulardan, artık yatmak istiyordu annesine iyi geceler demişti, annesi de “yarın senin doğum günün mutlu olmaya çalış ve aklındaki neyse kafana takma sana bir sürprizim var” deyip yatmıştı. Deniz bu sefer rüyasında denizin içindeki bir yataкта uyanmıştı önünde su perisi vardı. Sevinçli bir şekilde “iyi ki doğdun” demişti ama tek o değil bütün periler oradaydı. Deniz çok mutlu olmuştu ama o aklındaki soruların cevaplandığı anlamına gelmiyordu. Yanına su perisini çağırıyordu. Deniz olanları sormuştu ancak bir cevap alamamıştı. Su perisi “hepsinin cevabını biliyorum, sana da anlatacağım fakat biraz sabırlı olmalısın, şimdi keyfine bak.” diyerek geçiştirmişti. Deniz henüz aklındaki sorular cevaplanmasa da artık rahatlamıştı. Kendine hazırlanmış bir doğum günü partisi vardı mutlu olmalıydı ve şu anlıkta olsa olanları unutmalıydı. Bütün perilerle sohbet ediyordu ancak tam da rüyanın ortasında siyah bir ekran geldi ve o ses annesinin sesiydi “Kızım haydi uyan okul var unuttun mu yoksa?” Deniz uyanmıştı rüyası çok iyi geçmişti ama bir mide bulantısı basmıştı. Annesine bir şey diyemeden tuvalete gidip kusmuştu Deniz.

Annesi en iyi kararın Deniz'in evde kalması olduğuna karar vermişti o da işe gitmeyip Deniz ile kalacaktı, aynı zamanda Deniz'in annesi de doktordu bir şey olmuş mu diye bakmıştı. Deniz'e yediği bir şeyden kaynaklı olduğunu düşünüyordu. Deniz çok halsizdi ama uyuyamıyordu da. Eve gitmişlerdi Deniz uyumaya başlamıştı. Deniz bu sefer her uykunun aksine rüya görmemişti. Deniz uyandığında, annesi, su perisi ve bütün periler oradaydı, Deniz ne olduğunu anlayamamıştı. Denizdeydi ve nefes alabiliyordu rüya sanmıştı ama değildi. Rüya olmadığını anlayınca annesi ve su perisi ona her şeyi anlatmaya başlamıştı "İyi ki doğdun kızım biliyorum her şeyi sorguluyorsun şu an ama bizim de geleneğimiz bu, aynısı bana da yapıldı..." derken Deniz lafını kesti ve "anlayamadım gelenek tam olarak ne?" demişti. Annesi lafını devam ettirmişti. "Ailemizdeki küçük kızlara perileri ve hayvanları verilmeden önce bu şekil küçük bir oyun oynanır". Deniz şaşkın bir yüz ifadesiyle "Tam olarak ne perisi ne hayvanı?" Annesi "Senin perin su perisi hayvanın ise omzumdaki kedi." Deniz: nasıl oldu o, o kedi nasıl belirdi orada ve benim artık bir perim mi var? Annesi: Evet artık her şeyi konuşabileceğin birlikte her şeyi yapabileceğin bir perin bir kedin var normalde herkesin içinde bir perisi vardır, ona yol gösteren, sadece bizimki gerçek.

Bu arada benimle de her şeyi yapabilirsin paylaşabilirsin demişti Deniz annesine ve kocaman sarılmıştı. Deniz şimdi hatırlamıştı bu sarmal kedi onu takip eden kediydi. Kedi: Evet bendim. Deniz az kalsın kediyi düşürüyordu, irkilmıştı "Sen konuşabiliyor musun?" demişti Su perisi ise "Evet konuşabiliyor!" demişti Deniz şaşkın ve mutlu bir ifadeyle. "O zaman sana isim verelim tatlı kedi, senin ismin "Limon" olsun." demişti ama bir anda bir şeyler ters gitmeye başlamıştı. Deniz göz kırptığı anda her şey kaybolmuştu ve artık denizde nefes alamıyordu can korkusuyla yukarı çıkabilmişti, nefes aldığı anda denizden gelen bir kedi görmüştü o kedi Limon'du, o da çıkabilmişti yukarıya. Deniz'le Limon denizde kaybolmuştu. Deniz bir umutla denize dalmıştı arkasından Limon da gelmişti. Deniz ne olduğuna anlam veremese de en mutlu anlarını görüyordu, her kafasını çevirdiğinde farklı bir anı oluyordu ama bir yerdeki görüntüde şimdiki halini görüyordu. İlk önce anlamasa da sonra şu anki anının en mutlu anlarından biri olacağını anlamıştı. Biraz telaş gitmişti ama hala endişeliydi. Partiyeye ne olmuştu, herkes nereye gitmişti diye kendine soru soruyordu, aynı zamanda tek telaşlı olan Deniz değildi. Limon da onun gibi telaşlıydı çünkü bu sefer Limon da ne olacağını bilmiyordu. Ardından bir dalga gelmişti Deniz Limon'un boğulmaya başladığını fark etmişti, ona yardım ederken, çok daha büyük ve şiddetli bir dalga geldiğini görmüştü. Deniz ne kadar korksa da şu an onun için önemli olan Limon'du amacı canı pahasına olsa da Limon'u kurtarmaktı o anda Limon'u kurtarmıştı ama kendisini kurtarmakta zorlanıyordu, biraz yara alsa da kendisini de kurtarabilmişti. Yaraları fazlasıyla acıyordu ama onun tek düşündüğü Limon'un canının acıyıp acımadığıydı onu çok seviyordu ve kaybetmek istemiyordu Limon'u geri omzuna aldığı anda eve gitmişlerdi. Deniz mutluluktan ağlamaya başlamıştı.

Orada su perisi de vardı. Su perisi ve Limon "Bizi gerçekten hak ediyorsun. Umarım biz de seni böyle fedakârca sevebiliriz." demişti aynı zamanda annesi de onu tebrik etmeye başlamıştı "Seninle gurur duyuyorum Deniz, yaptığın bu davranışı herkes yapamaz orada fedakârca davrandın, kendini hiçbir şekilde düşünmeden Limon'un hayatını büyük bir sevgiyle kurtardın, sen hayatta olunabilecek en iyi dostsun. Seni çok seviyorum kızım. Umarım bir ömür böyle kalırsın..." deyip Deniz'e büyük bir sevgiyle sarıldı. Deniz de gelecekte tam annesinin dediği gibi fedakâr, hoşgörülü ve sevgi dolu bir kız olarak kalmaya devam etti...

Mila KARATAŞ
TED Diyarbakır Koleji

BİR BİLİM İNSANININ MACERASI

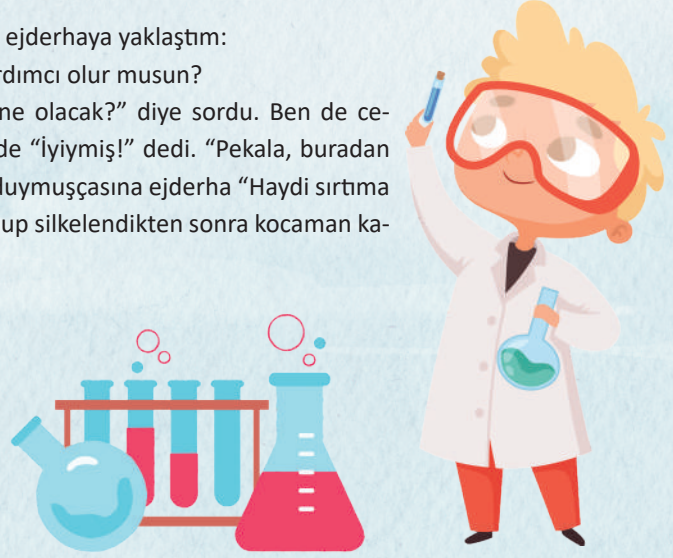
- Offff ! Rüyamda korkunç bir ejderha, bana zarar verebilir... Kaç!..
- Burası neresi, rüya değil miydi?..
- “Rooaarr!” ...
- Ejderhaaa! Çiğ çiğ yiyecek beni!

Yan tarafıma baktım ve pullu bir şey gördüm. Bu bir ejderha idi. Boyu 1 km, başı büyük bir oda boyutundaydı. Bu ejderha beni kaçıran ejderha değildi. Acaba onunla beraber (onun sayesinde diyelim) buradan kaçabilir miyim?

Gözümü kararttım, zaten başka yolum yok, ejderhaya yaklaştım:

- Heyy dostuum! Buradan çıkmama yardımcı olur musun?
- Zihnimin arkasından bir ses “Karşılığında ne olacak?” diye sordu. Ben de cevaben “Özgürlük!” dedim zihnimdeki ses de “İyiymiş!” dedi. “Pekala, buradan nasıl çıkacağız?” dedim. İç konuşmalarımı duymuşçasına ejderha “Haydi sırtıma bin.” diye kükredi. Ayakları üzerinde doğrulup silkelendikten sonra kocaman katatlarını açtı:
- Yoksa gitmek istemiyor musun?
- Tabi ki istiyorum, dedim. Eğildi:
- Öyle ise neden binmiyorsun ?
- Kim demiş binmediğimi!..
- ...

BÖLÜM 1

Ejderha beni evimin önünde bırakırken üç pulunu dökmüş. O gittikten sonra ben de çalışmalara başladım. Bir genetik mühendisiyim, evde tek başıma yaşıyorum. Doğal olarak da bir yer altı laboratuvarım var.

Ejderhanın Roma kalkanı boyutundaki pullarını buraya getirdim ve yaptığım deneyler sonucunda gördüm ki pula kurşun işlemez, elması buharlaştıracak ısılarla bile dayanabiliyor, sıcaklığı -1000 derecelik buzluğa atıldığında bile tık demiyordu. Bu pulun DNA’sını çıkarıp deney farelerimden bir tanesine enjekte ettim. Birkaç gün sonra farede değişimler gözlemlendim, ilk önce tüyleri yassılaşıp pullara dönüştü, sonra gözleri elektrik mavisi oldu. Daha sonraki günlerde gördüm ki bu özelliğini, diğer fareleri paralize edip yiyeceklerini çalmak için kullanıyordu. Bu nedenle onu ayrı bir yerde beslemek zorunda kaldım. İlerleyen günlerde dişleri uzayıp sivrildi, onu etle beslemeye başladım. Onu bir başka mutant fare ile çiftleştirdim, yavruları aynı kendileri gibiydi.

Bir gün içlerinden birisi kaçtı, bunu pek de önemsemedim. Ta ki haberleri izleyene kadar:

ALEVLER SAÇAN FARE BİNADA YANGIN ÇIKARDI!

ÜÇ ÖLÜ ON YARALI BEŞ AĞIR YARALI VAR...

Fareler ateş püskürebiliyor muydu? Öyle ise onlardan hemen kurtulmalıydım. Ama nasıl? Daha doğrusu (onları “Dünya”dan ayırmam gerektiği için) nereye?

BÖLÜM 2

İlk olarak üç tane uzay yelkenlisi inşa ettim. Bu roketler kanatlarındaki güneş panelleri sayesinde yıldız enerjisini kullanabiliyordu. Kendime ise bir uzay giysisi yaptım ve planım şuydu:

Birinci gemiyi Dünya'da tutup diğer ikisini Andromeda galaksisine yollamak. İkinci yelkenli yaşanabilir bir gezegen bulunca bana sinyal yollayacak, ben de fareleri üçüncü yelkenli ile oraya yollayacaktım.

BÖLÜM 3

Sinyaller geldi, laboratuvarımın yanmamış olması iyi bir şeydi. Fareleri gemiye yükledim, gerekli düzenlemeleri yaptıktan sonra roketi uzaya yolladım.

Roketi fırlattıktan sonra bana haber yollayan ikinci roketin yüksek bir enerji kaynağı yüzünden bozulduğunu öğrendim. Halbuki birinci roket gezegende herhangi bir enerji kaynağı tanımlamamıştı. Bunu araştırmalıyım.

X-27 gezegeni beni bekliyor...

BÖLÜM 4

İnşa ettiğim dördüncü yelkenli ile Andromeda galaksisinin X-27 gezegenine vardığımda gözlerimi kamaştıran ilk şey lila rengindeki denizdi. Büyüklüğü de dikkatimi çekti. Gezegenin çeyreğini kaplayan lila rengi deniz, sanki kocaman bir doğum lekesi gibi yeşilli mavili gezegenin ortasında duruyordu. İniş koordinatlarına hızlıca girdim. Şans bu ki yelkenli denizin yanında bozulmuştu. Fakat öncesinde bana nem ile ilgili bir haber vermemişti...

BÖLÜM 5

İniş yaptığımda ilk işim denize bakmak oldu. Deniz sudan ziyade jel kıvamındaydı, pelte gibi sallanıyordu yahu!

Jel kıvamındaki bu denize dokunduğum zaman milyonlarca mikroorganizmayı hissetmekle kalmadım. Bunun yanında beni baştan ayağa titreten, heyecanla yüreğimi ağzıma getiren bir olayın içinde buldum kendimi. Elimi çekmeye çalıştıkça mikroorganizmalar kollarımdan ilerleyip vücudumu sarmaya başladı. Üzerime fırlayıp yakaladılar beni sanki. Bana bir şey göstermek istemişçesine, bir girdaptaymışım gibi beni ortalarına çekiyorlardı. Girdabın odak noktası olduğumda (uğraştığım işler, benim sonumu getirecek diye düşünürken) mikroorganizmalardan oluşan bir kaidenin üzerinde gördüm yeşil taş. Asırlardır beni bekliyormuş gibi hızla zıpladı avuçlarıma. Elimde tıpkı lila deniz gibi bir jele dönüşüp yavaşça derimin altına girdi. Vücuduma yayılan ılıklığı hissettim. İşte o anda anladım burada görevimin bittiğini.

Dünyaya dönmeden önce son kez baktım bu gezegene ve bu son bakışta bunca şeyin tesadüf olmadığını anladım. Ah X 27 ah! Demek asırlardır 27.07.2013 tarihinin gelmesini bekliyordun...

Hüseyin KÖRÜKÇÜ
TED Ege Koleji

MERT'İN ŞAPKASI

Bir varmış, bir yokmuş. Bir zamanlar güzel bir diyarda, güzel bir çocuk yaşarmış. Adı da Mert'miş. O kadar zengin bir hayal dünyası varmış ki bu çocuğun, bir gün "Öyle bir dünya hayal ediyorum ki, insanlar düşüncüklerine ve akıllarından geçenlere göre bir yaşam sürsün. Bunu yapan sihirli bir şapka olsun mesela. Bu öyle bir şapka olsun ki, bu şapkayı kim takarsa taksın, aklından geçenleri gizleyemesin. Böylelikle kimse kimseye hiçbir konuda yalan söyleyemesin" diye düşünmüş. Ayrıca hayalini daha da renklendirerek, şapkası için şöyle bir özellik daha eklemiş ve demiş ki "Aynı zamanda bu şapkanın süper güçleri de olsun istiyorum. Şapkayı takan kişinin kurduğu hayalleri de gerçekleşsin. Zaman ve mekân kavramı olmasın mesela. Geçmişe de geleceğe de gidilebilsin. İsteddiği yerde, istediği giysileri giyebilsin, istediği yiyecekleri istediği zamanda yiyebilsin, Bu gece uyusam ve uyandığım zaman bu dileğim gerçekleşse keşke. Keşke böyle bir şapka olsa. Bir günlüğüne bile olsa yeter" diye düşünmüş.

Mert bu düşünceler içerisinde uykuya dalmış. Ve uyandığında ne görsün, yastığının kenarında kırmızı ve sarı renklerden oluşan bir şapka. Mert şaşkınlıkla ve mutlulukla uyanmış o sabah. Çünkü dileği olmuş. Artık sihirli bir şapkası varmış. Ve önünde bu şapkayı kullanacağı koskocaman bir günü. İlk olarak ne yapmak istediğini düşünmüş. Bugün okula gitmesem de olur demiş kendi kendine, çünkü sihirli bir şapkası varmış artık ve yapması gereken uçsuz bucaksız hayalleri.

Hemen sabırsızlıkla, Şapkasını kafasına takmış, zamanının kısa olduğunu düşündüğünden bu bir gününün, bir hafta gibi bir zamana denk gelmesini dilemiş. Sonrasında ise güzel bir kahvaltı yapmak için Van'a gitmiş. Daha sonra uçarak bütün Karadeniz yaylalarında gezinmiş. Gördüğü manzaralar karşısında adeta büyülenmiş. Artvin'de döner ve kuymak yemiş. Trabzon'da kaygana ve balık. Malatya'da kiraz yaprağı sarması ve kayısı. Erzurum'da çağ kebab ve kadayıf dolması... Yaşadığı ülkesinin o kadar zengin bir mutfağı ve o kadar zengin doğal güzellikleri varmış ki, dört mevsimi ayrı güzel olan bu diyarda bütün bölgeleri ve illeri tek tek kendince bir haftaya yayacak şekilde dolaşmış. İsteddiği zaman istediği şeyleri yiyebiliyor ve istediği yerlere gidebiliyormuş artık. Ama garip bir şekilde artık okula gitmeyi ve arkadaşlarıyla zaman geçirmeyi çok özlediğini fark etmiş.

Şapkasını tekrar kafasına takmış ve tam olarak kaç gün geçirdiğini bilmek istemiş. Şapka günüyle ancak dört gün geçirdiğini, üç gününün daha kaldığını fark etmiş. Gerçek zamandaki süresinde ise yarım günlük bir zamanının daha olduğunu anlayınca, o zamanını da arkadaşlarıyla okula giderek geçirmeye karar vermiş. Şapkasını kafasına takarak okuluna gitmiş. Arkadaşları bu renkli şapkayı görünce çok beğenmişler. Öğretmenleri ise henüz ilkokula giden bir öğrencinin gururunu kırmamak için bu renkli şapkayı beğenmiş gibi yapmışlar. Ama öğretmenlerin bilmediği şey bu şapkayı takan kişinin karşısındakinin ne düşündüğünü duyup, anlayabiliyor oluşuymuş. Mert öğretmenlerinin yalancı olduğunu düşünmüş bu yüzden. Öğretmenleri Mert'e güzel sözler söyledikçe, Mert çok sinirleniyor ve üzülüyormuş. Teneffüste arkadaşlarının ikisini kavga ederken görmüş ve onları ayırmaya çalışmış. Ama bu seferde arkadaşlarının birbirleriyle ilgili neler düşündüklerini duyduğundan, onların bir daha arkadaşlık etmemesi gerektiğine karar vermiş ve onlara bir daha arkadaşlık etmemelerini öğütlemiş. Ancak düşünceleri duymak hiç de sandığı gibi eğlenceli değilmiş. Artık öğretmenlerini ve arkadaşlarını eskisi gibi sevmediğini fark etmiş çünkü.

Artık şapka gününün son günü ve gerçek gününün ise son saatlerindeki okul zamanında, hiç beklemediği bir durumla karşılaşmış. Kavga eden ve birbirlerine ağza alınmayacak düşünceleri olan o iki arkadaşı yeneden bir arada oynuyor ve çok mutlu görünüyörlarmış. “Demek ki her düşüncenin söylenmemesinin ve duyulmamasının aslında daha büyük bir sihir gücü var” diye düşünmüş. Çünkü insanların öfke anında düşündüklerini söyleyememeleri daha sonra sevdiklerine dönebilme imkânı taniyormuş onlara. “Ayrıca birini mutlu etmek için, o kişideki beğenmediğimiz yönlerini ve beğenmediğimiz giysilerini onlara söylemememiz de o kişiye yalan söylemek değil aslında, onu olduğu gibi kabul ettiğimiz anlamına geliyor” diye düşünmüş.

Mert, istediği her şeyi elde etmekten başlarda çok mutlu olmuş ama artık kendi bir şeyleri başarmanın ya da amaçlamanın hazını duymadığından çok mutsuz hissediyormuş. Eskiden kurduğu hayalleri varmış onu mutlu eden, artık hayal de kurmuyormuş, çünkü istediklerinin olması için aklından geçirmesi yetiyormuş. Eskilerin söylediği gibi “varlık içinde yokluk” hissediyormuş. Elde etmek için çaba sarf etmediği hiçbir şeyden zevk alamadığını da fark etmiş. Kendi bile inanamıyormuş ama artık bu günün ve şapka zamanının bitmesi için dakikaları sayıyormuş. Nihayet gece olmuş ve uykuya dalmış. Gördüğü her şeyin bir rüya olduğunu zannederek uyanmış. Ancak bir de ne görsün, yastığının kenarında duruyor yine o renkli şapkası. Korkarak şapkayı eline almış ve kafasına takmış, denemek için annesinin yanına giderek şapkasının güzel olup olmadığını sormuş annesine. Ama artık hiçbir düşünceyi duyamadığını fark etmiş. Annesi oğluna her ne giyerse giysin ona çok yakıştığını çünkü dünyadaki en yakışıklı çocuğun kendi oğlu olduğunu söylemiş. Annesi belki de doğruyu söylemiyormuş ama hissettiğini söylüyormuş. “Demek ki gördüğümüzü şekillendiren ve anlamlandıran hislerimizmiş, o yüzden ancak karşımızdakine güzel bakarsak, onu güzel görebiliriz” diye düşünmüş Mert. Mert odasına geri dönmüş ve şapkasını dolabının gizli bir köşesine koymuş hatıra olsun diye ve Mert kendine söz vermiş, bir daha böyle bir dilek dilemeyeceğine dair. Çünkü gerçek sihrin aslında yaşamın içinde gizli olduğunu fark etmiş artık. “Sadece biz, bize sunulanın anlamını ve önemini bazen kaybettiğimizde anlayabiliyoruz” diye de geçirmiş içinden.

Mert BOZKURT
TED Erzurum Koleji

SARP'IN KUTLU YOLCULUĞU

Zamanların birinde unutulmuş bir vadide yaşayan büyülü bir ülke varmış. Bu ülkeyi Sarp adında bir yiğit yönetiyormuş yaşı elliye geçiyormuş, eli altında bir tılsım ordu varmış, Erdeniz adında bir şamandan eğitim almış, zamanında çok karanlık günler yaşamış ama bu han olmasına engel olmamış. Sarp çocukken ülkede ki iç karışıklıklar nedeniyle hanedanlığa yapılan saldırı sonucunda hanedanlık ülkeden kaçmaya çalışmış ama halk bütün hanedanlığı kılıçtan geçirmiş sadece hanedanlığın en küçüğü olan daha çocuk olan Sarp'ı öldürmemişler o daha çocuk diye onu ormana bir açıklığa bırakmışlar ormanda hayatta kalamayacağını düşünmüşler. Çok karanlık bir geceymiş etrafta yıldızlar ve aydan başka ışık yokmuş.

Ormana açıklığa bırakılan Şehzade Sarp'ı karanlık büyücülerden olan Gasta bulmuş. Gasta saç sakalı birbirine karışmış, uzun boylu, burnu ve ağzından duman tüten, koyu yeşil gözlü bir büyücüyümüş. Kocaman bir ata biniyormuş, sırtında Sarp kadar bir değnek ve kafasında bir o kadar uzun koyu lacivert üçgen bir şapka varmış, şapkanın ucunda havada duran üç şekil varmış, kıyafeti şapkasıyla aynı renkte ve biraz yırtılmış son olarak da koyu sarı bir kemeri ve garip botları varmış. Sarp onu görünce çok heyecanlanmış çünkü sarayda aldığı eğitimlerde hep karanlık büyücülerden korunmaları gerektiği anlatılmış ama bu dersler onu büyücü olma yoluna itmiş, sadece büyücülerin küçük çocukları yediğini sanıyormuş onun dışında büyücülerini çok severmiş.

- Sen kimsin ve karanlık ormanında ne işin var çocuk? diyerek hiddetle bağırarak Gasta.
- Ben büyü ülkesinin şehzadesiydim ama bütün ailemi götürdüler beni de bu ormana bıraktılar, ne olur beni yemeee!!!! Demiş ağlamaklı bir ses tonuyla. Bunun üzerine Gasta:
- Ben çocuk yemem sadece böğürtlen yerim, et mide bulandırıyor. Sahi sen bütün ailemi götürdüler mi dedin?
- Evet.
- O zaman bizim sıramız, deyip atından inmiş. Asasını yere vurup gökyüzünden bir yıldırım emdi, bir müddet sonra yakınlarında bir kurt uluması duydu. Gasta bu ses üzerine:
- Geliyorlar!!!
- Kim geliyor? Kim kim kim? Ve birden etrafında Gasta gibi başka büyücüler, cadılar, şamanlar ve şifacılar toplandı her biri farklı giyiniyordu, sayıları yüzden fazlaydı kimi ata kimi geyiğe biniyor kimileri de adını bilmediği canlılara biniyordu. Bazılarının yanında ise kurtlar, çakallar, tilkiler, baykuşlar vardı.
- Siz kimsiniz? Nereden geldiniz? Nasıl geldiniz? Ne zaman geldiniz? Beni yiyecek misiniz? diye sormuş Sarp. Bir şaman Sarp'a ışıklar saçarak yaklaşmış daha sonra öğrendiğine göre o Şaman'ın adı Erdeniz'miş ve o şaman Sarp'a:
- Biz seni yemeyeceğiz sadece ülkeni ele geçireceğiz, demiş. O anda çok büyük bir kükreme peşine de geceyi aydınlatan bir alev, ormanın merkezine bir ejderha inmiş Gasta onun üzerine binip Sarp'ı yanına almış. Ejderha birden havalanmış. Bütün büyücüler, cadılar, şifacılar ve şamanlar ejderhayı takip etmiş. Sarp:
- Nereye gidiyoruz battal boy sakallı büyücü.
- Bana battal boy sakallı büyücü deme ben tılsımcıların lideri kudretli Gasta'nın ve senin ülkeni gidiyoruz.
- Ama neden beni orada istemiyorlar?
- Sen Gök Tanrı'dan kut almış ve bununla kendi ülkeni kurma yetkisi almışsın seni oraya götürüyoruz sen artık yeni Hanları olacaksın.

— Kim ben sen nasıl Kut ne nedir nasıl niye ne zaman ne oluyor? Gasta daha bir şey anlatmamış.

Sonunda ülkeye varmışlar. Ülkenin askeri gücü tılsımlar karşısında hiçbir şey yapamamış. Yönetim kısa sürede tılsımcıların eline geçmiş ama Gasta ülkeyi Sarp'a vermemiş onu ve serkerdeleri Türme'ye atmış ama unuttuğu bir şey varmış Sarp kut almış ve serkerdeler onu dinlemek zorundaymış.

Beş gün boyunca Sarp serkerdeleri ile Türme'den kaçmaya çalışmış ama yapamamış. Bir gece yine Sarp kaçmaya çalışırken kapının altından kapının anahtarı fırlatılmış Sarp kapıyı açtığı anda karşısında kimse yokmuş serkerdeleri ile Türme'den ayrılmışlar. Gece saraya girerken iki cadı tarafından fark edilmişler ama birden beyaz bir ışık belirmiş herkesin gözleri kamaşmış. Işık kaybolduğunda iki cadıda ortalıkta yokmuş. Buna aldırmayıp yollarına devam etmişler. Sarayın cephanesinden silah alıp Gasta'yı ülkesinden kovmayı planlıyormuş. Gasta'yı bulmuşlar Sarp'ın hakkı olan tahta oturuyormuş.

Serkerdeleri Gasta'ya saldırmış ama nafi sarp var gücüyle atağa geçmiş ama yine yenilmiş. Gasta hepsini bağlamış ve:

- İşini daha önce bitirmeliydim.
- O taht benim hakkım. O sırada taht odasının kapısı aniden açılmış ve gelen Erdeniz'miş:
- Hanımız çok yaşa, deyip tılsımı ve Gasta'yı yere fırlattı. Gasta baygınken Sarp'ı ve serkerdeleri çözüp Gasta'yı sürdüler artık Han Sarp'tı veziri Erdeniz'di. Erdeniz Hanına tılsım öğretti ve bu sayede tılsımcıların da lideri oldu. İşte bu Yiğit'in Han olması böyle olmuş. O zor durumda pes etmediği için Han olmuş.

Serkerde: Öz Türkçe de komutan demek

Türme: Öz Türkçe de zindan demek

Mehmet Kâmil SUCİ
TED Erzurum Koleji

MEVSİMLİK PRENSES

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde; develer tellal iken, pireler berber, ben annemin beşiğini tıngır mıngır sallan iken uzaklarda bir yerlerde dört prensesin yönettiği mutlu mu mutlu bir diyar varmış. Bu prenseslerin her biri bir mevsimi temsil ediyormuş. Örneğin yaz prensesinin adı Güneş, kış prensesinin adı Kar, ilkbahar prensesinin adı Çiçek ve sonbahar prensesinin adı ise Yağmur'muş. Dört kardeş ülkeyi özenle yönetiyormuş. Halka inanılmaz bir saygı ve ilgi gösterirlermiş. Ama bir gün büyük bir felaket yaşanmış: prenseslerin kavgası. Bu gerginlik, dört güzelin ayrılığına sebep olmuş. Ardından ülkelerini de dört bölüme ayırmışlar. Ama bu ayrılık ülkelerin sonunu getirmeye atılan en önemli adımmış. Bilmiyorlarmış ki yalnız taş duvar olmaz. Birçok devlet de bu durumu fırsat bilip saldırıya geçmiş. Ancak şu an endişelenmeleri gereken şey bu değilmiş. Çünkü daha büyük bir sorunları varmış: Prenselerin aralarının bozulduğu gibi mevsimlerin de düzeni bozulup altüst olmuş. Birkaç yıl boyunca kışın çiçekler açmış, yazın da fırtınalar kopup seller olmuş. İlkbaharda karlar yağmış, sonbaharda da güneşten eriyecek gibi olmuşlar. Sonunda bir gün dördünün de aklına "Dilek Nehri"ne gitmek gelmiş. Bu bir mucizeymiş gibi geliyormuş onlara. Sonuçta yıllardır ilk defa karşılaşmışlar. Belli etmemeye çalışıp birbirlerine bakıyor, göz göze gelince de gözlerini kaçırıyorlarmış. Ne kadar soğuk davransalar da içten içe birbirlerini çok özleyormüş. Nihayet Güneş atmış ilk adımı: "Gelin kardeşlerim barışalım, görmüyor musunuz olanları? Yetti de arttı!" Gerisi gelmiş ardından yumuşayan Çiçek'ten. Hepsine sarılmış teker teker. Devam ettirmiş Yağmur da Kar'ı konuşmaya ikna edinceye kadar ve barışmışlar eninde sonunda. Gerek kalmamış "Dilek Nehri"ne, kendileri sorunu halletmişler bile. Bir anda bir sihir kaplamış ülkeyi, dört bölüm de ortada birleşmiş. Bir daha da kimse cesaret edememiş bu diyara savaş açmaya. Hikâyemiz de mutlu bir sonla bitmiş burada.

Onlar ermiş muradına, biz çıkalım kerevetine.

Beren ATASOY
TED Batman Koleji

YAŞLI ADAMIN ASIL HİKÂYESİ

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, bir zamanlar fakirlik içinde yaşayan bir adam varmış. Bu adam o kadar iyi niyetliymiş ki bir karıncayı bile incitemezmiş ama zengin insanlar onu her ne olursa olsun hep ezerlermiş. Tabii o zamanlar fakir insanlar hor görüldüğü için adam bir işe de girememiş çünkü adamın ailesi yoksul olduğu için ve adam tam tamına yedi kardeş olduğu için ailesi çocuklardan hiçbirini okutamamış ve bütün çocukları ilkokul mezunu kalmış ve bir bilgi sahibi olmadıklarından bir işe de girememiş.

Adamın fakirlik yılları adamın evlatlık olduğunu öğrenene kadar sürmüş. Bu orta yaşlardaki ama dinç adam bunu öğrendiğinde hemen gerçek ailesini aramaya başlamış ve uzun uğraşlar sonrasında adam gerçek ailesini bulmuş. Fakat adamın annesi iki yıl önce vefat etmiş ve annesi iki kere evlenmiş yani gerçek babasını bulamamış bu adam. İsmet Efendi üvey babası ile konuşmayı denemiş fakat çok güvenli bir sarayda yaşadıkları için İsmet Efendi babası ile konuşamamış. Bir gün İsmet Efendi çöp karıştırırken bir adama araba çarptığını görmüş ve adama çarpan araç hızla kaçmış. Bunu gören İsmet Efendi hemen yaşlı adama yardımcı olmuş tabii o esnada İsmet Efendi henüz o adamın babası olduğunu bilmiyormuş. İsmet Efendi yaşlı adamı hemen hastaneye yetiştirmiş ve doktor adamın ismini cismine sormuş. O sırada yaşlı adam uyanmış ve ismini söylemiş ayrıca soyadını da söylemiş. İsmet Efendi'ye çok tanıdık gelen bu isim kafasında şüphe uyandırmış ve adama sorular sormaya başlamış sonra adam hayatını anlatırken İsmet Efendi üvey babası olduğunu anlayınca bütün olayları yaşlı adama anlatmış.

İsmet Efendi'nin onunla konuşmak istediğini fakat görevlilerinin izin vermediğinde söylemiş adam tüm bu olanlara çok şaşırılmış ve adamın haline çok üzülmüş ve hemen evime almış annesinin kayıp oğluna yani İsmet Efendi'ye yazdığı bir not varmış. Yaşlı adam onu İsmet Efendi'ye vermiş ve onu okumuş İsmet Efendi sonra o notta tüm vasiyetini ona verdiğini söylemiş ve adam bundan sonra çok zengin olmuş ve tüm üvey kardeşlerini baştan okutmuş ve adam ileride çok saygın bir iş adamı olarak hayatına devam etmiş bundan sonra asla hiçbir fakire kötü davranmamış.

Ecrin TOSUNOĞLU
TED Erzurum Koleji

ANTİK KRALLIK VE KAYBOLAN HAZİNE

Bir zamanlar, kalbur saman içinde ışıltılı parlayan antik bir krallık varmış. Bu krallık, güneşin altında parıldayan altın kubbeleri, rengârenk pazarları ve tarih kokan koridorlarıyla ünlüydü. Krallığın lideri, bilge Kral Arion, halkına adaletle hükmetmiş ve krallığını huzur içinde yönetmişti. Ancak bu krallığı özel kılan şey, içinde gizemli bir hazine barındırmasıydı.

Zaman içinde, bu muazzam hazine kaybolmuş, krallık gölgesini yitirmişti. Kral Arion, kaybolan hazinesini bulmak ve krallığına eski ihtişamını geri getirmek için birçok araştırmacı ve maceraperest gönderdi. Ne var ki, hiçbiri başarılı olmadı.

Bir gün kalbur saman içinde genç ve cesur bir kız olan Elena, krallığın kaderini değiştirecek bir karar aldı. Antik haritaları inceledi, eski metinleri okudu ve krallığın en eski bilgelerinden bilgi topladı. Yola çıktığında, kalbur saman içindeki krallığın sınırlarını aşmış, bilinmeyen topraklara doğru bir maceraya atıldı.

Elena'nın yolculuğu, ormanların gizemli derinliklerinden, dağların zirvelerinden ve nehirlerin coşkulu akışlarından geçerek antik bir tapınağın gizemli kapılarına ulaştı. Tapınak, kayıp hazinenin anahtarını içeriyordu ancak kapıyı açmak için Elena'nın karşısına çeşitli zorluklar çıktı. Bilge bir yoldaşın rehberliği ve Elena'nın cesaretiyle, bu zorlukların üstesinden geldi.

Kapı açıldığında, karşısında görkemli bir oda vardı. Altın ve mücevherlerle süslü sandıklar, tarihi eserler ve antik hazinelerle dolu bu oda, zamanın unuttuğu bir zenginlik cümbüşüydü. Elena, kayıp hazineyi bulmuştu ve bu hazine sadece maddi zenginlikle değil, aynı zamanda bilgelik ve adaletle doluydu.

Elena, antik krallığa döndüğünde, Kral Arion ve halkı büyük bir sevinçle karşıladı. Hazine, krallığına eski ihtişamını geri kazandırmış, ancak asıl değeri krallığın halkına getirdiği bilgelik ve adalet oldu. Elena'nın cesareti ve bilgeliği, kalbur saman içindeki krallığı daha aydınlık bir geleceğe taşıdı.

Ve işte, bir varmış bir yokmuş, kalbur saman içindeki antik krallık, kaybolan hazine ile dolu bu destansı hikaye sayesinde, yepyeni bir başlangıca adım atmış oldu.

Muhammet Kağan ÖZULUS
TED Erzurum Koleji

KUYRUK ACISI

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde develer tellal iken pireler berber iken bir evin kilerinde yaşayan bir fare varmış. Fare çok acıkmış ve peynir aramaya çıkmış. Kilerde gezmiş, kutulara bakmış, dolaplara bakmış fakat peynir bulamamış ve üzgün bir şekilde kilerden çıkmaya karar vermiş. Kilerden çıktığında mutfağı aramaya başlamış. Tam mutfağı buldum derken bir de ne görsün kocaman bir kedi. Korku ile bir kavanozun arkasına sığınmış ve etrafı incelemeye başlamış. Gözüne bir peynir kutusu kestirmiş, kendini hazırlamış ve koşmaya başlamış. Sonra kedi onu görünce kovalamaya başlamış. Fare acele ile peyniri tam almış ki tak! Meğer peynir bir fare kapanının içindeymiş. Farenin kuyruğu kapana sıkışmış. Fare acı içinde koşmaya çalışırken bir anda kuyruğu kopmuş. Kedi korkusu ile kuyruğunun koptuğunu anlamamış. Hemen dışarı koşmuş. Kapıdaki küçük delikten geçince kedi kendini dışarıda bulmuş. Aylar sonra ilk defa dışarıya çıkmıştı fare. Güneş, gözlerini kamaştırmış. Bir süre sonra kendini toplamış ve yürümeye başlamış. Yürümüş de yürümüş. Az gitmiş uz gitmiş sonunda kendine küçük bir yuva bulmuş. Yuvadan girdiğinde içeride uyuyan fareler görmüş. O da hemen yanlarına yatmış. Uyandığında bir bakmış ki herkes onun etrafında... Önce neye baktıklarını anlamamış. Sonra fark etmiş ki kuyruğu olmadığı için bakıyorlarmış. Minik fare bakışlardan çok utanmış ve hemen kendini dışarı atmış ve tekrar yola koyulmuş. Günlerce bir yuva aramış. Kuyruğu olmadığı için girdiği her yuvadan kovulmuş. Çünkü diğer fareler için dış görünüş çok önemliymiş. Bir gün sonunda yeni bir yuva bulmuş ve bu yuvada yaşlı bir fare ona kucak açmış. Minik faremiz olan biteni yaşlı fareye anlatmış. Yaşlı fare minik fareyi dinledikten sonra düşünmüş, taşınmış ve bir çare aramaya başlamış. Minik faremize dış görünüşün önemli olmadığı, önemli olan kişinin iç dünyasının güzelliği olduğu, dürüst olmanın, güvenilir olmanın her şeyden daha önemli ve değerli olduğunu anlatmış. Minik faremizin içi o kadar rahatlamış ki artık hiçbir farenin tuhaf bakışlarına, sözlerine aldırmandan bir ömür mutlu olmuş.

Alper PARLAK
TED Karabük Koleji

PERİ VE EJDERHA

Bir varmış bir yokmuş, günlerden birinde küçük bir peri, ejderhalar diyarına gitmiş. Ejderhalar diyarında bir ejderha ile tanışmış. Bu ejderha Ejderhalar Diyarının en tatlı ve en küçük ejderhasıymış. Bu ejderha, periyi çok sevmiş. Peri de ejderhayı çok sevmiş ve çok iyi arkadaş olmuşlar. Peri bu diyara gelmiş çünkü burayı çok merak ediyormuş. Peri “Bizim diyarımız da çok güzel, beraber oraya da gidelim.” demiş.

Ejderha çok sevinmiş ve ejderha periye sarılmış. Perinin diyarına gitmişler. Perinin diyarına gittiklerinde perinin arkadaşları ejderhaya “Sen bir canavarsın bizi yersin.” demişler. Peri buna çok kızmış ama yine de onu dinlememişler. Ejderha bu duruma çok kızmış ve çok üzülmüş. Peri onlara ejderhanın zararsız olduğunu anlatmış, yine de inanmamışlar. Bu sefer ejderha anlatmış, ona inanmışlar. Periler güçleriyle ejderhayı daha tatlı ve minik bir canlıya çevirmişler. Bu şekilde hep beraber yaşayabilmişler.

Ancak ejderha diyarında ise minik ejderhanın kayıp ilanları asılıymış. Anne ve babası onun kaybolduğunu fark ettiğinde çok ama çok endişelenmiş ve üzülmüşler. Periler diyarında ise, ejderhanın anne ve babasının endişelendiğini anlayan periler, ejderhayı kendi haline döndürmüşler ve farklı diyarlarda ama hep görüşerek arkadaş olmaya karar vermişler.

Ardından ejderha kendi diyarına geri dönmüş. Peri ve ejderha her zaman görüşüyormuş. Beraber ejderhaların ve perilerin oynadıkları oyun parkına gidiyorlarmış. Oraya gittiklerinde daha çok arkadaş edinip daha fazla kişiye sahip olmuşlar. Bu şekilde çok arkadaş kazanmışlar. Peri ve ejderhanın gerçekten çok ama çok arkadaşı olmuş. Çok eğlendikleri, çok mutlu oldukları, heyecanlı ve sevinçli oldukları her hallerinden belli oluyormuş. Böyle güzel bir arkadaşlık kurdukları için hepsi çok mutlu ve neşeliymiş. Mutluluktan dans ediyorlarmış. Bu şekilde eğleniyor, oynuyor, dargın olanları barıştırıp motive ediyorlarmış.

Zamanla peri, ejderha ve bütün diyarlar birleşmiş ve parka sığmaz olmuşlar. Bu şekilde oraya sığamadıkları için yeni bir park yaptırmaya karar vermişler. Bu park yapılana kadar üç yıl beklemişler ve sonunda parkın yapım aşaması bitmiş. Sıra yerleştirme ve boyama aşamasına gelmiş. Onların bitmesi de dokuz ay sürmüştü. Bu kadar beklemek çok zormuş. Toplam üç yıl dokuz ay beklemişler ve sonunda park tamamen bitmiş ancak parkın köşesinde küçük bir boşluk varmış. Bu köşeye hep beraber küçük bir çınar ağacı dikmeye karar vermişler. Çınar ağacı ilk geldiğinde çok tatlıymış. Zaman geçtikçe çınar ağacı iyice büyümüş ve çok uzun olmuş. Çınar ağacı uzadığında, üst dalına bir salıncak yapmak istemişler. Ejderhalar alevleriyle salıncığın iplerinin uçlarını yakmış ve periler de sihirleriyle ağaca salıncığı takmışlar. Artık daha mutlu, uzun ömürlü ve her zaman yaşayacak bir parkları olmuş.

Yeni bir nesil oluncaya kadar çok çok zaman geçmiş. Sonunda tüm arkadaşlarının çocuğu ya da hayvanı olmuş. Genelde her zaman buluşurken yeni nesil başladığından beri fazla görüşemiyorlarmış. Bu yüzden kendi yemek planlarına göre buluşuyor, ardından sohbet ediyor, anılarını çocuklarına anlatıyorlarmış. Artık peri otuz altı yaşında, ejderha ise otuz sekiz yaşındaymış. Diğer arkadaşları da aynı yaşıtmış fakat onların çocukları pasta savaşı yapıyormuş. Bu şekilde ortalık çok pislenmiş. Anneleri buna çok kızmış olsa bile yine de çocukların eğlenmelerini engellememişler. Hatta onların eğlendiklerini gören anne babalar çok sevinmiş ve çocuklarına şefkat göstermişler. Çocuklar da buna çok sevinmiş.

Gün sonunda artık herkesin evine dönme vakti gelmiş ama çocuklar birbirinden ayrılmak istemiyorlarmış. Bu yüzden biraz da peri ejderha kafesinde oturup dinlenmişler. Orasının manzarası çok güzelmiş. Bu yüzden çocuklar gitmek istemiyorlarmış. Sonunda çocukları ikna edip evlerine dönmüşler. Çocuklar yataklarına yattıkları gibi mışıl mışıl uyumuşlar.

Bu arada peri ve ejderhayı sorarsanız müthiş bir düğünle evlenmişler. Bu düğün toplam kırk gün kırk gece sürmüş. Yedi Ekim'de ise ikiz kız çocukları dünyaya gelmiş ve uzun bir ömür mutlu yaşamışlar.

Derin DOğAN
TED Kayseri Koleji

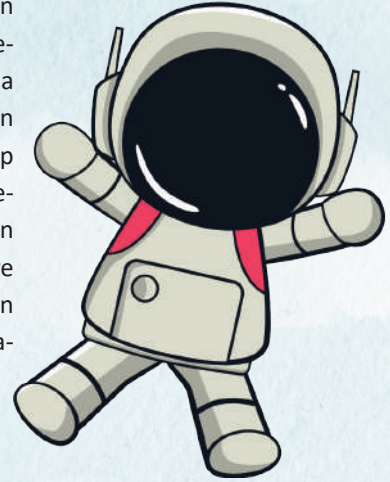
JASMIN'İN UZAY MACERASI

Evvel zaman içinde,
Kalbur saman içinde,
Hayallerin peşinde,
Bir küçük kızın masalıdır bu.

NASA astronotu olmak isteyen Jasmin, tam da meslek seçmek için okuduğu okulu bitirmişti. Jasmin astronot olmak istiyordu. Jasmin'in annesi ve babası da bu durumu onaylıyorlardı. Jasmin kararını vermiş ve NASA'ya başvurmuştu. Sonucun açıklanması yaklaşık iki ay sürecekti. Jasmin çok heyecanlıydı. Bu iki ay nasıl geçecekti bilmiyordu. Aklına astronot olunca "Acaba Ay'da uzaylı var mıdır? Güneş lekeleri denen Güneş'in daha soğuk olduğu yerlere uzay gemisi ile inilebilir miydi?" sorular geliyordu. Aklına böyle daha önce denenmemiş şeyler geliyordu. Bu soruların cevaplarını ararken iki ay çoktan geçmişti. Dersleri iyi olduğu için sonuç olumlu olmuştu. Jasmin'in heyecandan etekleri zil çalıyordu. Jasmin iki sene stajyer olarak astronotluğu öğrenecekti. Bu iki sene içerisinde yer çekimsiz odayı ve birçok değişik yerlerde, odalarda nasıl astronot olduğunu öğrendi. Sıra gelmişti işte artık gerçek bir astronot olmaya. En iyi öğrenen iki arkadaşlarıyla beraber uzaya çıkmaya çalışacaklardı. Tabii yanlarında öğretmenleri de olacaktı. Bir ay sonra uzaya gideceklerdi. Herkes çok mutluydu. Üçünün de keyfi yerindeydi. Ama üçünün de sihirli bir sınavdan geçmeleri gerekiyordu. Bu sınav için öğretmenleri yardımda bulunacaktı fakat iki ay süreleri vardı. Bu iki ayda neredeyse bütün dünyayı gezeceklerdi ama eğitim amaçlıydı. Paris'ten başlayıp İngiltere'de bitecek ve her yere ışınlanarak gideceklerdi. İlk iki hafta ışınlanmaya alışma ile geçti. Alıştıktan sonra bir buçuk ayda eğitim yaptılar. Önce Fransa, İtalya ve Bulgaristan ile başladılar. Sonra Arjantin ve Japonya. En sonunda Kore ve Norveç'i ziyaret ettiler.

Sınava son iki gün kalmıştı. Sonunda annesi ve babası ile görüşebilmişti. Sınavda sihirli bir soru olduğunu duymuştu. Bunun için çok heyecanlıydı. Sınava son iki saat vardı. Heyecan ile bekliyordu. Sınav başlamıştı. Çok heyecanlıydı. Sihirli soruyu çok merak ediyordu. Sınavın sonuna gelirken sihirli soruyu nihayet görmüştü. Tabii ya bunu nasıl daha önce düşünmemişti? Sihirli soru hayal gücünün sınırlarını ölçüyordu. Neyse ki Jasmin hayal gücünü hep sevmişti. Eve gelince direkt üstünü değiştirip yatağını açtı ve yattı.

Tam uyuyordu ki telefonu çaldı. Onu arkadaşı arıyordu hem de okuldan bir arkadaşı. Hemen kalkıp saçını başını düzeltti. Telefonu açtığı anda heyecanlı bir ses: "Sınav nasıl geçti? Zor muydu? İyi misin?" diye art arda sorular soruyordu. Jasmin çok yorulmuştu ama sınav zor değildi. Jasmin bunları anlattıktan sonra yorgun olduğunu ve yatmak istediğini söyleyip yatağına yattı. Telefonu kapadı ve uykuya daldı. Bir iki saat sonra telefonun alarmı çaldı. Bu... Bu sınav açıklandı demekti. Hemen internetten sınav sonuçlarına baktı. Çok mutlu ve heyecanlı bir şekilde aşağı indi ve bu haberi annesine ve babasına verdi. Hemen çıkıp sınav sonuçlarının çıktısını aldı. Sınavı geçmişti. İki gün sonra Ay'a gidiyordu. Astronot kıyafetlerini aldı ve alıştırmaya başladı. Sonunda uzaya çıkıyordu.

Fırlatma saat iki buçukta olacaktı. Fırlatma için son 3-2-1 fırlat. Artık uzaydaydılar. Ay'a iniş yaptılar. Jasmin Ay'da Neil Armstrog'un ayak izini gördü. Gezinirken önüne bir varlık çıktı. O da neydi? Yoksa bir uzaylı mıydı? Onun dost canlısı olduğunu fark edince arkadaş oldu. Ona yemek verdi. Beraber Ay'da uzay yürüyüşü yaptılar. Yere resim çizdiler. Resimlerinin ortasına kalp çizip ayak izlerini bastılar ve Jasmin isimlerini resmin yanına yazdı. Jasmin ve Biribup. Biribup ne demek Jasmin de bilmiyordu ama içinden uzaylı arkadaşına öyle demek gelmişti. Çünkü bu isim Jasmin'e çok tatlı ve komik gelmişti. Birlikte vakit geçirmek çok eğlenceliydi ama artık Güneş'e gitme zamanı gelmişti.

Güneş lekelerine inmeye çalışacaklardı. Kalkışı yaptılar ve uzay yolculuğuna başladılar. Güneş'e yaklaştıkça çok sıcak olmaya başlamıştı. Klimayı çalıştırdılar. Çok susamışlardı. Suyu havaya döküp ağızlarıyla yakalamaya çalışırken çok güldüler. Artık iniş vakti gelmişti. Soğuk yere ilk denemede inemediler ama hiç pes etmediler. En az dört kere deneyip başaramadılar. Fakat beşincide inmeyi başardılar. Orada duramazlardı. Çünkü orası bile çok ama çok sıcaktı. Orada azıcık dinlendikten sonra komuta merkezine bilgi verdiler. Fotoğraf çekinmeyi de unutmadılar. Böylelikle bu anı ölümsüzleştirdiler. Jasmin NASA'dan tebrik alacağı için çok mutluydu. Kalkışı yaptılar ve Jasmin'in Ay'daki arkadaşına veda etmek için Ay'a tekrar indiler. Jasmin arkadaşını her zaman beklediği yerde bekledi ve arkadaşı geldi. Vedalaştılar hatıra fotoğraflarını çekindiler. Jasmin fotoğrafı çekindikten sonra Biribup'a da fotoğrafın bir çıktısını verdi. Biribup önce bu kağıdın ne olduğunu anlamadı fakat ona dikkatlice baktıktan sonra gülümsedi. Jasmin'e sarıldı. Jasmin uzaylılarında sevinince sarılmalarına çok şaşırdı. Artık onun bir uzaylı arkadaşı vardı. Acaba Dünya'daki arkadaşları ona inanacak mıydı? Bir an Biribup'u Dünya'ya evine çağırmayı düşündü. Acaba çağırsa gelir miydi? Dünya'da yaşayabilir miydi? O kalabalığa hazır mıydı? Ya da daha da önemlisi Dünya buna hazır mıydı? İşte yine yeni sorular başlamıştı. Bu soruların cevaplarını zaman gösterecekti. Fakat şimdi Dünya'ya dönmeliydiler. Herkese anlatacak çok fazla şey vardı. Biribup'a veda edip, Dünya'ya dönmek için kalkış yaptılar. Uzun bir yolculuktan sonra artık Dünya'daydılar. Herkes onların maceralarını merak ediyordu. NASA bu zorlu görevi başardıkları için onlara ödül verdi. Astronotlar uzayda yaşadıklarını kitap haline getirdiler. Bu kitap birçok ülkede basıldı ve milyonlarca okuru oldu. Okurlar kitaba bayıldılar. Özellikle fotoğraflara çok şaşırdılar. Jasmin'e gelince, onun hayali gerçek olmuştu. Her şeyi ailesine ve tüm arkadaşlarına fotoğrafları gösterip olanları her detayıyla anlattı. Çok mutluydu. Yaşadıklarından çıkardığı ders ise "Çalış, asla pes etme ve devam et." olmuştu. Gece uyumadan önce günlüğüne şunları yazdı: Uzaydan indim dünyaya, gerçek miydi bu rüya? Masamız burada bitti ama sende koş hayallerinin peşinden buralarda hiç durma!

Duru DOĞAN
TED Kayseri Koleji

İYİLİK ÇİÇEĞİ

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde; pireler berber, develer tellal iken, ben anamın beşiğini tıngır mıngır sallan iken, uzak mı uzak ülkelerden birinde çok güzel bir prenses varmış. Prensese güzel olduğu kadarda kibirliymiş. Prensese kendinden başka kimseyi düşünmez, kendini hep üstün zanneder, hiç kimsenin yaptığı işi beğenmezmiş. Prensese bazen kralın zoruyla halkın sattığı ürünleri incelemeye çıkarmış fakat hiçbir ürünü beğenmez ürünleri kötülermiş. Halk bundan iyice rahatsızlanır olmuş. Kralla konuşmak istemişler fakat kralla konuşmak o kadar kolay değilmiş. Halkın ürünlerini sattığı pazarda yaşlı bir bilge varmış, gidip ona danışmışlar. Yaşlı Bilge “Kralla konuşmak zordur ama eğer iyilik çiçeğini bulursanız kralla konuşmanıza gerek kalmaz ve prensese sonsuza kadar iyi bir insan olabilir.” demiş. Halk bunu duyunca merakla sormuş: Peki, çiçek nerede? Bilge: Elbette Kaf Dağı’nda. Aniden biz yapamayız, biz oraya gidemeyiz, biz dağa tırmanamayız gibi sesler yükselmiş ama bir tek ses diğerlerine benzemiyormuş, o da bir çocuğun “Ben yapabilirim.” deyişiymiş.

Çocuk hemen yola koyulmuş az gitmiş, uz gitmiş, dere tepe düz gitmiş. Uzun bir süre sonra karşı ülkeye varmış. Çocuk karşı ülkeye vardığında ilk gördüğü şey yaralı bir ceylanmış. Ceylan: Bana yardım et lütfen bende sana yardım ederim seni istediğin yere götürürüm.” demiş acıyla. Çocuk hemen ceylana yardım etmiş. Ceylan: Dile benden ne dilersen. Çocuk: Benim Kaf Dağı’na gitmem ve orada iyilik çiçeğini bulmam lazım. Bana yardım edebilir misin? demiş. Ceylan: Elbette, diye cevap vermiş. Beraber yola çıkmışlar. Gitmişler, gitmişler birde ne görsünler kocaman bir dev. Kafalarını kaldırdıkları gibi koskocaman dev karşılarında bulmuşlar. Dev çok sinirliymiş. Dev bu siniriyle bağıyor adeta burnundan soluyormuş. Çocuk şaşkınca: Bu çok büyük, demiş, Ceylan “Ve sinirli!” diye devam etmiş. Dev birden çocuğu eline alıvermiş. Başlamış yukarı aşağı sallamaya. Çocuk “Ceylan bana yardım et bana yardım edeceğini söylemiştin.” demiş. Ceylan “Üzgünüm” demiş ve koşarak uzaklaşmış. Dev çocuğu sallamaya devam ediyormuş. Dev aniden “Sende kimsin?” diye sormuş. Çocuk “Ben Mete, karşı krallıktan geliyorum. Çok önemli bir iş için Kaf Dağı’na gitmem gerek fakat yolu bilmiyorum.” demiş. Dev “Farkındayım, diyerek cevap vermiş. Sen benimde kim olduğumu bilmiyorsun, bilsen buraya gelmezdin. Ben bu diyarların en büyük deviyim. Çoğu kişi benden korkar. Bu yüzden ne Kaf Dağı’na ne de bu ülkeye gelmek istemezler. Seni bu cesaretinden dolayı kutluyorum, ülkeye hoş geldin küçük adam.” demiş. Çocuk “Şey Kaf Dağı hakkında biraz daha bilgi alabilir miyim?” demiş. Dev “Kaf Dağı çok uzundur çıkması da bir o kadar zordur. Orada bir Zümrüdüanka var o sana çıkmanda yardımcı olur ama o sadece sorduğu bilmecelere cevap veren kişilere yardım eder.” demiş. Çocuk teşekkür etmiş ve tekrar yola çıkmış. Yürümüş, yürümüş, yürümüş. Sonunda uzun mu uzun güzel mi güzel tüylü bir kuşla karşılaşmış. Bu kuşun Zümrüdüanka olabileceğini düşünmüş. Çocuk “Beni Kaf Dağı’na çıkarabilir misin?” demiş. Zümrüdüanka “Eğer sorularımı doğru bilersen neden olmasın. O zaman vakit kaybetmeden sorularına geçiyorum. İşte ilk sorum: Zıp zıp zıplarım, beyaz tüylü bir şeyim, peki ben neyim?” demiş. Çocuk “Çok kolay tabii ki tavşan.”

Zümrüdüanka “Doğru şimdi ikinci sorum ama dikkat et bu soru o kadar kolay olmayacak. Ağzı vardır konuşmaz, yatağı vardır ama hiç yatmaz.” Çocuk bu soruda çok zorlanmış yapması gereken şeyin sadece mantıklı düşünmek olduğunu biliyormuş. İyice düşünmüş ve akarsu cevabını vermiş cevabı doğruymuş. Zümrüdüanka hemen son sorusunu sormuş “Ne versem yer, su verirsem ölür.” Çocuk düşünmüş her şeyi yiyorsa yemek seçmiyordur. Su içince ölüyormuş hmm. Sonunda ateş cevabını vermiş ve son soruyu da bilerek Kaf Dağı’na gitme fırsatını yakalamış. Zümrüdüanka kocaman kanatlarını açıp çocuğu sırtına oturtmuş ve birlikte Kaf Dağı’na çıkmışlar.

Kaf Dağı’nın tepesi diğer bütün dağlar gibi karla değil çiçeklerle kaplıymış. Çocuk iyilik çiçeğini pek bilmiyormuş Zümrüdüanka’ya sormuş. Zümrüdüanka en beyaz ve parlak olan demiş. Çocuk aramış aramış o çiçekten sadece bir tane varmış. Onu da alıp kendi ülkesine geri dönmüş. Yaşlı bilgeyi bulup çiçeği göstermiş. Yaşlı Bilge “Şimdi sadece prensesin onu koklamasını sağlamamız lazım.” Halktan bir kişinin aklına prenses pazara gelip ürünlerine baktığında çiçeği koklatmak gelmiş. Herkes fikri beğenmiş ve prensesin pazarı ziyaret edeceği günü beklemeye başlamışlar. Günler günleri kovalamış. Güneşli, ıslık ıslık kuş cıvıltılarıyla ortalığın şenlendiği bir günde prenses pazara gelmiş. İşte o gün büyük günmüş ve pazarcı bir köylü prensese çiçeği koklatı vermiş. Prensese, iyilik çiçeğinin dünyada eşi benzeri olmayan etkileyici kokusuyla sanki büyülenmiş, baktığı bütün ürünleri beğenmeye ve kendini üstün görmemeye, daha sevgi dolu olmaya başlamış.

Prensesein ülkesindeki herkes onun kötü huylarını geride bırakarak iyi bir insan olmasından ötürü mutlu olmuşlar. Artık ne bir dert ne bir minnet... Devlet devlet üstüne sürüp, mürüvvet üstüne mürüvvet görmüşler; yemiş, içmiş muratlarına ermişler.

Duru Nisa SOYDAŞ
TED Samsun Koleji

AKILLI KEDI VE KORKUSUZ KÖPEK

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde ıssız bir ormanda yaşayan akıllı bir kedi ve korkusuz bir köpek varmış. Kedinin ve köpeğin ikişer tane yavrusu varmış. Her ikisi de yavrularını gözü gibi severmiş bu yüzden hep birbirlerinden şüphelenirlermiş. Köpek yavrularını yalnız bırakınca “Acaba kedi yavrularıma zarar vermiş midir?” diye düşünürmüş. Kedi de “Köpek yavrularımı kaçıracak!” gibi düşünceler olurmuş ve bu nedenle yavrularının başından hiç ayrılmazlarmış.

Bir gün köpek, yavruları için dereye gitmiş ve yavrularını evinde bırakmış. Hızlıca dere kenarına gidip yavrularına su getirmiş. Evine girdiğinde bir anda ağlamaya başlamış çünkü yavrularını evde bulamamış. Hemen kedinin evine gitmiş ve:

— Yavrularımı sen kaçırdın değil mi, diye bağırmış. Bunun üzerine kedi:

— Hayır, sen benim yavrularımı kaçırdın, dakikalardır yavrularımı bulamıyorum.

Ardından birbiriyle kavga etmeye başlamışlar. Ancak bir süre sonra ikisi de yorgun düşmüş ve çimenlerin üzerine uzanmışlar. Kafalarını kaldırdıklarında gözlerine birtakım ayak izleri çarpmış. İkisi de umursamaz bir tavırla ayak izlerine bakarken, köpeğin gözüne bir tasma ve top fark etmiş. Köpek hemen ayağı kalkmış ve topun yanına koşmuş. Köpek, kediyeye bunun yavrularının topu olduğunu söylemiş. Kedi, yavaşça ayağı kalkıp tasmanın ise kedilerden birin tasmayı olduğunu söylemiş. İkisi de eline tasmayı ve topu alarak ayak izlerini takip etmişler.

Yolun sonunda bir mağaraya varmışlar. Meğer mağaradaki kaplan, yavruları kaçırmış. Önce köpek yavrularını evine geri götürmek için kaplanın karşısına geçmiş ve hiç korkmadan kaplanın üstüne yürümüş. Kaplan köpeğin yavrularına yaklaşmasını önlemiş, ardından:

— Korkusuz olabilirsin ama yavrularına kavuşmak istiyorsan aynı zamanda akıllı olmalısın, demiş.

Köpekten sonra kedi kaplanın karşısına çıkmış ve önüne bir tutam et koymuş. Kaplan et yerken kedi kaplanın arkasına geçerek yavrularının yanına gitmek istemiş ama kaplan kükreyince korkup kaçırılmış. Kaplan ise kediyeye:

— Akıllı olabilirsin ama yavrularına kavuşmak istiyorsan aynı zamanda korkusuz olmalısın, demiş.

Kedi de köpek de yavrularına kavuşamadıkları için çok üzölmüşler. Bir süre düşündükten sonra kedi, köpeğe dönerek:

— Baş başa vermeyince taş yerinden kalkmaz. Sen de ben de yavrularımıza kavuşmak istiyoruz, demiş.

Ardından köpek:

— Söylediğin doğru, sen zekisin ben ise korkusuzum. Birlikte kaplanı yenebiliriz, demiş.

Konuşmanın ardından hemen işe koyulmuşlar. Köpek ormana dönüp odun toplamış, kedi bu odunlarla bir ateş yakmış. Ateşten korkan kaplanın dikkati dağılmış ve kaçmaya başlamış. Köpek de bu esnada dört yavruyu da alır ve evlerine koşar. Bu tehlikeyi de böylece atlattırmışlar.

O günden sonra kedi ve köpek arkadaş olmuşlar ve her ikisi de birlik ve beraberliğin önemini anlamış.

Hasan Ege ÇINAR
TED Karabük Koleji

MİŞMİŞ ÇİÇEĞİ PERİSİ

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal, pireler berber iken. Ben anamın beşiğini tıngır mıngır salları iken, az gittim uz gittim Dere tepe düz gittim. Çayır çimen geçerek, lâle sümbül biçerek; soğuk sular içerek, ayla ayla bir güz gittim. Bir de dönüp ardıma baktım ki ne göreyim? Gide gide bir arpa boyu gitmemiş miyim? Natal matal martaval, işte size duyulmadık bir masal.

Bahar sabah kedisinin miyavlamasıyla uyanmış. Kedisini Pamuk Bahar'ın ayaklarında dolanıyormuş. Bahar kedisinin üzgün olduğunu görünce kedisini sevmeye çalıştı. "Pamuk'um neyin var tatlı kedim" diye sordu. Pamuk patilerini gösterip miyavlamaya devam etti. Bahar patilere bakınca kedisinin yaralandığını fark edip koşarak annesine seslendi. Bahar'ın annesi Pamuk'un çalılara takılıp yaralandığını fark etti. Annesi ilaç sürüp Pamuk'u yaralarını sardı.

Bahar çok üzülmüştü kedisini dinlenirken kapının önündeki zibilleri temizliyordu. Bahar kayısı bahçesine doğru yürümeye başladı. Kayısı bahçeleri bembeyaz çiçekleriyle çok güzel kokuyordu. Bu renk cümbüşünün içinde Bahar yorulup bir kayısı ağacının altında uyuyakalmış. Gözlerini açtığında bütün kayısı çiçeklerinin ahenkle dans ettiğini şarkı söylediğini duymuş. Kayısı çiçekleri etrafa kokular yayıp parlak tozlar dağıtmış etrafa. Aralarından bir tane çiçek Bahar'ın upuzun saçlarından süzülüp "Merhaba" demiş. Bahar ise şaşkınlıkla ne kadar güzel dans ediyorsunuz adını sormuş. Adım "Mişmiş Çiçeği Perisi" demiş. Peri, bizler bütün canlılara sihirli tozlar dağıtıyoruz, demiş. Bahar -merakla- sihirli tozlar ne işe yarıyor, diye sormuş. Mişmiş Çiçeği Perisi bu tozlar arılara bal yaptırır, topraktaki canlılara yiyecek verir, hayvanları iyileştirir, büyüyünce de çok faydalı kayısı olur, demiş. Baharın aklına yaralı kedisini gelmiş. Periye kedisinin durumunu bahsetmiş. Ondan sihirli tozdan istemiş. Mişmiş Çiçeği Perisi bu tozu bizimle şarkı söyleyerek toplayabilirsin ama kendini iyileştirebilmek için bir gün bizimle peri olman lazım demiş. Bahar nasıl olacak demiş. Mişmiş Çiçeği Perisi bugün üç tane iyilik yaparsan bugünlük peri olup peri tozu toplayabilirsin demiş. Bu iyilikler canlılara faydalı olmalı demiş. Bahar düşünerek eve doğru yürümeye başlamış. Yolda poşetlerini taşıyamayan bir teyze görmüş hemen yardımına koşmuş. Poşetleri taşıyıp evine kadar götürmüş. Yürürken bir civciv görüp önüne hemen buğday taneleri atıp civcive de yardımcı olmuş. İyilik yapmak için düşünürken odasında çiçeğinin kurduğunu görüp hemen su vermiş. Hemen iyilikleri yapıp tozları almak istiyordu. Hava biraz kararmaya başlamış yine de Bahar bahçeye gidip perilere iyilikleri anlatmış. Mişmiş Çiçeği Perisi esasını çıkarıp Bahar'ı dans ederek kayısı sarısı bir periye dönüştürmüş.

Bahar, bembeyaz kayısı çiçeği perileriyle dans edip şarkı söylerken sihirli tozları toplamaya başlamış. Bahar çiçek tozlarını topladıktan sonra peri olma sihrini bitirmiş. Mişmiş Çiçeği Perisi iyilik her zaman iyilik getirir diye şarkılar eşliğinde Bahar'la dans ediyormuş. Dans ettikleri her yer bembeyaz çiçeklerle ve kayısı sarısı çiçeklerle süsleniyormuş. Perilere teşekkür ederek hızlı adımlarla eve gitmiş Bahar. Kayısı Çiçeği Perisi olarak sihirli tozunu kedisinin yaralı patilerine biraz dökmüş. Pamuk ayaklanıp Bahar'ın etrafında oyuna başlamış ve birlikte koşmuşlar. Sihirli tozlar Pamuk'u iyileştirmişti. Bahar ve Pamuk şarkılar eşliğinde eskisi gibi oyunlar oynayarak birlikte gezmeye devam etmişler.

Beren YILDIRIM
TED Samsun Koleji

ARGA'DAKİ HAZİNE VE GÖZYAŞI PERİLERİ

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde,
Kalbur saman içinde, develer top oynarken,
Eski hamam içinde... Horozlar tellal iken,
Pireler hamal iken, ben anamın beşiğini tıngır mıngır salları iken,
Anam düştü beşikten, babam düştü eşikten.
Biri kaptı maşayı, dolandım dört köşeyi.
Orda ne var dediler, bir köy kurmuş keçiler,
Kürt köye muhtar olmuş, elini veren kolunu almış,
Diken veren gülünü almış, damla veren selini almış,
Kovan kovan balını almış. Bir kurumuş ki sormayın.
Takım vermiş el ele, salkım almış ele, ilk lokmayı aşırılmış, ikincisinde çomar.
Karşısına dikilmiş, kapanmış mı kapılar. Kapıyı bırakıp, sapı yutmuş, balı bırakmış, hapı yutmuş.

Günün birinde Melitene arkadaşlarıyla oyun oynarken dedesi Ahmet çağırıldı. Melitene hemen dedesinin yanına koşarak ona “ Bir şey mi diyecektin dedeciğim?” der. Dedesi ona “Hadi evlat, seninle tıngır mıngır taş atma yarışına gidelim.” diye cevap verir ve tıngır mıngır taş atma yarışına giderler. Arga’da herkes taş atmaya çok sever, Melitene her zaman dedesiyle gidip taş atma yarışını yapardı. Ayakkabıları çok eski olduğu için Melitene’nin ayakları çok acır ama babasının parası olmadığı için isteyemezdi taş atma yarışında her zamanki gibi onu dedesi yenmişti ve onu “Bir dahakine atarsın.” diye teselli etmişti. Yeni yarışa başlarken dedesi ona “Hadi evlat hedefe doğru atıyoruz.” demişti ve Melitene her zamanki gibi taşları hedefe doğru çapa çapa atarken tavatır hayaller kurmaya başladı. Melitene kurduğu hayalde soğuk havalarda giyebilmek için bir gocuk hayal etmişti. Yarışma bitiminde dedesiyle evin yolunu tutmuşlardı. Eve vardıklarında ikisi de çok acıkmışlardı. Onlar eve vardikten kısa bir süre sonra kapı çaldı, komşuları Asel Teyze gelmişti ve onlara mis gibi kokan birkaç küfteyle sulu beş dilim garpuz getirmişti. Asel Teyzeye teşekkür ettikten sonra sofraya oturdular ve yemeye başladılar. Melitene ve kardeşleri küfteyi çok sevdiklerinden Asel Teyzenin onlara küfte getirmelerine çok sevinmişti. O sırada yanlarına besledikleri pisik Sezercik gelmişti ve küfte istiyordu. Onlar da Sezercik’e minik bir lokma küfte verdiler. Yemekten sonra Melitene eşikte oturup Arga’yı seyrediyordu. Arga’nın manzarası onun çok hoşuna gidiyordu. Günler böyle geçip giderken bir gün Melitene tek başına taş atmaya gitmişti. Taş atarken kendini atmaya öyle kaptırmıştı ki dedesinin ona doğum gününde hediye ettiği anneannesinden kalma bilekliği yanlışlıkla taşla birlikte fırladı. Fırladı ama nereye... Bilinmez. Melitene çok üzüldü çünkü bilekliği çok seviyordu. Dedesinin söylediğine göre anneannesine de onun anneannesinden kalmaydı ve söylenene göre o bileklik sihirliydi, takan kişiyi büyük bir hazineye götürecektir. Melitene bilekliği saatlerce aradı ve sonunda onu yerde gördü tam alacakken bileklik aniden uçmaya başladı, Melitene bir yandan çok şaşkın bir yandan bilekliği yakalamaya çalışırken haliyle çok yoruluyordu. Sonunda bileklik üç büyük kayanın arasına düşüverdi. Melitene bilekliği almak için kolunu kayaların arasına sokarken aniden o üç kaya da uçmaya başladı ve kayaların altında mağaraya açılan bir kapı vardı. Kapı ardına kadar açıktı. Melitene hemen bilekliği alıp mağaraya doğru yürüdü ama bir yandan da çok korkuyordu. Bilekliği bir anda parlamaya başladı ve parlaması bir sandığın önüne gelince durdu. Sandığın içi elmaslarla doluydu. Melitene çok mutluydu çünkü artık ailesi ve kardeşleri açlık çekmeyecekti artık onu sıcak tutması için gocuk alabilecekti artık ayakları acımayacaktı.

Sandığı evine götürmek için taşımaya çalışıyordu ancak sandık çok ağırdı. Bir anda önüne bir peri çıktı ve ona dedi ki “Merhaba Melitene, senin ne kadar yürekli, ne kadar yardımsever olduğunu biliyorum elbette sandığı da alabilirsin ancak bana bir söz vermen gerek. Asla açgözlü olmayacağına ve bu hazineyi kötü şeyler için kullanmayacağına söz vermelisin.” Melitene “Söz veriyorum. “ diye cevap verir. Peri ona teşekkür edip görünmez olur. Melitene perinin durduğu yerde bir vazoyu fark eder ve vazoyu kaldırdığında kendisi ve sandık uçmaya başlar.

Küçük bir uçuş serüveninden sonra Melitene harabe olan evine varmıştır. Olanları ailesine bir bir anlatan Melitene'nin ailesi bir daha hiç açlık, sefalet çekmez. Aynı zamanda aç ve açıkta olan fakirlere de hep yardım etmeye başlamış. Ne zaman bir aileyi güldürse gözlerinden bir damla yaş kendiliğinden süzülür düşecekken minik bir peri gibi kanatlanır gidermiş. Melitene iyiliğin ve bir insanı mutlu etmenin gözyaşlarına hapsolmuş her bir periyi serbest bıraktığını anlamış ve ömrünün sonuna kadar hep mutluluk gözyaşları dökmüş.

Zeynep SEVİNÇ
TED Samsun Koleji

BİR PERİ MASALI

Az gittim uz gittim. Dere tepe düz gittim. Çayır çimen geçerek, lale sümbül biçerek, soğuk sular içerek... Altı ayla bir güzde... Bir de baktım ki bir arpa boyu yol gittim. Bir zamanlar Melid adında zeki bir rüya perisi yaşarmış. Melid şarkı söylemeyi çok sever, çalışkan ve dürüstlüğüyle güven kazanmıştır. Sonunda Melid'in beklediği an yani doğum günü gelmişti. Annesi rüya çiçeğine doğru yaprağı aralayıp baktı. Melid hâlâ uyuyordu. Bu annesi için iyi bir fırsattı. Annesi o uyanmadan önce sürpriz doğum günü organizasyonunu hazırlamaya koyulmuştu. Çok geçmeden Melid uyandı. Ama sorun şuydu: Sürpriz doğum günlerinde genelde sürprizi yapan kişiler unutmamış gibi davranır. Ama bu sefer doğum günü olan birisi yani Melid doğum gününü gerçekten unutmuş. Annesi onun şaka yapmak için unutmuş gibi davrandığını düşünüyordu. Babası çoktan uyanmış, Melid için yaptığı hediyeği getiriyordu. Melid babasının hediyeğini görünce çok mutlu oldu, babasına ve annesine çok teşekkür etti. Ama biraz durgundu çünkü Melid rüya perisi olduğu için iyi insanların iyi rüyalar görmesi gerektiğini düşünüp lezzetli kayısı değneğini kullanırdı. Ama bugün hayatında ilk kez rüya görmemişti. Kayısı Marmelatı'nın Samsun' da olduğunu biliyordu. Ailesine Samsun' a gitmek istediğini söyledi. Çünkü Usta Büyücü Kayısı Marmelatı' na olayları anlatırsa o bir çözüm bulabilirdi. Annesi ve babası birbirine bakıp güldüler. Annesi Melid' e "Biz de seninle birlikte Samsun' a gitmeyi planlıyorduk" dedi. Melid çok mutlu oldu. Ailesiyle birlikte bulutlara doğru yola çıktılar. Bulutlarla kısa bir yolculuğun ardından Samsun'a vardılar. Bir çiçeğe yerleştiler. Tam bu sırada Kayısı Marmelatı doğum günü yerine gidip süslemeleri yapmaya başlamıştı. Melid ve ailesi Samsun' u gezmeye başlamıştı. Öncelikle Şahinkaya Kanyonu' nun üstünden keyifle uçtular. Kayısı Marmelatı pastanın birkaç malzemesini unuttuğu için Şahinkaya Kanyonu' nun üstünden aceleyle uçarak malzemeleri almaya gidiyordu. Tesadüfen Melid'in ailesini gördü. Onlara "Güneş batarken gelin" diye usulca seslendi. Melid'in annesi ve babası güneş batarken Amisos Tepesi'ne gideceklerini anlamışlardı. Melid sabırsızlandı. Sonradan bugün onun on birinci yaş günü olduğunu hatırladı. Melid bilinçsizce etrafta dolaşırken bir insan onu fark etti ve "Anne bak bir peri" dedi. Annesi çocuğunun gösterdiği yöne baktı, etrafı kolaçan etti ve onlar da periye dönüştü. Meğer onlar da zaten birer periymiş. Başka perileri görünce özlere dönmüşler.

Onlara "Merhaba ben Melita ve bu da kızım Maldia. Biz Malatya'nın Akçadağ ilçesinde var olduk. Kızım da öyle. Siz nerede var oldunuz?"

Bilmem duymuş musunuzdur ama bizim gibi Samsun'a turist olarak gelenlere burası Karadeniz Bölgesi'nde olduğu için "ayaklarına kara sular indi" atasözünün esprisi çok yapılır. Melid onların sorularına cevap verdi. Güneş batarken Melid'in annesi onu çağırdı. Melid, Melita ve Maldia'nın da gelmesini isteyince onlar da geldi. Melid'in doğum gününü kutladılar. Melid yine de olayları anlamak için Kayısı Marmelatı'na neden rüya görmediğini sordu. Kayısı Marmelatı ise ona "Biliyorsun senin gördüğün rüyalar gerçekleşiyor biz de doğum günü partinin sürpriz olması için sana bir büyü yaptık" dedi, hepsi bu güzel olaya kahkahalarla güldüler, eğlendiler. Her güzel şeyin sonu gibi bu kutlama da sona ermiş. Olaylar açığa çıkmış. Herkes muradına erince bulut yolculuğuyla dört dörtlük şehir Malatya' ya dönmüşler.

Sonrasında Melid hep şunu düşünmüş: İyilik her zaman vardır ve her zaman var olacaktır. Ona ulaşmak için iyi insan olup herkesin iyiliğini istediğimizde sürprizler de kendiliğinden gelir, bir kutlamaya dönüşür ve bizi güldürür.

Ekin Beril GÜNDOĞDU
TED Samsun Koleji

ASLAN VE YARDIMSEVER KARGA

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde. Kalbur saman içinde büyük bir ormanda türlü türlü hayvan yaşamış.

Kavurucu sıcak bir öğle vakti; görkemli bir aslan, dalları bulutlara değen yaşlı ceviz ağacının altında serinleyip uyumaktaymış. Uykusunun en güzel kısmında feci bir acıyla uyanmış. Gözlerini açmış, doğrulmuş, etrafına bakınmış. Görünürde kimsecikler yokmuş. Onu tatlı uykusundan uyandıran acıyı hala hissediyormuş. Bir süre sonra acının sebebinin omzuna batan kıymık parçası olduğunu görmüş. Kıymığı çıkarmaya çok uğraşmış ama canı acı-maya devam ediyormuş. Sonunda başka birinden yardım alması gerektiğini kabul etmiş ve ormanda birilerine rastlamak umuduyla yürümeye başlamış.

Önce nehir kenarında iki gelincik görmüş. Sevinçle onlara doğru koşmuş. Aslandan korkup kaçmaya yeltenen gelinciklere:

--Durun! Sizden sadece yardım istiyorum. Lütfen gitmeyin, demiş.

Aslanın bu davranışını kendilerini yemek için kurduğu bir tuzak sanan gelincikler hızla kaçmışlar. Aslan umutsuzluğa kapılmadan yürümeye devam etmiş. Çok geçmeden çalıkların arasında bir geyik görmüş. Ona yaklaşmış ve çaresizce durumu anlatmış. Geyik ona inanmamış.

-Sana yardım etsem daha sonrasında beni yemeye kalkışmayacağını nereden bilebilirim, demiş.

Geyik aslanın cevabını dinlemeden uzaklaşmış. Aslan çaresizmiş ve canı hala acıyormuş. Az sonra ormanda dolaşan avcılarının sesini duymuş. Saklanmak isterken bir tanesinin ona yaklaştığını görmüş.

-Senin gibi güzel bir aslan hayvanat bahçemize gelen misafirler için çok gösterişli olacaktır, demiş.

Aslan koşuyormuş, avcı da onun peşindeymiş. O sırada gökyüzünden onları izleyen yavru kargalardan bir tanesi aslana yardım etmek için ormana doğru uçarken diğerleri onu engellemiş.

-Sen ne yapıyorsun? O seni bir lokmada yer, demiş biri.

-Büyüklerin doğduğumuzdan beri uzak durmamızı söyledikleri hayvanlardan o, demiş başkası bir tanesi.

-Şu anda çaresiz ve yardıma ihtiyacı var, demiş ve ormana inip avcının dikkatini dağıtmış. Karganın tüyleri avcıyı hapsirtmeye başlamış ve aslan gözden kaybolmuş. Yavru karga aslanı çalının arkasında soluk soluğa bulmuş. Aslan kargaya minnettar olduğunu söylemiş ve karganın sivri gagasını görüp son olarak omzundaki

kıymığı çıkarmasını istemiş. Yardımsever karga aslanın isteğini geri çevirmeyip gagasıyla dikkatlice kıymığı çıkarmış. Bu sırada karnının aç olduğunu fark eden aslanın ağzı sulanmış ve lezzetli kargayı yemek için ağzını açmış.

Karga hızla diğer kargaların yanına uçmuş ve onları öncesinde dinlemediği için pişman halde eve dönmüş. Böylece yavru karga hayattaki tehlikelerle tanışmaya başlamış. Aslan ise acısı geçtiği için mutlu, yemeğinin kaçtığı için üzgün halde başka yiyecek arayışına koyulmuş.

Nehir AYTEK
TED Samsun Koleji

HAMAM BÖCEKLERİ FİRARDA

Hamam böceklerini bilirsiniz. İğrenç görünen ve adının içinde “hamam” kelimesi geçmesine rağmen asla hamamda görmediğiniz parlak kahverengi böceklerdir. Peki hiç düşündünüz mü? Bu böcekler neden hiç hamamda görünmez, diye.

Evvel zaman içinde kalbur saman içinde bir gün tombul, siyah saçlı ve çirkef bir adam hamama gider. Hamamda yıkanırken birden yerde parlak, kahverengi tonlarında bir böcek görür. Başta pek önemsemez ancak etrafına daha dikkatli bakınca bu böceklerden bir sürü olduğunu fark eder ve gidip durumu hamam görevlilerine iletir. Görevliler müdahale etmeye çalışır ancak saatler süren uğraş sonucunda hiçbir böcek hamamı terk etmez. En sonunda adam sinirlenip bir böceği ezer ve ağzından ‘hamam böceği’ anlamına gelen bir kelime çıkar. Adamın böceği ezmesi üzerine hamam böcekleri bir daha hamama uğramaz. Çünkü bu ezilmiş böcek vakası üzerine Hamam Böcekleri Ulusal Başkanlığı resmi yas ilan eder ve hamam böceklerinin hamama girmesi yasaklanır. Aksi takdirde yok olma tehlikesi ile karşı karşıya kalacaklardır. Bu yasaya uymayan bütün böcekler, HBPK (Hamam Böcekleri Polis Kurumu) tarafından yakalanıp kodese kapatılacaktır. Bu karar üzerine bütün hamam böcekleri kendilerine birer yuva bulmak üzere yola çıkarlar. En çok tercih edilen yerler arasında yemekhaneler, balkonlar ve lavabolar vardır. Suikaste uğrayan hamam böceğinin ailesi hariç bütün böcekler gitmiştir. Çünkü onlar insanlardan oğullarının öcünü almadan asla gitmeyeceklerine dair yemin etmişlerdir. Tabi ki bu olayın duyulması üzerine HBPK polisleri aileyi bulup daha fazla can kaybı olmasın diye onları kodese atar fakat aile rahat durmaz. Hemen kodesten kaçma planları yapmaya başlarlar. İşte o aile üyeleri şunlardır: Böcek To (Suikaste uğrayan hamam böceğinin abisi) Bayan Böcek To (Suikaste uğrayan hamam böceğinin annesi) ve son olarak da Bay Böcek To (Suikaste uğrayan hamam böceğinin babası) Böcek To siyah saçlı ve kısmen uzun boylu bir hamam böceğidir. Bayan Böcek To sarı saçlı ve mavi gözlü çok güzel bir hamam böceğidir. Bay Böcek To ise kel ama gür bıyıklı bir hamam böceğidir. HBPK polisleri çok büyük bir hata yaparak tüm aileyi aynı kodese kapatır. Bu onların kaçış planı yapması için harika bir ortamdır. Bir gün Böcek To’nun aklına harika bir plan gelir, hemen anne ve babasını kaldırıp kaçış planını anlatmaya başlar. Plan şöyledir: O gün mahkumların bahçe günüdür ve aynı zamanda da en korktukları gardiyanların izin günüdür. Bu nedenle çok az gardiyan olacaktır. Yemek saatinde hepsi tribünlerde oturuyor gibi yapıp uygun anı bulduktan sonra üst üste çıkıp sırayla duvardan atlayacaktır. Duvarın rengi tıpkı hamam böceklerinin renginde olduğu için kaçtıklarını kimse fark etmeyecektir ve yemek saati olduğu için gardiyanlar da onları çok önemsemeyecektir. Beklenen an gelince, böcek ailesi planı uygulamaya başlar ve tribünlerde kısa bir süre durdurtan sonra en altta Bay Böcek To, ortada Bayan Böcek To ve en üstte de Böcek To olmak üzere dizilirler. Hepsi hızlıca aşağıya atlamaya başlar. Tam en son Bay Böcek To kalmıştır ki gardiyan onları fark eder ve alarm vererek harekete geçer. Tam o esnada atlamak üzere olan Bay Böcek To’ya hapisane gardiyanları silahla ateş açar ve kovalamaya başlar. Bay Böcek To hızlıca duvarın üstünden atlayıp oğlu ve eşi ile beraber kaçmaya başlar. Bayan Böcek To zırhlı bir araç bulur ve biraz etrafına baktıktan sonra böcek ailesi hemen araca atlayıp son sürat oradan uzaklaşmaya başlar. Onları takip eden HMPK birlikleri zamanla geride kalmaya başlamıştır. Bir saate yakın bir sürenin sonunda böcek ailesi artık şehre varmıştır. Fakat şehir merkezine girdikleri zaman kılık değiştirmeleri gerektiğini fark ederler. Çünkü etraf HBKP birlikleri kaynıyordur. Bayan Böcek To etrafına baktıktan sonra hızlıca bulduğu ilk kostümcüye girer. Aile kostümcüden kendilerini en iyi kamufle edecek kıyafetleri seçerler.

Böcek To mavi bir peruk, Bayan Böcek To kendine kahverengi göz lensleri ve yeşil bir peruk, Bay Böcek To ise güür ve dağınık kırmızı bir peruk alır. Hepsi hamama gitmek üzere kostümcüden çıkar. Ancak hamam çok uzaktır ve gün içerisinde o kadar çok şey yaşamışlardır ki bitkin düşmüşlerdir. Uzun bir sessizliğin sonunda Böcek To otostop çekme fikrini sunar ve kısa bir bekleyişin ardından Bayan Böcüşko adlı yaşlı ancak neşeli ve tatlı bir hamam böceği onlara yardım etmek için durur. Bayan Böcüşko kıvrıkcık, beyaz saçlara sahip bir böcektir. Aileyi arabasına alır ve onları hamama kadar götürmek için yola çıkar ancak bunu yaparken onların firari olduklarından ve arandıklarından bihaberdir. Bir süre sonra Bay Böcek To böylesine iyi ve tatlı birini kandırmaya dayanamayıp her şeyi teker teker Bayan Böcüşko'ya anlatır. Hepsi Bayan Böcüşko'nun onları ihbar etmesini beklerken o ise onlara yardım etmek istediğini söyler. Bu durum karşısında hepsi hem çok şaşırır hem de çok sevinirler. Artık takım dört kişi olmuştur. Yolda pek çok HMPK polisi arabayı durdurur ancak o kadar iyi kılık değiştirmişlerdir ki hiçbirini onları tanıyamaz. Uzun ve çok kontrollü bir yolun ardından sonunda hamamın girişine varmışlardır. Ancak tek sıkıntı girişin HMPK polisleri ile dolu olmasıdır. Çünkü polisler ailenin ilk iş olarak hamama gideceğini tahmin etmişlerdir. Tabi ki çok zeki olan Bay Böcek To hemen duruma el atıp çeteyi dışarıda daha giyilmemiş bir terliğe yönlendirir ve hepsi hızlıca terliğin en iç kısmına kadar girerler. Kısa sürelik iğrenç bir ayak kokusunun ardından kocaman bir ayak terliğe girer ve hamama doğru yol almaya başlar. Hamama girince dördü birden adamın ayağının ısırır ve adam o anda bir çığlık atıp hamam böcekleri zehrinin etkisiyle bilincini kaybedip yere yığılır. O an içerideki herkes şaşkınlıkla adama bakar. Daha kimse ne olduğunu anlayamadan çete, içerideki diğer insanları da teker teker ısırılmaya başlamış ve otuz saniye içinde içeride bulunan tüm insanlar bayılmıştır. Hatta Bayan Böcüşko'nun ısırıldığı biri yanlışlıkla dolu hamam kurnasının içine düşmüştür. Neyse ki ekip insanlar kadar acımasız değildir. Hemen o insanı boğulmadan kurnadan çıkarmışlardır. İşleri biten ekip hızlıca bir deliğe saklanıp birilerinin gelmesini beklerler. Birkaç dakika sonra içeriye doktor gelir ve olanları görüncü şok olur hemen bayılmış insanları hastaneye gönderir. Çete bu olayları izlerken sonunda oğullarının öcünü almanın gururunu yaşıyordu. Uzun araştırmalar sonucunda bu olaya hamam böceklerinin sebep olduğu ortaya çıkar ve insanlarda hamam böceklerinin korkusunun temeli atılmaya başlanır. Bu olaydan sonra çete oğullarının öcünün aldıkları için teslim olur ancak beklenenin aksine hamam böcekleri mahkeme tüm hamam böceklerinin öcünün alındığı gerekçesi ile çetenin serbest bırakılmasına karar verir ve hamam böcekleri bir daha insanları ısırmayacağına, insanlar ise bir daha hamam böceklerini ezmeyeceğine söz verirler. İki taraf içinde mutlu son olur.

Defne EKMEKÇİ
TED Şanlıurfa Koleji

ÜÇ TEMEL ÖGE

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde; pireler berber develer tellal iken padişahların hâlâ hüküm sürdüğü bir dönemde halkı tarafından çok sevilen ve saygı duyulan bir hükümdar yaşarmış. Yıllar içinde zaman cilvesini her insan gibi padişaha da yapmış ve padişah yaşlanmış. Her zaman halkının iyiliğini ve refahını gözeterek ülkesini yöneten padişah son zamanlarda yalnız kaldığında zihninde bir düşünceyle savaşırmış. Sürekli hayatın anlamını düşünen padişahın bir türlü sebebini bulamadığı bir eksiklik de içini kemirip duruyormuş.

Günlerden bir gün padişah ülkenin dört bir yanına haber salmış. Bilgiliğine güvenen herkesi huzuruna çağırılmış. İçindeki eksikliği bulmasına yardım edecek olanın dileğini gerçekleştirecekti. Saraya birçok insan gelip gitmiş ancak kimse padişaha yardımcı olamamış. Padişah, ne daha çok toprak ne daha büyük bir saray ne de daha çok altın istiyormuş. Tek derdi içindeki eksikliğin sebebini bulmak ve hayatı anlamlandırmakmış. Bir gün saray çalışanlarından biri padişaha Dilsiz Hasan'dan bahsetmiş. Denilene göre bu kişi lal olmasına rağmen kalbi ile konuşurmuş. Padişah hemen haber salmış ve Dilsiz Hasan'ı saraya çağırılmış. Dilsiz Hasan saraya gelir gelmez onu padişahın huzuruna çıkarmışlar. Padişah Hasan'a bugüne kadar birçok büyük işler başardığını fakat bu hayattan göçüp gitmeden hayatın anlamını bulamadığını ve bunu içinde hep eksiklik olarak hissettiğini söylemiş ve ondan yardım istemiş. Hasan, padişaha bakmış ve heybesinden bir kuru hurma çıkarıp padişaha uzatmış. Ne olduğunu anlamayan padişah bir süre şaşkın bir şekilde baktıktan sonra hurmayı yemesi gerektiğini anlamış ve alıp ağzına atmış.

Padişah hurmayı ağzına atar atmaz kendini bir zindanda bulmuş. Zindandan kurtulmayı deneyen padişah ne yaptıysa bir türlü kapıyı açamamış ve zindandan çıkamamış. En son pes etmiş ve beklemeye başlamış. Saatler geçtikten sonra zindan kapısının kilidi kendi kendine açılmış ve padişah dışarı çıkmış. Kapının kilidinde kilden yapılmış ve üzerinde 'sabır' yazan asılı bir tablet padişahın dikkatini çekmiş. Bazı şeylerin gerçekleşmesi için sabretmesi gerektiğini anlayan padişah tableti alıp heybesine koymuş ve yoluna devam etmiş. Yolda karşısına yaralı bir tavuk çıkmış. Saatlerce zindanda beklemekten acıkan padişahın aklına hemen tavuğu kesip yemek gelmiş. Ama tam o sırada acı içinde kıvranan yaralı tavuğun bakışları padişahı çok etkilemiş ve hemen bu düşüncesinden vazgeçen padişah ağaç dalına asılı bir bez parçası ile tavuğun yarasını güzelce sarıp yoluna devam etmiş. Yolda ayağı bir taşla takılmış ve düşmüş. Düşmesi ile taşın üstünde hamurdan yapılmış ve üzerinde 'merhamet' yazan tableti görmüş. O tableti de alıp heybesine koyan padişah yoluna devam etmiş. Bir müddet yürüdüktan sonra yolun sonundaki ağacın altında oturan bir adam görmüş ve adamın yanına doğru gitmiş. Adamın yanına varınca neye uğradığına şaşırarak padişahın tek kelime edememiş. Çünkü karşısında oturan Dilsiz Hasan'dan başkası değildi.

Dilsiz Hasan padişaha sormuş:

-Padişahım buraya gelene kadar iki farklı olay yaşadığınız ve hayatta önemli iki şeyin farkına vardınız umarım derdinize derman bulabilmişsinizdir.

Hasan'ın konuştuğunu duyan padişah daha çok şaşırarak ve bunun üzerine:

-Sen nasıl konuşabiliyorsun?

Hasan:

-Kuşmak için yalnız dile ihtiyaç yoktur padişahım. Eğer öyle olsaydı bugüne kadar benden önce sarayınıza gelenler size derdinizin çaresini bulurdu. Sizin derdiniz hayatın anlamını bulmaktı ve hayatın anlamı herkese göre farklıdır. Herkesin içindeki eksiklik de bir değıldir. Ben kendi yolunuzda kalbinizin seçimleri ile derdinize siz çare bulun istedim.

Dilsiz Hasan bunları söyledikten sonra elinde tuttuğı dikenden yapılmış ve üstünde 'dürüstlük' yazan son tableti de padişaha uzatmış. Tableti alan padişah bir anda kendini sarayında bulmuş. Gözleri Dilsiz Hasan'ı aramış fakat ortada ne Hasan varmış ne de heybesinde tabletler. O an anlamış ki kile şekil vermek zordur, sabır ister. Merhamet kalbi bir hamur gibi yumuşatır ve dürüstlük bazen dikenli olabilir. Ne kadar zahmetli olursa olsun kaderinin de hayatının da seçimlerini kalbinin sesiyle yapmalısın.

Doğruları ve yanlışları ile hayatı kucaklaması gerektiğini öğrenen padişah, ömrünün son günlerini huzurlu ve mutlu olarak yaşamış. Bu masalı da geleceğın gençlerine adanmış.

Ege Efe YORGUN
TED Şanlıurfa Koleji

KENDİNİ SEV

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde bir kız yaşarmış. Bu kız çok güzelmiş, ipek gibi yumuşak saçları ve kristal gibi gözleri varmış. Her ne kadar güzel olsa ve etrafındakiler bunu söylese de kız kendisini hiç mi hiç beğenmezmiş. Her gün aynasının önüne geçip kendisini eleştirir, sızlanırmış. Bu kız aynı zamanda masallara bayılırmış. Kocaman bir kütüphanesi varmış ve hepsi de masal kitaplarıymış. Sürekli masal okurmuş. Masal okurken kendini ait olduğu yerdeymiş gibi hissedermiş, içlerinde geçen olaylar tatsız tuzsuz hayatına neşe verirmiş.

Yine kendisini eleştirdiği bir günün akşamı en sevdiği masal kitabı olan “Uyuyan Güzel”i tekrar okumaya karar vermiş. Bu masalı çok severmiş çünkü prenses çok güzelmiş ve kız da öyle olmayı çok istermiş. Kitabı olduğu raftan alıp yatağına doğru ilerlemiş. Yatağına uzanıp kitabı açmış fakat dengesi kaymış ve az kalsın yataktan düşüyormuş. Eli kitabın içinden geçmiş fakat kitap hiçbir zarar görmemiş. Kız çok şaşırılmış ve kendini yavaşça kitaba itince kitap onu içine çekmiş.

Kız bir süre boyunca düşüğünü hissetmiş. Gözlerini açtığı anda masaldaki prensesin odasında olduğunu fark etmiş. Burası tam kitapta anlatıldığı gibiymiş. Odanın penceresi dev gibiymiş ve manzarası uçsuz bucaksız bir ormanmış. Camın karşısındaki duvarda tahtadan yapılmış, altın renkli oymalı ve aynası bulunan bir masa varmış. Kızın sağ tarafında dev gibi bir yatak varmış. Başlığı da makyaj masası gibi tahta ve altın oymalıymış. Bembeyaz, kar gibi bir yatak örtüsü ve yatağı örten açık pembe tüllü bir cibinlik varmış.

Kız odayı incelemeye devam ederken bir anda kapı açılmış ve içeri prensesin ta kendisi girmiş. Prensес onu görünce yüzüne çok zarif bir gülümseme yerleşmiş. Kız prensesi incelemeye başlamış. Saçları sırma gibi sarı ve upuzunmuş. Gözleri mor renkliymiş ve prensesin saç rengini ortaya çıkarıyormuş. Kirpikleri uzun ve kaşları incecikmiş. Yanakları al al, dudakları kıpkırmızıymış. Gerçekten ilk görünüşte prenseslere layık bir güzelliği olduğunu itiraf edeceğiniz bir kızmış.

Prensес, kızı aynı şekilde incelemiş: Çok garip, neden en sevdiğin masalın ben olduğumu anlamıyorum, sen zaten çok güzelsin, demiş.

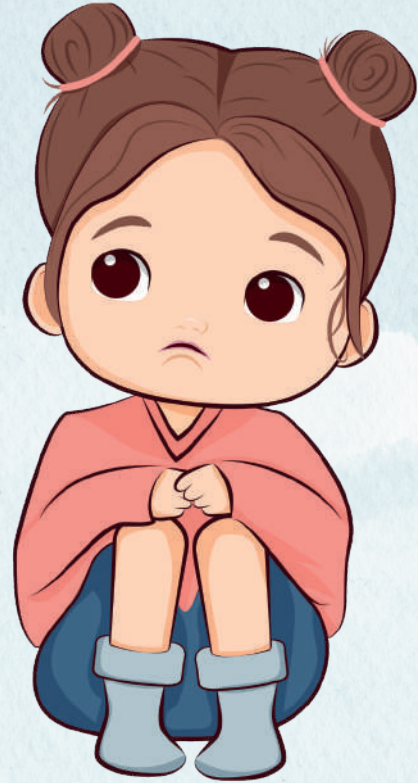
Kız bu sözler karşısında çok şaşırılmış, hemen bu düşünceyi reddetmiş: Olamaz, ben hiç güzel değilim, bunu niye anlamıyor kimse, demiş.

Prensес ne yaparsa yapsın kızı inandıramayacağını anlayınca bir teklifte bulunmuş: Madem bana inanmıyorsan o zaman kasabaya inip beş kişiye güzel olup olmadığını sor, beşi de güzel olduğunu söylerse ben haklıyım ama biri bile seni beğenmezse sen haklısın, sonra seni eve yollarım, demiş.

Kız bu fikri kabul edip kasabaya inmiş fakat kime sorsa kendisine çok güzel olduğunu söylemiş. Kız buna inanmayıp önüne gelen herkese sormuş ama balıkçıdan bakkala herkes aynı yanıtı verince bir banka oturup düşünmüş ve fark etmiş ki aslında kendisinde olan güzelliği o fark edememiş. Böylece prenses kızı evine yollamış ve kız kendi değerini anlayıp mutlu mesut yaşamış.

Fakat bu kızın isminin hikâyenin hiçbir yerinde adının geçmediğini fark etmiş miydiniz? Çünkü bu kız, kız olarak anlatılmış olsa bile cinsiyet ayrımı olmadan hepimiziz. Dış görünüşünüz hiç önemli değil, siz olduğunuz gibi güzelsiniz ve şunu unutmayın ki toplumda saygı ve sevgi görmek ilk olarak kendine saygılı olmak ve kendini sevmek ile başlar.

Şükran Tanem SAĞIROĞLU
TED Trabzon Koleji

MATEMATİK FARESİ

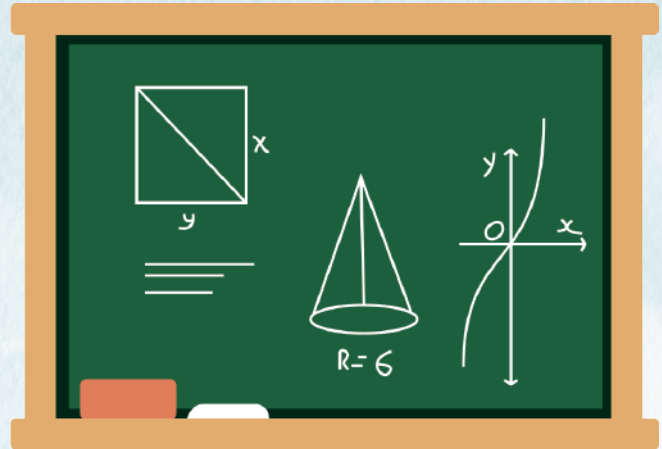
Bir varmış; bir yokmuş...Evvel zaman içinde...Kalbur saman içinde...Develer tellal iken pireler berber iken... Ben dedemin beşiğini tıngır mıngır sallarken okul tahtasının arkasında yaşayan bir fare varmış. Bu fare matematiği çok severmiş. Bir gün matematik öğretmeni hastalanmış ve uzun süre okula gelememiş fare bu yüzden çok üzülmüş ve sıkılmış. O okuldan ayrılıp farklı bir okulda bir bitkinin üstüne yerleşmiş.

Ertesi sabah bulutların üstünde uyanmış. Üstüne yerleştiği bitki bir anda uzamış. Daha sonra karşısında rengarenk bir şato görmüş. Tabii ki de içini merak etmiş. Merakını gidermek amacıyla bulutların üstünde yürüyerek oraya gitmiş. İçeride çok zengin bir dev yaşıyormuş. Fare devin bahçede küçücük bir deliğe anahtarını düşürdüğünü görmüş. Ve ona yardım etmek istemiş. İsteğini gerçekleştirme amacıyla deliğe girip anahtarı almış ve deve geri vermiş devde ona bu iyiliği karşısında bir kese altın vermiş.

En sonunda fare oraya geldiği bitkiye tutunarak yeryüzüne inmiş ve kendi matematik okulunu açmış ve bütün farelere çok sevdiği matematiği öğretmiş. Böylece fareler hayatın her aşamasında olan matematiği kullanmayı öğrenmişler.

Gökten üç elma düşmüş, biri farenin, biri bu masalı yazanın diğeri de bu masalı okuyanın başına düşmüş...

Mustafa Onur SOLAK
TED Trabzon Koleji

HAZINE

Bir varmış, bir yokmuş, evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken, ben dedemin beşiğini tıngır mıngır salları iken...

Çok eski zamanlarda uzak ülkede bir kral yaşamış. Bu kral, nerede bir hazine olduğunu duysa hazinenin peşinden gider ve tüm zorlukları aşır o hazineye sahip olurmuş. Hazine bulmak için ülke ülke gezen kral uzun bir zaman hazine bulamamış ve umutsuzluğa kapılmış. Bir gün en sevdiği askerini yanına çağırır “bana hazine bulabileceğim bir yer ara” emrini vermiş. Asker, hemen yola çıkmış ve başlamış hazine aramaya, birçok ülke ve şehir gezmiş. Günün birinde asker yaşlı bir kadına rastlamış. Yaşlı kadın, “genç asker nerden gelir, nereye gidersin?” diye sormuş. Asker “kralım için hazine arıyorum” demiş. Yaşlı kadın, askerin çaresiz haline acımış olacak ki “sana bir sır vereceğim, şu ormanın derinliklerinde bir mağara var ve bu mağarada birçok hazine var, ancak bu mağarayı bir dev koruyor, şimdiye kadar kimse o mağaranın yakınından dahi geçmeye cesaret edemedi” demiş ve uzaklaşarak gitmiş. Asker de bu haberi hemen kralına götürmüş. Kral, devden hazineyi nasıl alacağını günlerce düşünmüş, düşünmüş. Ardından halka haber salarak devden hazineyi alabilmenin en iyi yöntemini bulanı ödüllendireceğini söylemiş. Ertesi gün tüm halk sarayın kapısında toplanmış. Soylular, köylüler, yaşlılar, gençler. Kral, hiçbirinin verdiği fikri ve deve sunulacak hediye beğenmiyormuş. Ta ki kapıya bilge bir adam gelene kadar. Bilge adam, içeri girmiş ve “kralım gördüğünüz gibi benim elimde deve sunabileceğiniz bir hediye yok. Size söyleyeceğim şey bir hazineden daha değerli” demiş. Kral, “neymiş bakalım o hazineden daha değerli olan şey” demiş. Bilge adam, “Kralım, bizim en büyük hazinemiz kalbimizde gizli yani içimizdeki iyilik, saygı ve hoşgörümüzde. Asıl önemli olan budur.” demiş. Kral, bu cevap karşısında “nasıl olur da bunu daha önce düşünemedim” demiş ve bilge adamı ödüllendirmek istemiş, ancak bilge adam kendisine sunulan hediyeleri kabul etmeyip, saraydan ayrılmış. Kral, büyük bir heyecanla, aşçılarına dev için en güzel yemekleri yapmalarını, terzilerine en güzel kumaşlardan elbiseler dikmelerini söylemiş.

Ertesi gün, mağaranın yolunu tutmuşlar. Mağaradan içeri girer girmez gerçekten de devin orada olduğunu görmüşler. Dev, gelen bu yabancıları görünce yerinden kalkmış ve kendisini için getirilen lezzetli yemekleri, temiz kıyafetleri görmüş, bu gelen yabancıların diğer insanlardan farklı olduğunu düşünmüş. Kral, deve kendisini tanıtmış, hediyeleri sunmuş ve başlamışlar sohbet etmeye. Dev, kral ve askerlerini çok sevmiş ve çok iyi anlaşmışlar. Dev, “bana iyilik, saygı ve hoşgörü ile yaklaştığınız için çok teşekkür ederim. Koruduğum bu hazineden istediğiniz kadar alabilirsiniz” demiş. Ancak kral bu teklifi reddetmiş çünkü aradığı gerçek hazinenin aslında kalbinde gizli olan sevgi olduğunu anlamış.

Gökten üç elma düşmüş. Biri bu masalı anlatana, biri bu masalı dinleyene, biri de gerçek hazinenin kalbinde gizli olduğunu bilenlere...

Zeynep Pelin BELEN
TED Zonguldak Koleji

